Autoarea Julie Garwood,
aflată pe lista de
bestseller-uri a ziarului
„New York Times",
duce romantismul
și senzualitatea
pe culmi amețitoare,
în aceste aventuri
de neuitat...

EDITURA
MIRON

JULIE GARWOOD

ÎNGERUL PĂZITOR

BESTSELLER

3)-3

R.D.

Traducere:
MIHNEA COLUMBEANU

Capitolul 1

Londra, 1815

Vînătorul îşi aştepta cu răbdare prada. Marchizul de Cainewood se angajase într-o iarsă periculoasă. Infamul Pagan din Shallow's Wharf avea să audă, cu siguranță, de cel ce se dăduse drept el însuşi.

Atunci urma să fie silit să iasă din ascunzătoare, căci mîndria lui monstruoasă, după cum şuşoteau toți, n-ar fi îngăduit ca altuia să-i revină meritul faptelor lui mîrşave.

Fără îndoială, piratul ar fi încercat să se răzbune în felul lui. Caine conta pe această posibilitate.

Odată ce Pagan se arăta, avea să pună mîna pe el.

Şi atunci, legenda urma să fie distrusă. Marchizul nu mai avea de ales. Păianjenul refuza să-şi părăsească plasa.

Recompensa oferită nu dăduse nici un rezultat. Nu, printre marinari nu există nici un luda, ceea ce era surprinzător, de vreme ce majoritatea oamenilor de rînd şi-ar fi vîndut şi mamele în schimbul aurului oferit de el. Caine îşi greşise calculele.

Fiecare marinar se declara loial legendei, ca motiv personal de a refuza galbenii. Cinic din fire şi din experienţă, Caine bănuia că adevăratul motiv era teama. Teama şi superstiţiile.

Misterul îl învăluia pe pirat, ascunzîndu-l ca peretele unui confesional. Nimeni nu-l văzuse vreodată pe Pagan. Corábia lui, *„The Emerald"* fusese observată de nenumărate ori străbătînd valurile ca o pietricică aruncată din mîna lui Dumnezeu, sau cel puţin aşa spuneau cei ce se lăudau că o văzuseră.

Apariţia frumuseţii negre scăpăra spaima în sufletele gentlemenilor nobili din luma bună cu pungi dolofane şi rugăciunile de mulţumire umilă din partea celor nevoiaşi, căci se ştia că Pagan îşi împărţea prada cu năpăstuiţii sorţii.

Totuşi, oricît de des se zărea corabia fermecată, nimeni n-ar fi putut descrie înfăţişarea nici unui marinar de la bord.

Acest lucru nu făcea decît să sporească speculațiile, admirația şi uimirea față de piratul-fantomă.

Dar furtişagurile lui Pagan se întindeau şi pe uscat, căci se înțelegea clar că era un om căruia îi plăcea diversitatea.

Atacurile lui pe țărm cauzau la fel de multă consternare. Pagan îi jefuia numai pe cei din lumea bună şi-şi lăsa la locul faptei cartea de vizită, sub forma unui trandafir alb cu coadă lungă.

De obicei, victima găsea floarea pe pernă, dimineața cînd se trezea. Simpla apariție a trandafirului era de ajuns ca să facă bărbați în toată firea să leşine de spaimă.

Nu mai e nevoie să spunem că sărmanii idolatrizau legenda. Îl considerau pe Pagan un om romantic şi cu stil.

Şi biserica îl adora cu tot atîta efuziune, căci piratul lăsa cufere de aur şi nestemate lîngă căvile de colectă, cu trandafirul alb deasupra, desigur, astfel ca enoriaşii să ştie pentru al cui suflet să se roage. Episcopul nu-l putea condamna pe pirat, dar ştia că n-ar fi fost cazul nici să-l sanctifice, căci astfel ar fi atras mînia unor oameni influenți, aşa că se mulțumea să-l declare un aventurier – întotdeauna, zîmbind scurt şi făcînd încet cu ochiul.

Departamentul de Război nu avea asemenea reţineri, punînd la rîndul său o recompensă pe capul piratului. Caine oferise de două ori mai mult. Îl urmărea pe ticălos din motive personale, şi considera că scopul justifica orice mijloace folosea. Avea de gînd să-l ucidă. Ochi pentru ochi.

Printr-o ironie a sorţii, cei doi adversari aveau puteri egale. Marchizul era temut de oamenii de rînd.

Munca pentru guvern dăduse naştere propriei lui legende întunecate. În alte împrejurări, dacă Pagan n-ar fi îndrăznit să-i provoace mînia, poate că l-ar fi lăsat în pace. Dar păcatul de moarte al lui Pagan îi mutase gîndurile cu înverşunare.

Noapte de noapte, Caine se ducea la taverna numită *„Ne'er Do Well"*, aflată în inima mahalalelor londoneze.

Cîrciuma „N-am un sfanţ" era frecventată de veteranii docurilor. Caine se aşeza mereu la masa din colţ, cu spatele său lat la perete, şi aştepta cu răbdare ca Pagan să vină la el.

Marchizul circula prin acele cercuri sordide cu uşurinţa unui om care avea un trecut întunecat. În acea parte a oraşului, titlurile nu însemnau nimic. Supravieţuirea depindea de mărime, de capacitatea de a se apăra cît mai dureros

pentru atacant şi de nepăsarea faţă de violenţa din jur. Caine se adaptase într-o singură noapte. Era un bărbat înalt, cu umeri şi coapse musculoase. Doar la vederea lui, cei mai mulţi se intimidau. Caine avea părul negru, pielea bronzată şi ochii de culoarea cerului de furtună.

Într-o vreme, ochii aceia avuseseră puterea de a stîrni iureşul fîlfîielilor din gene ale tuturor doamnelor şi domnişoarelor din lumea bună.

Acum, însă, aceleaşi cucoane se fereau de răceala ce pîndea acolo şi de expresia lui seacă, lipsită de emoţie. Şuşoteau că Marchizul de Cainewood era împietrit de ură. Caine nu le contrazicea.

Odată ce se hotărîse să joace rolul lui Pagan, nu-i fusese greu să continue cu prefăcătoria. Toţi povestitorii susţineau că Pagan era de fapt un gentleman nobil care se apucase de piraterie ca să poată trăi în stilul desfrînat care-i plăcea.

Caine profita de această bîrfă. Cînd intrase prima oară în tavernă, era îmbrăcat cu cele mai scumpe haine ale lui, avînd şi un mic trandafir alb prins la reverul vestonului de seară, care atrăsese imediat atenţia.

Pe dată, fusese nevoit să cresteze cîţiva oameni cu cuţitul său ascuţit, ca să obţină un loc în grupul lor. Da, era îmbrăcat ca un gentle-

man, dar lupta fără onoare sau demnitate. Oamenii se dădeau în vînt după el. În cîteva minute le cîştigase respectul şi teama. Forța lui herculeană îi atrăsese imediat şi loialitatea lor.

Unul dintre cei mai neînfricați îl întrebase bîlbîindu-se dacă era adevărat ce se spunea. Vasăzică, el era Pagan?

Caine nu-i răspunsese, dar zîmbetul său scurt arăta că întrebarea îi plăcuse. Iar cînd îi spusese cîrciumarului că marinarul acela era foarte ager la minte, concluzia devenise inevitabilă.

Pînă la sfîrşitul săptămînii, zvonul despre vizitele nocturne ale lui Pagan la *„Ne'er Do Well"* se răspîndise ca ginul dat pe gratis.

Monk, irlandezul chel care cîştigase taverna la un joc de cărți măsluit, obişnuia să se aşeze lîngă Caine la sfîrşitul fiecărei seri. Monk era singurul care ştia despre înşelătorie. Era de acord cu planul lui Caine, căci auzise despre atrocitățile săvîrşite de Pagan la adresa familiei acestuia.

Totodată, vînzările îi crescuseră considerabil de la începutul farsei. Se părea că toată lumea voia să-l vadă la față pe pirat, iar Monk, un om pentru care profitul conta mai mult decît orice, încasa prețuri exorbitante pentru berea sa botezată.

Cîrciumarul chelise cu ani în urmă, dar sprîncenele sale portocalii compensau orice lipsă. Erau stufoase şi cîrlionţate, şi se căţărau ca o viţă pînă la jumătatea frunţii pistruiate. Acum, Monk îşi freca acea frunte, nervos.

Era aproape ora trei dimineaţa, cu un ceas peste vremea închiderii. Doar doi muşterii mai aveau paharele în faţă. Cînd îşi luară rămas-bun, rîgîind somnoroşi, Monk se întoarse spre Caine.

– Ai mai multă răbdare decît un purice care aşteaptă un cîine jigărit, cum vii aci noapte de noapte. Mă rog la toţi sfinţii să nu-ţi piară curajul, adăugă el.

Se întrerupse ca să-i toarne brandy în pahar, apoi trase o duşcă zdravănă direct din sticlă.

– Ai să-l scoţi la iveală, Caine, nu mă îndoiesc. Cred că mai întîi o să-şi trimită vreo doi oameni ca să te-ncerce. De-asta te previn în fiecare noapte cînd pleci să-ţi păzeşti spatele.

Mai luă o înghiţitură şi rîse pe înfundate.

– Pagan e olecuţă cam prea protector cu reputaţia lui. Trebuie că prefăcătoria ta îi scoate fiori albi. O să se-arate destul de curînd. Pun rămăşag că nu mai tîrziu de mîine noapte.

Caine dădu din cap. Monk, cu privirea lui pătrunzătoare, îşi încheia întotdeauna cuvîntă-

rile prezicînd că în seara următoare avea să apară prada.

– Şi atunci, ai să te repezi la el, Caine, ca un rățoi la o gîză.

După ce bău cu sete din pahar, Caine îşi rezemă spătarul scaunului de perete.

– Pun eu mîna pe el.

Asprimea din tonul lui trimise un fior pe şira spinării lui Monk. Tocmai se pregătea să-i dea grăbit dreptate, cînd deodată uşa se dădu de perete. Monk se întoarse să strige că taverna se închisese, dar apariția din uşă îl ului atît de tare, încît rămase cu gura căscată de uimire. Cînd în sfîrşit îşi regăsi graiul, nu putu decît să şoptească:

– Maică Precistă, s-a pogorît un înger asupra noastră?

Din locul unde stătea, Caine vedea bine uşa. Deşi nu avu nici o reacție, era la fel de surprins ca Monk. Inima începu să-i bată nebuneşte, şi nu-şi mai putu trage respirația.

Arăta ca un înger. Caine se abținea să nu clipească din ochi, convins că vedenia avea să se mistuiască în noapte, dacă închidea pleoapele doar o secundă.

Era o femeie incredibil de frumoasă. Ochii ei îl captivau. Aveau cea mai magnifică nuanță de verde. Verdele din valea lui, îşi spuse, într-o

noapte senină, luminată de luna argintie. Îl privea ţintă. Caine îi susţinea privirea.

Trecură astfel cîteva momente. Cînd porni spre el, gluga pelerinei negre îi căzu pe umeri. Lui Caine i se tăie respiraţia. Vedenia lui era binecuvîntată cu un păr bogat, arămiu. În lumina lumînărilor, strălucea ca focul.

În timp ce se apropia de masă, îi observă starea jalnică a hainelor. Calitatea pelerinei indica bogăţie, dar materialul scump era ferfeniţit într-o parte. Părea că cineva o atacase cu un cuţit.

Căptuşeala de satin verde atîrna zdrenţuită sub poalele mantalei. Lui Caine i se stîrni şi mai mult curiozitatea. Îi privi din nou faţa, văzu vînătăile slabe de pe obrazul drept, mica tăietură de sub buza de jos şi dîra negricioasă de pe frunte.

Dacă viziunea era un înger, tocmai fusese silită să facă o vizită în purgatoriu, îşi spuse Caine. Totuşi, deşi părea să fi pierdut bătălia cu Satana, continua să fie foarte atrăgătoare – chiar prea atrăgătoare pentru liniştea lui sufletească. Se încordă, aşteptînd-o să spună ceva.

Cînd ajunse lîngă masa rotundă, se opri. Privirea ei era acum aţintită spre trandafirul de la reverul lui.

Se vedea clar că îngerului îi era teamă.

Mîinile-i tremurau. Ținea strîns la piept o punguță albă, iar Caine îi observă pe degete cîteva zgîrieturi.

Nu ştia ce să creadă despre ea, dar nu voia s-o sperie. Dîndu-şi seama de acest lucru, se încruntă şi mai tare.

– Eşti singură? o întrebă, pe un ton repezit ca vîntul de-afară.

– Da.

– La ora asta, prin partea asta a oraşului?

– Da, repetă ea. Dumneata eşti Pagan?

Vocea ei, observă, suna ca o şoaptă răguşită şi mătăsoasă.

– Uită-te la mine cînd îmi vorbeşti.

Nu se putu conforma, continuînd cu încăpățînare să privească trandafirul.

– Rogu-te, domnule, răspunde-mi. Eşti Pagan? Am nevoie să vorbesc cu piratul. E o chestiune teribil de importantă.

– Da, eu sînt Pagan, răspunse Caine.

Fata dădu din cap.

– Se spune că faci orice, dacă prețul e îndestulător. Aşa este, domnule?

– Adevărat. Ce vrei de la mine?

Drept răspuns, tînăra aruncă punga în mijlocul mesei. Băierile se desfăcură şi dinăuntru se rostogoliră cîteva monede. Monk fluieră încetişor.

– Sînt treizeci cu totul, spuse ea, cu privirea tot în jos.

Caine înălță o sprînceană.

– Treizeci de arginți?

Cu sfială, fata dădu din cap.

– E de ajuns? Mai mulți n-am.

– Pe cine vrei să vinzi?

Această întrebare o surprinse.

– A, nu, m-ai înțeles greşit. Nu vreau să trădez pe nimeni. Nu sînt luda, domnule.

Caine avu impresia că remarca lui o insultase.

– Era o greşeală firească din partea mea.

Fata se încruntă, semn că nu era de acord. Caine jură să nu se lase provocat.

– Atunci, ce-mi ceri?

– Aş dori să ucizi pe cineva, dacă eşti atît de bun.

– Aha... făcu el, tărăgănat.

Dezamăgirea era aproape dureroasă. Arăta atît de nevinovată, atît de vulnerabilă, şi totuşi îi cerea pe cel mai suav ton să omoare un om pentru ea.

– Şi cine e victima? Soțul dumitale, întîmplător?

Cinismul din glasul lui zgîria la fel de aspru ca o unghie pe o tablă neagră, dar pe fată nu păru s-o deranjeze.

– Nu, răspunse ea.

– Nu? Deci, nu eşti măritată?

– Are vreo importanță?

– A, da, replică el în şoaptă, are foarte mare importanță.

– Nu, nu sînt măritată.

– Atunci, cine vrei să moară? Tatăl dumitale? Fratele?

Tînăra clătină iar din cap.

Încet, Caine se aplecă înainte. Se apropia de capătul răbdării.

– M-am săturat să-ți tot pun întrebări. Ascult.

Vorbise pe un ton bătăios, convins că avea s-o intimideze astfel încît să-i explice totul. Dar îşi dădu seama că greşise, cînd îi văzu expresia rebelă. Dacă n-ar fi privit-o atît de atent, ştia că i-ar fi scăpat acea străfulgerare de furie. Pisicuța speriată avea sînge în vene, la urma urmei.

– Aş dori să primeşti sarcina, înainte de a-ți da şi alte explicații.

– Sarcină? Numeşti „sarcină“ tocmirea mea de a omorî un om? întrebă el neîncrezător.

– Da.

Refuza şi acum să-l privească în ochi. Acest lucru îl irita nespus.

– În regulă, minți Caine. Primesc.

Umerii fetei se înmuiară de uşurare.

– Spune-mi cine e victima, îi ceru el iar.

Încet, tînăra ridică ochii să-l privească, în sfîrşit. Durerea pe care o văzu în expresia ei îi ofîşie lui Caine inima.

Simți o nevoie copleşitoare de a o lua în brațe ca s-o mîngîie.

O clipă, fu revoltat împotriva oricui o rănise, apoi clătină din cap față de acel gînd ridicol.

La naiba, femeia aceea îl angaja să ucidă pe cineva.

Privirile li se susținură mult timp, înainte s-o întrebe din nou:

– Ei? Pe cine vrei să omor?

Fata trase adînc aer în piept, înainte de a răspunde:

– Pe mine.

Capitolul 2

– Maică Precistă...! şopti Monk. Nu poți vorbi serios, duduie dragă!

Fata nu-şi luă privirea de la Caine cînd îi răspunse cîrciumarului:

– Vorbesc foarte serios, om bun. Crezi că m-aş fi aventurat pînă-n această parte a oraşului, în toiul nopții, dacă nu aveam gînduri serioase?

– Cred că ți-ai pierdut mințile, declară Caine.

– Nu, răspunse ea, din păcate. Dacă mi le pierdeam, mi-ar fi fost mult mai uşor.

– Înțeleg...

Încerca să-şi țină cumpătul, dar îi venea atît de tare să strige la ea, încît îl durea gîtul. O întrebă:

– Şi cînd ai dori să se facă această... aceea-lalt...

– Sarcină?

– Da, această sarcină. Cînd o doreşti?

– Acum.

– Acum?

– Dacă-ţi vine la socoteală, mi'lord.

– Dacă-mi vine la socoteală?!

– Vai de mine, ce rău îmi pare! şopti fata. N-am vrut să te supăr.

– De ce crezi că m-ai supărat?

– Fiindcă strigi la mine.

Caine îşi dădu seama că aşa era. Începuse să strige.

Oftă prelung. Pentru prima oară, după atîta vreme, îşi pierduse complet calmul.

– Îmi dau seama cît de tare te-am necăjit, spuse ea. Te rog din tot sufletul să mă ierţi, Pagan. N-ai mai ucis niciodată o femeie? îl întrebă, pe un ton plin de compasiune.

Acum părea să-i fie milă de el.

– Nu, n-am omorît nici o femeie, scrîşni Caine. Dar toate au un început, nu-i aşa?

Nu voise să fie sarcastic, dar fata îi luă cuvintele în serios.

– Aşa ziceam şi eu, se repezi ea, zîmbind chiar. N-ar trebui să-ţi fie greu. Am să te ajut şi eu, desigur.

Lui Caine îi venea să se dea cu capul de masă.

– Vrei să mă ajuți...? bîigui el gîtuit.

– Bineînțeles.

– Nu eşti întreagă la minte.

– Ba sînt, replică ea, dar mai sînt şi în culmea disperării. Treaba trebuie să se facă repede, cît mai repede cu putință. Nu crezi c-ai putea să te grăbeşti să-ți bei paharul?

– Şi de ce trebuie să se facă atît de repede?

– Fiindcă vor veni după mine curînd, poate chiar în noaptea asta. Tot voi muri, Pagan, de mîna lor sau de a dumitale, şi aş prefera să-mi hotărăsc eu singură sfîrşitul. Sînt sigură că poți înțelege asta.

– Atunci, de ce nu te sinucizi? se amestecă Monk. N-ar fi mult mai uşor?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Monk, n-o încuraja!

– Nu încerc s-o încurajez. Vreau doar să înțeleg de ce vrea o drăgălaşă ca ea să moară.

– O, n-aş putea să mă sinucid, explică fata. Ar fi un păcat. Trebuie s-o facă altcineva, nu înțelegeți?

Caine nu mai suporta. Sări în picioare, răsturnîndu-şi scaunul, apoi îşi propti palmele pe tăblia mesei.

Nu, nu înțeleg, dar îți dau cuvîntul meu că am să înțeleg pînă nu trece noaptea! Vom începe cu începutul. Mai întîi, spune-mi cum te cheamă.

– De ce?

– Asta-i regula mea, se răsti el. Nu omor necunoscuți. Şi acum, numele.

– E o regulă prostească.

– Răspunde-mi!

– Jade.

– La naiba, am zis numele adevărat! răcni el.

– La naiba, ăsta-i numele meu adevărat, replică fata, nemulțumită.

– Vorbeşti serios, nu-i aşa?

– Cît se poate de serios, ridică ea din umeri. Mă numesc Jade.

– Jade e un nume neobişnuit – dar ți se potriveşte. Pari şi o femeie foarte neobişnuită.

– Părerea dumitale despre mine nu are nici o importanță, domnule. Te-am angajat ca să îndeplineşti o sarcină şi nimic mai mult. Ai dumnata aşa, un obicei, să interoghezi victimele înainte de a le face de petrecanie?

Caine îi ignoră privirea încruntată.

– Spune-mi şi numele de familie, că te strîng de gît!

– Nu, nu trebuie să mă strîngi de gît. Nu

vreau să mor aşa, şi nu uita că eu sînt cea care te-a angajat.

– Şi cum vrei să mori? Of, la naiba, lasă... Nici nu vreau să ştiu...

– Dar trebuie să ştii! îl contrazise Jade. Cum să mă omori, dacă nu ştii cum vreau?

– Mai tîrziu. Poți să-mi descrii mai încolo metoda pe care ai ales-o. Toate la timpul lor, Jade. Părinții te aşteaptă acasă?

– Mă îndoiesc.

– De ce?

– Au murit.

Caine închise ochii şi numără pînă la zece.

– Eşti singură?

– Nu.

– Nu?

Fu rîndul ei să ofteze.

– Am un frate. Şi mai mult de-atît n-am să-ți spun, Pagan. E prea mare riscul, înțelegi...

– Ce risc, duduie? se interesă Monk.

– Cu cît ştie mai mult despre mine, cu atît mai grea îi va deveni sarcina. Bănuiesc că ți-ar fi foarte dificil să ucizi o persoană care-ți place. Nu crezi, domnule?

– Io n-a trebuit niciodată să omor pe careva care-mi plăcea, recunoscu Monk. La o adică, nici n-am ucis vreodată pe nimeni. Da' totuşi, are sens ce spui.

Caine făcu un mare efort să nu urle.

Jade, te asigur că asta nu va fi o problemă. În momentul de față, nu-mi placi deloc.

Jade făcu un pas înapoi.

Şi de ce nu? îl întrebă. Nu m-am purtat pe jumătate la fel de jignitor ca dumneata. Doar arțăgos din fire, Pagan?

Nu-mi spune Pagan.

De ce?

E periculos, duduie, dac-aude cineva, explică Monk, văzîndu-l pe Caine cum se înfuria tot mai tare.

Şi atunci cum să-i spun?

Caine, răspunse Monk dînd din cap. Poți să-l zici Caine.

Jade pufni neelegant.

Şi mai zice că eu am un nume neobişnuit!

Caine o apucă de bărbie, silind-o să-l privească din nou.

Cum se numeşte fratele tău?

Nathan.

Şi unde-i Nathan acum?

E plecat cu treburi urgente.

Ce treburi?

Jade îi dădu una peste mînă înainte de a-i răspunde:

Transporturi navale.

Cînd se întoarce?

Pe un om mai slab de înger, privirea ei încruntată l-ar fi făcut să intre în pămînt.

– În două săptămîni, se răsti ea. Poftim, ți-am răspuns la toate întrebările. Acum vrei, te rog, să nu mă mai baţi la cap şi să mă omori odată?

– Unde locuieşti, Jade?

– Domnule, întrebările dumitale nesfîrşite îmi dau dureri de cap. Nu-s deloc obişnuită ca oamenii să zbiere la mine.

Caine îi aruncă o privire lui Monk, fără să-şi ascundă exasperarea.

– Proasta asta vrea s-o omor, şi acum se plînge c-o doare capul!

Dintr-o dată, Jade întinse mîna, îl apucă de bărbie şi-l sili s-o privească. Gestul îl imita întenționat pe cel făcut de el înainte. Caine fu atît de surprins de îndrăzneala ei, încît nu avu nici o reacție.

– Acum e rîndul meu, anunță ea. Îți voi pune cîteva întrebări şi ai să-mi răspunzi. Eu sînt cea care-ți dă arginții, domnule. În primul rînd, şi cel mai important, vreau să ştiu dacă ai să mă ucizi într-adevăr. Ezitările dumitale mă alarmează, ca şi iscodelile astea interminabile.

– Va trebui să-mi satisfaci curiozitatea înainte să.mă hotărăsc, îi spuse el.

– Refuz.

Atunci, n-am să te omor.

Ticălosule! strigă Jade. Mi-ai promis, înainte de a şti cine sînt! Ţi-ai dat cuvîntul!

Am mințit.

Strigătul ei indignat aproape o făcu să cadă de pe picioare.

Eşti o amarnică dezamăgire pentru mine. Un om de onoare nu şi-ar încălca atît de uşor cuvîntul. Ruşine să-ți fie!

- Jade, replică el, n-am spus niciodată că fi un om de onoare.

– Aşa e, duduie, n-a zis, confirmă Monk.

Ochii ei deveniră ca două flăcări verzi. Se aplecă înainte, şoptindu-i:

- Mi s-a spus că Pagan nu-şi calcă niciodată cuvîntul – niciodată..!

– Ai fost păcălită.

Ajunseseră aproape nas în nas. Caine încerca să se concentreze asupra conversației, dar mirosul ei delicios, atît de curat, de proaspăt, de feminin, îi tot răvăşea gîndurile.

– Ai merita să te spînzure, spuse ea. E limpede că m-ai tras pe sfoară. Nu pari genul care să se poarte atît de mişeleşte.

Încercă să se retragă, dar mîinile lui Caine îi acoperiră pe ale ei, ținînd-o pe loc.

Se întinse iar spre ea, pînă ajunse cu gura lîngă a ei.

– Sînt pirat, domnişoară. Se ştie că noi ne purtăm mişeleşte.

Aşteptă o nouă replică furiosă. În schimb, Jade izbucni în lacrimi. Caine nu era deloc pregătit pentru o asemenea ieşire emoţională.

În timp ce Caine îşi scotea batista, Monk sări în picioare şi se repezi s-o consoleze, bătînd-o stîngaci pe umeri.

– Gata, gata, duduie, nu plînge.

– Numai el e de vină, suspină ea. N-am cerut decît o mică favoare, una simplă; ar fi terminat cît ai bate din palme. Dar, nu, domnul nu putea să se deranjeze! I-am propus chiar să aştept pînă-şi termina băutura, se tîngui ea în continuare. Şi eram gata să-i plătesc bani buni.

Cînd îşi termină jalnica tiradă, Monk îl privea încruntat pe Caine.

– Ai necăjit-o pe fata asta drăgălaşă, îi reproşă el marchizului. I-ai frînt inima, şi mai multe nu!

Smulse batista din mîna lui Caine şi începu să şteargă neîndemînatic lacrimile de pe obrajii lui Jade.

– Lasă, duduie, c-o să fie bine, gînguri el.

– Ba n-o să fie, se văicări ea, cu vocea înfundată în batista pe care Monk i-o vîrîse sub nas. În viaţa mea n-am cerut nimănui nimic. Şi uite că acum, prima oară cînd cer şi eu ceva,

alul refuzată. Nu, mai degrabă ar fura, decît să oblige cinstit. Mai mare ruşinea, nu-i aşa, Monk?

Lul Caine nu-i venea să creadă ce auzea. Nu ştia dacă s-o cuprindă în braţe şi s-o mîngîie, sau s-o înhaţe de umeri şi s-o zgîlţîie pînă îl venea mintea la cap. De un singur lucru era sigur: dacă Monk se mai încrunta mult la el, avea să-i facă nasul piftie.

– Mi'lady, zău că nu-i deloc o treabă cinstită să lei gologani de la o lady şi pe urmă s-o omori.

– Ba e o treabă foarte cinstită, replică ea. Atîta vreme cît acea lady vrea să fie omorîtă.

Monk îşi frecă fruntea.

– Cam are şi ea dreptate, nu? comentă el.

– Pentru numele lui... Ei, ce faci? întrebă Caine, cînd Jade începu să-şi strîngă monezile.

– Plec, anunţă ea. Scuză-mă că te-am deranjat, Pagan, sau Caine, sau cum te-o fi chemînd.

Legă băierile pungii, apoi o vîrî în buzunar.

– Unde te duci? strigă Caine după ea, cînd porni spre uşă.

– Nu te priveşte. Oricum, nu sînt la fel de insolentă ca dumneata, aşa că-ţi voi spune că mă duc să caut un om mai serviabil. Nu te

teme, domnule, n-am să mă dau bătută. Pînă se va sfîrşi noaptea asta neagră, am să găsesc pe cineva care să primească să mă omoare.

O ajunse din urmă la uşă. Îi puse mîinile pe umeri şi o întoarse încet în loc.

În clipa cînd îi simți atingerea, Jade începu să plîngă din nou. Caine era exasperat – şi tulburat. Cedînd unui imbold covîrşitor, o cuprinse brutal în brațe.

Îmbrățişarea lui păru să fie singurul îndemn de care avea nevoie. Izbucni în plîns la pieptul lui, scuzîndu-se în şoaptă, printre suspine, pentru comportarea ei atît de nepotrivită din partea unei lady.

Caine se mulțumi s-o aştepte pînă-şi mai reveni cît de cît. Nu putea discuta rațional cu ea. Oricum, plîngea atît de tare, încît n-ar fi auzit o vorbă din ce-i spunea.

Şi tot dădea vina pe el pentru starea în care ajunsese. Fără îndoială, era cea mai derutantă femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Şi, Doamne, era minunat de gingaşă. Se potrivea frumos lîngă el. De obicei, îi displăceau femeile plîngărețe, dar lui Jade nu voia să-i dea drumul.

Acum sughița ca o țărancă beată. Furtuna trecuse. Era timpul să încerce o discuție rațională cu ea.

Jade, nu poate fi atît de îngrozitor cum mi-l tu acum că e, îi spuse el încet, cu glas înăbuşit. Cu siguranţă, mîine dimineaţă vei fi recunoscătoare că nu ţi-am îndeplinit cererea.

Mîine dimineaţă voi fi moartă, se văicări Jade.

Ba n-ai să fii, replică el, strîngînd-o afectuos în braţe. Nu voi lăsa să ţi se întîmple nimic, îţi promit. Nu se poate să-ţi doreşti cu adevărat moartea.

Fratele meu va fi foarte dezamăgit dacă mă ucide.

Nici nu mă mir, răspunse sec Caine.

Totuşi, nu-s destul de puternică să-i înfrunt. Sînt nişte oameni foarte răi la inimă. Mă tem că se vor folosi de mine înainte de a mă ucide. Şi nu vreau să mor aşa. Ar fi o moarte lipsită de demnitate.

O moarte lipsită de demnitate? Vorbeşti ca un ostaş care se pregăteşte să iasă pe cîmpul de luptă.

Nu vreau să mă ţină minte lumea ca pe o laşă.

Fratele tău va putea rezolva problema, după ce se întoarce?

A, da, răspunse Jade, rezemîndu-şi obrazul de pieptul lui. Nathan n-ar lăsa să mi se întîmple nimic. De cînd a murit tata, a devenit

protectorul meu. Fratele meu e un om foarte puternic.

– Atunci, am să te apăr eu pînă se întoarce. Îți dau cuvîntul meu de onoare.

Trecu un minut încheiat, în tăcere, înainte ca Jade să reacționeze. Caine crezu că era prea copleşită de recunoştință ca să vorbească. Imediat, însă, se retrase de lîngă el, privindu-l în ochi. Îşi dădu seama că nu era deloc recunoscătoare. La naiba, arăta de-a dreptul iritată.

– Ți-ai călcat deja o dată cuvîntul față de mine, domnule. Mi-ai promis c-ai să mă omori, apoi te-ai răzgîndit.

– Asta-i cu totul altceva, replică el.

– Chiar vorbeşti serios?

– Da, vorbesc foarte serios. Mi-ai explicat că peste două săptămîni, cînd se întoarce fratele tău, vei fi în siguranță. Două săptămîni ai spus, nu?

Îl privi cu o expresie gravă.

– Poate chiar mai curînd. Dar dumneata eşti pirat. Nu-ți poți asuma asemenea riscuri, să mă ții la adăpost timp de două săptămîni. S-a pus o recompensă pe capul dumitale. Nu vreau să fiu răspunzătoare, dacă eşti ucis.

– Nu prea ai încredere în aptitudinile mele.

– N-am *deloc* încredere în aptitudinile dumi-

lale, preciză Jade. Şi de ce-aş avea? Tocmai ai demonstrat că nu toate zvonurile care circulă pe seama dumitale sînt vrednice de încredere. Probabil că nici măcar nu laşi un trandafir alb pe pernele victimelor, aşa e?

Pe Caine îl ajungea din nou exasperarea.

Nu e nevoie să-ţi arăţi aşa dezamăgirea faţă de mine.

Dar *sînt* dezamăgită! strigă ea. Nici măcar nu eşti un om onorabil. Ăsta-i cel mai mare păcat. Şi-n plus, nu pari deloc destul de puternic că să le ţii piept duşmanilor mei. Ai fi o ţintă uşoară, Caine. Eşti atît de... voluminos. Nu, îmi pare rău, pur şi simplu n-ai fi în stare să-i înfrunţi.

Îl venea s-o strîngă de gît.

Jade îi întoarse spatele, încercînd din nou să plece. Caine era atît de uimit de atitudinea ei, încît fu cît pe ce s-o lase să-i scape. Cît pe ce o prinse tocmai cînd ieşea pe uşă.

Cuprinzîndu-i umerii cu braţul atît de strîns încît să nu se mai poată desprinde, se întoarse spre Monk.

Să nu spui nimănui ce s-a întîmplat aici astă seară. Dă-mi cuvîntul tău, Monk.

De ce să-şi dea cuvîntul, cînd dumneata îl încalci atît de uşor? Un gentleman nu cere niciodată mult decît poate da în schimb, domnule.

N-ai învățat asta de la mama dumitale? îl dojeni Jade.

– Ei, Jade, tocmai asta-i problema, replică el, mîngîindu-i obrazul cu degetele. Nu sînt un gentleman. Sînt pirat, mai ții minte? E o diferență.

În clipa cînd o atinse, Jade încremeni. Caine avu impresia că era împietrită. Nu ştia ce să înțeleagă din reacția aceea stranie. Cînd își retrase mîna, Jade se dezmetici şi încercă să-l împingă.

– Da, e o diferență, mormăi ea. Spune-mi un lucru, Caine. Dacă reuşesc să te înfurii destul de tare, ai să mă omori de nervi?

– Începe să mă atragă ideea, replică el.

– Dă-mi drumul. N-ai voie să mă atingi.

– N-am voie?

– Nu. Nu-mi place să fiu atinsă.

– Atunci, cum Dumnezeu vrei să te omor?

Nu-şi dăduse seama că glumea.

– Cu pistolul, răspunse ea, privindu-l bănuitoare. Ai pistol, nu- i aşa?

– Am. Şi unde ar fi trebuit să...

– Un plumb bine țintit, drept în inimă. Trebuie să ocheşti perfect, desigur. N-aş vrea să se prelungească.

– Într-adevăr. Nici n-ar putea fi vorba de prelungiri.

Cum se poate să te amuze aşa ceva? [illegible] Doar despre moartea mea discutăm!

Nu mă amuză deloc. Ba chiar, încep să mă înfurii din nou. Ia spune-mi, mai întîi trebuie să te slăvesc?

Jade trase adînc aer în piept înainte de a răspunde.

În nici un caz.

Ce păcat... murmură el, ignorîndu-i expresia scandalizată.

Domnule, întîmplător părinţii dumitale au fost veri primari? Te porţi de parcă ţi-ar lipsi o şurubă. Eşti sau idiot, sau cel mai fără inimă om pe care l-am întîlnit în viaţa mea. Găsesc conduita dumitale de-a dreptul ruşinoasă.

Ochii îi scăpărau de indignare. Caine nu mai văzuse niciodată o asemenea nuanţă de violet. Parcă ar fi fost stoarsă toată culoarea şi scînteierea şi puritatea a o mie de diamante, pentru a-i fi dăruită ei.

Nu sînt deloc convins că eşti cu adevărat în pericol, Jade, declară el. S-ar putea ca totul să nu fie decît un produs al imaginaţiei tale.

Nu pot să te sufăr, şopti ea. Cît despre opiniile dumitale ignorante, ei bine...

Scuteşte-mă, Jade. N-am chef acum. Şi să nu mai aud o vorbă cum că te-aş omorî. Mai continui să te încrunţi aşa de dră-

gălaş la mine, jur c-am să te sărut numai ca să-ți alung din minte toate temerile astea prosteşti.

– Să mă săruți? repetă ea, privindu-l uluită. De ce Dumnezeu ai vrea să mă săruți?

– N-am nici cea mai vagă idee, recunoscu Caine.

– Ai săruta o persoană care-ți displace?

– Cred că da, replică el zîmbind.

– Eşti arogant, înfumurat...

– Te cam repeți, dulceață mică.

Jade nu mai avu replică. Privind-o în continuare, Caine i se adresă cîrciumarului:

– Ei, Monk, îmi dai cuvîntul tău de onoare, sau nu?

– Ți-l dau. N-am să spun nimănui despre noaptea asta, Caine, dar ştim amîndoi că prietenul tău, Lyon, va afla cu siguranță pînă la apusul soarelui. O să-mi smulgă adevărul cu cleştele. Eu te previn din timp.

Caine dădu din cap. Marchizul de Lyonwood îi era bun prieten. Caine avea deplină încredere în el.

Lucraseră împreună în mai multe misiuni pentru guvern.

– Da, o să afle, confirmă el. Dar va fi ocupat cu proaspăta lui soție şi fiul lor. Şi-n plus, dacă află de ce mă țin, va păstra totul pentru sine. În

mai că se interesează, îi poți vorbi deschis. Toluși, nimănui altcuiva, nici chiar lui Rhone, adăugă Caine, referindu-se la cel mai apropiat prieten al lui Lyon. Cu toate meritele lui, Rhone vorbește prea mult.

Monk dădu din cap.

– Te rog, Caine, anunță-mă și pe mine cum va termina treaba cu duduia.

– Monk? întrebă Jade, atrăgîndu-le amîndurora atenția. Întîmplător, nu ai un pistol.

Suna prea dornică, iar Caine ghici la ce se gîndea. Gîndurile acelui înger erau la fel de ușor de descifrat ca un text în latină.

– N-are și nici n-o s-o facă, declară el.

– Ce n-am și ce n-o să fac? se interesă Monk.

– Pistol, și n-ai s-o omori, răspunse răspicat Caine.

– Nu, nu, în nici un caz, îi dădu Monk dreptate. Caine, sper că n-ai uitat de cursă, nu?

– Nu, n-am uitat.

Întorcîndu-se spre Jade, Caine o întrebă:

– Va veni trăsura înapoi să te ia?

Jade îl privi cu exasperare evidentă.

– Am tocmit o birjă, îi răspunse ea. Nu mă gîndeam să mă întorc acasă în noaptea asta.

Își desprinse brațul din mîna lui și-și luă de geanta mare, cenușie.

– Toate lucrurile mele sînt aici. Am venit direct de la țară, adăugă ea.

– Ți-ai lăsat lucrurile în stradă, ca să ți le poată fura primul trecător?

– Asta şi voiam, răspunse ea, vorbindu-i ca un profesor cu un şcolar care anume refuză să înțeleagă. Speram ca hainele mele să ajungă pe mîna vreunui sărman. Nu mai aveam nevoie de ele, după ce dumneata mă omo...

– Destul! mîrîi Caine. N-ai să mai pomeneşti nimic de omor. Ai înțeles?

Jade nu-i răspunse destul de repede, iar Caine o trase de păr. Fata scoase un țipăt ascuțit, chiar în clipa cînd Caine îi observă umflătura mare de deasupra urechii.

– Dumnezeule, Jade, ce-ai pățit acolo?

– Nu pune mîna, îi ceru ea, cînd Caine încercă să-i pipăie cucuiul. Mă doare.

– Nici nu mă mir. Spune-mi ce s-a întîmplat.

– Mi-am prins tocùl botinei de covor, în casa fratelui meu, şi m-am rostogolit pe scară, îi explică ea. M-am lovit cu capul de balustradă. Mi-a luat tot vîntul din pînze.

„Vîntul din pînze“? Lui Caine i se păru o vorbă destul de ciudată, dar nu stătu să se gîndească.

– Puteai să mori, declară el. Mereu eşti atît de neatentă?

Nu sînt niciodată neatentă. De obicei, mă [illegible] ca o lady. Damne, ce grosolan mai vor-[illegible], încheie ea.

Şi după ce-ai căzut ce s-a întîmplat? se [illegible]easă Monk.

Jade ridică din umeri.

– Am ieşit la o plimbare, ca să-mi limpezesc [illegible]. Şi atunci, s-au luat după mine, desigur.

Desigur? repetă Monk.

– S-au luat? întrebă şi Caine în acelaşi [illegible].

Jade îi privi încruntată pe amîndoi.

– Oamenii pe care i-am văzut ucigîndu-l pe [illegible]emanul acela îmbrăcat elegant. Pentru nu-[illegible] lui Dumnezeu, fiţi atenţi la ce vă vorbesc! [illegible] sigură că v-am mai spus.

Monk clătină din cap.

Iar eu sînt la fel de sigur că nu ne-ai spus, [illegible]ie. Ne-am fi amintit.

Ai asistat la o crimă? Nu, Jade, mai mult [illegible]lgur că n-ai pomenit nimic despre asta.

Ei bine, am vrut să vă spun, murmură ea, [illegible]mulţumită. V-aş fi explicat totul, dacă nu mă [illegible]păceaţi contrazicîndu-mă tot timpul. Aşa că, [illegible]ţi, totul e din vina voastră, fiindcă m-aţi [illegible]ut să-mi pierd şirul gîndurilor. Da, numai voi [illegible]ţi de vină.

Ai asistat la crimă înainte, sau după ce

te-ai lovit singură la cap? vru să ştie Caine.

– Crezi că cel omorît era un gentleman cu titlu nobil? îl întrebă Monk.

– Nu m-am lovit singură, se răsti Jade. Şi s-a întîmplat înainte... Ba nu, după. Cel puţin, cred că s-a întîmplat după ce am căzut. Of, acum nu-mi mai aduc aminte. Iar mă doare capul. Mai lasă-mă cu toate întrebările astea, domnule.

Caine se întoarse spre cîrciumar.

– Abia acum încep să înţeleg.

O privi pe Jade din nou.

– Aveai mantaua pe tine cînd s-a întîmplat accidentul ăsta?

– Da, răspunse ea, nedumerită. Dar ce legătură are...

– Ţi-ai rupt mantaua şi te-ai lovit la faţă cînd ai căzut, nu- i aşa?

Vorbea pe un ton prea condescendent ca să-i fie pe plac.

– Spune-mi ce anume crezi că au început să înţelegi.

– E foarte simplu, de fapt. Te-ai lovit la cap, Jade. Acum nu gîndeşti logic, deşi trebuie să recunosc că majoritatea femeilor nu judecă logic niciodată. Totuşi, cu multă odihnă şi îngrijire, peste cîteva zile îţi vei da seama că mintea ta îţi joacă farse. Iar atunci, nu vei mai ave

[illegible] decît ce rochie să-ți pui pentru balul [illegible].

Nu-mi joacă nici o farsă mintea! strigă ea. Ești zăpăcită de cap.

Nu-s zăpăcită nici de cap, nici de nimic!

– Nu mai striga! îi ordonă Caine. Dacă te [illegible], numai, la ce-am să...

Renunță, cînd o văzu clătinînd din cap a [illegible].

– Acum ești prea tulburată ca să discut cu [illegible] rațional. Vom aștepta pînă ai să-ți mai revii.

– Are dreptate, duduie, șopti Monk. Dacă ai fi [illegible] cu adevărat cum era ucis un gentleman [illegible] nobil, pînă acum vestea ar fi ajuns și-n [illegible] ăsta. Cei care au săvîrșit fapta s-ar fi [illegible] cu iscusința lor. Ascultă ce-ți zice Caine, [illegible] ce e mai bine.

Dar dacă voi credeți că mi se pare doar [illegible] fi în pericol, atunci nu e nevoie să mă [illegible], nu-i așa?

– A, ba da, replică el. Numai că acum știu [illegible] cui te apăr.

Înainte ca Jade să-i pună altă întrebare, [illegible]:

Vrei, nu vrei, pînă nu-ți revii reprezinți o [illegible]. Nu-mi îngăduie conștiința să te las [illegible].

Cu un zîmbet blînd, adăugă:

– Cred că s-ar putea spune că te apăr de tine însăți, Jade. Şi acum, dă-mi traista. Am să ți-o duc eu.

Jade încercă să ridice traista înaintea lui Caine, şi începură să tragă amîndoi de ea. Caine cîştigă.

– Ce Dumnezeu ai aici? întrebă el. E mai grea decît tine.

– Toate lucrurile mele. Dacă sînt prea grele pentru dumneata, le duc cu plăcere.

Caine clătină din cap, luîndu-i traista din mînă.

– Vino cu mine. Trăsura mea aşteaptă două străzi mai încolo. Ar trebui să fii acasă, în pat, la ora asta.

Jade se opri brusc.

– În patul cui, Caine?

Oftatul lui fu suficient de zgomotos ca să-l trezească pe beţivii prăvăliți pe maidane.

– Într-al tău propriu şi personal, răspunse el răstit. Virtutea ta e în siguranță. Nu mă culc cu feciore şi-n nici un caz nu poftesc la tine.

Crezuse că promisiunea lui vehementă de a o lăsa în pace avea s-o uşureze. Nu mințea decît pe jumătate, desigur.

Ar fi vrut s-o sărute, dar nu era sigur dacă nu cumva doar ca să aibă linişte cîteva secunde.

Asta-i o regulă a ta? îl întrebă Jade. Să nu le culci cu fecioare?

Părea amarnic jignită. Caine nu ştiu ce să înţeleagă din reacţia ei.

– Este, răspunse el. Şi nu mă culc nici cu femei bătute-n cap care nu-mi plac prea mult, dulceaţă, aşa că eşti în deplină siguranţă cu mine.

În timp ce rostea aceste cuvinte neruşinate, îndrăzni să-i zîmbească.

– Cred că încep să te urăsc, bombăni ea. Ei bine, şi tu eşti al dracului de în siguranţă cu mine, Caine. Nici moartă nu te- aş lăsa să mă atingi.

– Perfect.

– Da, e prefect, repetă ea, hotărîtă să aibă ultimul cuvînt. Şi dacă mai tragi mult de mine, am să-ţi urlu numele fără să mă mai opresc pînă vin autorităţile să te aresteze, Pagan.

– Nu sînt Pagan.

– Ce?

Fu cît pe ce să cadă de pe picioare. Caine o prinse de braţe.

– Am spus că nu sînt Pagan.

– Atunci, cine Dumnezeu eşti?

Ajunseseră la trăsură, dar Jade refuză să se lase ajutată să urce pînă nu-i răspundea la întrebare. Îi tot dădea peste mîini.

Caine cedă. Îi aruncă vizitiului traista, apoi se întoarse iar spre ea.

– Mă numesc într-adevăr Caine. Sînt Marchizul de Cainewood. Acum ai de gînd să te urci în trăsură. Nu e nici locul şi nici momentul pentru discuţii prelungite. Pe drum, am să-ţi explic totul.

– Îmi promiţi?

– Promit, mîrîi el gros.

Nu părea să-l creadă. Îşi încrucişă braţele pe piept.

– Să-ţi fie ruşine, Caine. Tot timpul ăsta te-ai dat drept acel pirat nobil...

– Ticălosul ăla o fi în multe feluri, Jade, dar sigur nu-i nobil.

– Cum poţi şti? Sînt sigură că nici măcar nu l-ai întîlnit vreodată. Ai o viaţă atît de nefericită încît trebuie să te prefaci că...

Expresia de pe chipul lui deveni la fel de încordată ca mîna cu care o strîngea de braţ, retezîndu-i cuvintele.

Sub ochii ei, Caine îşi smulse floarea de la rever şi o aruncă pe jos. Deloc blînd, o ridică pe Jade în braţe şi o azvîrli în trăsură.

După ce trăsura se puse în mişcare, înăuntru se făcu întuneric. Jade nu avea cum să vadă cît de încruntat stătea, şi se simţea foarte uşurată.

Nici el nu-i vedea zîmbetul.

Un timp, merseră în tăcere. Jade profită de răgaz ca să se mai liniştească.

– De ce te-ai dat drept Pagan?

– Ca să-l prind.

– Dar de ce?

– Mai tîrziu, o repezi el. Am să-ți povestesc totul mai tîrziu, e-n regulă?

Caine era sigur că tonul lui aspru avea s-o descurajeze să-i mai pună şi alte întrebări. Se înşela.

– Eşti furios fiindcă te-am făcut să-ți întrerup pînda, nu- i aşa?

În oftatul lui se distinse enervarea.

– Nu m-ai făcut să-mi întrerup nici o pîndă. Poate că pînă acum am eşuat, dar după ce mă ocup de problema ta, am să mă întorc. Nici o grijă, Jade, n-am să dau greş.

Nu era deloc îngrijorată, dar nu-i putea spune asta. Caine nu dăduse greş. Nu, intrase în tavernă ca să-l scoată pe Pagan din ascunzătoare.

Şi tocmai asta făcuse.

Jade îşi jucase bine rolul. Fratele ei urma să fie foarte mulțumit.

Capitolul 3

Lacrimile aduseseră o contribuție folositoare. Jade fusese aproape la fel de surprinsă ca şi Caine de acea ieşire emoțională spontană, dar nu se ruşina deloc pentru felul cum se purtase.

Vremurile disperate cereau întotdeauna măsuri disperate. Cel puțin, aşa îi plăcea să spună unchiul ei adoptiv, Black Harry. Şi avea să rîdă cu poftă. De cînd erau împreună, niciodată n-o văzuse plîngînd, nici chiar cînd duşmanul lui, McKindry, o bătuse cu biciul.

Lovituria o arsese ca focul, dar nu scosese nici un scîncet. McKindry apucase să dea doar o dată, înainte ca Harry să-l arunce peste bord. Unchiul ei era atît de furios, încît sărise şi el în apă, să-l omoare.

Dar McKindry înota mult mai bine, şi ultima mai fusese văzut îndreptîndu-se spre ţărmul francoz.

Desigur, Black Harry s-ar fi înfuriat la fel de tare şi dacă afla cu ce se ocupa Jade acum. Iar îl pus pielea pe băţ.

Nu-i putuse explica planul, n-avusese timp să no ducă pe insula lui ca să-l informeze ce hotărîse. Iar timpul avea o importanţă esenţială. Era în joc viaţa lui Caine.

Jade ştia totul despre Marchizul de Caine-wood. Era un personaj cam contradictoriu. Caine era un om de lume, de-a dreptul pătimaş, dar mai era şi onorabil. Îi citise dosarul din scoarţă-n scoarţă şi-şi întipărise în minte fiecare amănunt. Avea darul neobişnuit de a memora orice de la prima lectură. Deşi i se părea o facultate cam ciudată, recunoştea că îi venise la îndemînă cu această ocazie.

Obţinerea impresionantului dosar al lui Caine de la Departamentul de Război fusese dificilă, dar nu imposibilă. Desigur, informaţiile erau sigilate şi încuiate. Jade se mîndrea cu îndemînarea de a putea să descuie orice broască făurită vreodată. Reuşise să ia dosarul lui Caine dintr-a treia încercare.

Mare păcat că nici una dintre informaţiile însemnate nu menţiona faptul tulburător că

era un diavol atît de chipeş. Termenul „necruțător“ fusese folosit cu dărnicie prin toate relatările despre activitățile lui, dar nicăieri nu apăruseră atributele „atrăgător“ sau „fermecător“. În dosar nu scria nici că era atît de înalt.

Jade îşi amintea cît de stînjenită se simțise cînd îi citise numele operativ. Superiorii lui îl numeau Hunter. După ce parcursese tot dosarul, înțelesese de ce era poreclit „Vînătorul“. Caine nu se lăsa niciodată. Cu ocazia unui incident, cînd sorții fuseseră totalmente împotriva lui, continuase să-şi urmărească adversarul cu răbdarea şi tenacitatea unui veteran – şi, în cele din urmă, izbîndise.

Caine se retrăsese din activitate în ziua cînd fusese informat despre moartea fratelui său, Colin.

Conform ultimei însemnări făcute de superiorul lui, un om numit Sir Michael Richards, tatăl lui Caine sprijinise demisia. Ducele de Williamshire tocmai îşi pierduse un fiu pentru țară şi n-avea de gînd să-l piardă şi pe al doilea. Mai scria şi că, pînă în acea zi, Caine nu avusese idee că şi fratele lui mai tînăr lucrase pentru guvern.

Caine şi Colin proveneau dintr-o familie numeroasă. Caine era fratele cel mai mare. Cu totul erau şase copii: doi fii şi patru fiice.

Copiii erau foarte protectori unii cu ceilalți și cu părinții lor. Peste tot prin dosarul lui Caine putea depista faptul că avea o fire protectoare.

Dacă el considera acest lucru un defect sau o virtute, pentru Jade nu avea nici o importanță. Nu făcuse decît să folosească informația ca să obțină ceea ce dorea.

I se părea pregătită să-l placă pe Caine, desigur. În fond, era fratele lui Colin, iar ea ținea foarte mult la Colin, de cînd îl pescuise din mare, iar el îi spusese ca mai întîi să-și salveze fratele. Da, se aşteptase să-l placă, dar nu părea deloc pregătită să se simtă atrasă fizic de el. I se întîmpla pentru prima dată, şi o îngrijora, căci ştia că putea s-o copleşească, dacă-i dădea ocazia.

Se apăra imaginîndu-şi că-i displăcea lui Caine din toate punctele de vedere. Cînd nu se comporta ca un copil, încerca să nu uite să se spună cît mai des. Cei mai mulți bărbați nu puteau suferi femeile indisciplinate, nu?

Cel puțin aşa spera. Împrejurările o sileau să stea cu Caine două săptămîni, apoi totul avea să se sfîrşească. Urma să se întoarcă la viața ei – iar el, probabil, la femeile lui.

Era obligatoriu să creadă că o proteja. Numai aşa îl putea ține la adăpost. Opiniile lui despre inferioritatea femeilor, influențate fără

îndoială de cele patru surori mai mici, îi uşurau mult planul. Totuşi, Caine mai era şi un om foarte perspicace.

Experiența îi cizelase instinctele. Din acest motiv, Jade le poruncise oamenilor ei s-o aştepte lîngă casa de la țară a lui Caine. Aveau să se ascundă în pădurea din jur. După ce soseau acolo, ei urmau să-i acopere spatele.

La originea acelei trădări stătuseră scrisorile, desigur, iar acum îşi dorea să nu le fi găsit niciodată. Faptele erau consumate, îşi reaminti ea. Regretele nu-i foloseau la nimic.

Pentru Jade, totul era foarte clar. Totul începuse cînd îi arătase fratelui ei, Nathan, scrisorile tatălui lor, iar acum trebuia să îndrepte lucrurile.

Îşi alungă grijile din minte. Involuntar, îi lăsase lui Caine un răgaz de gîndire. Tăcerea putea acționa în defavoarea ei. Trebuia să-l țină ocupat... şi cu garda jos.

– Caine? Ce crezi...

– Taci, scumpo, ordonă Caine. Auzi...

– Cîrîitul acela ciudat? Tocmai despre el voiam să te întreb, replică ea.

– E mai mult ca un scrîşnet continuu... Miler! strigă el pe fereastră. Opreşte trăsura.

Caleaşca se opri brusc, tocmai în clipa cînd roata din spate se rupse. Jade ar fi căzut

[illegible]oa, dacă n-o prindea Caine în braţe. O ţinu [illegible]ns cîteva clipe, apoi şopti:

Rău a mai picat momentul, nu crezi?

Aş zice că e mîna cuiva, răspunse ea.

Caine nu comentă.

– Stai în trăsură, Jade, pînă cobor eu să văd ce se poate face.

– Să ai grijă. S-ar putea să te pîndească.

Îi auzi oftatul în timp ce deschidea uşa.

– O să am, îi promise el.

Imediat ce uşa se închise în urma lui, Jade [illegible] deschise pe cealaltă şi coborî. Viziriul se [illegible]du şi el jos, lîngă stăpînul lui.

– Nu pot să pricep, mi'lord. Mereu mă uit la [illegible]l să fiu sigur că ţin.

– Nu te fac vinovat de nimic, Miller, răspunse Caine. Sîntem pe marginea străzii, aşa [illegible]o putem lăsa aici peste noapte. Deshamă calul. Am să...

Se întrerupse, cînd o observă pe Jade. Apăruse de după trăsură, cu un pumnal în mînă. Fu cît pe ce să izbucnească în rîs.

– Bagă-l la loc, Jade. Să nu te tai.

Jade vîrî cuţitul în teaca din căptuşeala rochiei.

– Sîntem ţinte uşoare, Caine, aşa cum stăm [illegible]ci, la discreţia oricui.

– Atunci, urcă-te la loc în trăsură.

Se prefăcu că nu-l auzise.

– Miller? Ce crezi, o fi umblat cineva la roată?

Birjarul se lăsă pe vine lîngă osie.

– Aş zice că da, murmură el. Mi'lord, aici şi-a băgaţ nasu' careva! Ia-n te uită la crestă-turile făcute-n şipca asta!

– Şi-acum ce-o să facem? îl întrebă Jade pe Caine.

– Mergem cu calul, răspunse el.

– Dar bietul Miller? S-ar putea să-l atace, după ce plecăm noi.

– N-o să am nimica, domniţă, replică vizitiul. Am la mine-o ploscă mare de brandy să-mi ţie de cald. O să şez în trăsură pînă vine Broley să mă ia.

– Cine-i Broley?

– Unul dintre tigri, răspunse Miller.

Jade nu ştiu ce să creadă.

– Eşti prieten cu animalele?

Caine zîmbi.

– Broley lucrează pentru mine, îi explică el. Am să-ţi spun totul mai tîrziu.

– Ar trebui să oprim o birjă, propuse Jade. Atunci, am putea merge cu toţii, fără să mai avem grija lui Miller.

– La ora asta? Mă îndoiesc că mai circulă birjele.

Dar frumoasa tavernă a lui Monk? N-am putea să ne întoarcem acolo şi să aşteptăm până se luminează?

Nu, răspunse Caine. Monk a închis şi s-a dus acasă, de-acum.

Şi-am ajuns destul de departe de *„Ne'er Do Well"*, domniță, adăugă şi Miller.

Cînd vizitiul se duse să deshame calul, Jade îl apucă pe Caine de mînă şi se trase mai aproape de el:

– Caine? şopti ea.

– Da?

– Cred că ştiu ce s-a întîmplat cu roata frumoasei tale trăsuri. S-ar putea să fie aceiaşi oameni care...

– Taci acum, îi şopti el. O să fie bine.

– De unde ştii c-o să fie bine?

Părea atît de speriată, încît Caine simți nevoia s-o liniştească.

– Mi-o spune instinctul, se lăudă el. Nu te lăsa stăpînită de imaginație, dulceață. Nu e decît...

– Prea tîrziu! îl întrerupse Jade. O, Doamne, iar îmi joacă farse imaginația!

Împuşcătura răsună chiar în clipa cînd se aruncă peste el, îmbrîncindu-l într-o parte.

Plumbul trecu pe lîngă capul lui Caine, mai-mai să-l atingă. Îl auzi şuierînd pe la ureche.

Deşi era convins că o făcuse fără intenție, Jade îi salvase viața.

Caine o strînse şi mai tare de mînă, îi strigă lui Miller să se adăpostească, apoi o împinse pe Jade în fața lui, ca s-o apere cu trupul lui masiv, şi o luă la fugă.

Mai răsunară cîteva focuri de pistol. Caine părea să cunoască foarte bine zona. O purtă pe Jade printr-un labirint de străduțe şi ulicioare, pînă cînd fata începu să simtă un junghi îngrozitor în coaste, care-i tăia respirația. Cînd se poticni, Caine o luă în brațe fără să încetinească pasul.

Continuă să alerge la fel de repede, mult timp după ce sunetele urmăririi încetară. Cînd ajunseră în mijlocul vechiului pod peste Tamisa, se opri în sfîrşit să se odihnească.

Caine se rezemă de balustrada şubredă, strîngînd-o la piept.

– A fost cît pe-aci... La naiba, în noaptea asta m-au lăsat instinctele. Nici o clipă nu m-am aşteptat.

Vorbea normal, fără să gîfîie deloc. Jade era uimită de rezistența lui. Inima ei continua să bubuie de efort.

– Alergi mult pe străzi şi ulițe, Caine? îl întrebă.

O privi nedumerit.

Nu, de ce?

Nu ți-ai pierdut deloc suflul. Şi nici măcar [illegible] n-am nimerit în vreo fundătură. Cunoşti [illegible]murile prin oraşul ăsta, nu-i aşa?

– Cred că da, răspunse el ridicînd din [illegible]erl; continua s-o țină în brațe.

– Acum poți să mă laşi jos. Sînt sigură că [illegible]u pierdut urma.

– Eu nu-s chiar atît de sigur, replică alene [illegible]ne.

– Ți-am mai explicat o dată că nu-mi place [illegible]u atinsă, domnule.

Făcu o pauză, privindu-l cu severitate, apoi îl întrebă:

– Nu cumva dai vina pe mine fiindcă te-au [illegible]olat instinctele, nu-i aşa?

Nu, n-am să dau vina pe tine. Jade, pui [illegible] mai afurisite întrebări.

– N-am chef să mă cert cu dumneata acum. [illegible]ntă-ți doar scuzele, şi am să te iert.

– Să-mi prezint scuzele? repetă el, neîn-[illegible]ător. De ce?

– Fiindcă ai crezut că am o imaginație prea [illegible]ată. Fiindcă mi-ai spus că-s zăpăcită şi, în [illegible]mul rînd, fiindcă ai fost teribil de bădăran [illegible]nd mi-ai spus toate aceste lucruri jignitoare.

Caine nu se scuză, dar îi zîmbi. Jade îi ob-[illegible]vă gropița fermecătoare din obrazul stîng,

iar inima începu să-i bată iar nebuneşte.

– Stăm pe un pod, în mijlocul celui mai rău famat cartier din Londra, fugăriți de o bandă de ucigaşi, şi nu te poți gîndi decît la scuzele mele? Dulceață mică, eşti nebună de legat.

– Eu nu uit niciodată să mă scuz cînd fac ceva rău, precizează ea.

Caine o privi exasperat, iar Jade nu-şi putu stăpîni un zîmbet. Doamne, chipeş mai era, ticălosul! Lumina lunii îi îmblînzea trăsăturile aspre, iar expresia lui încruntată n-o mai deranja aproape deloc. Voia să-l vadă zîmbind din nou.

– Jade? Ştii să înoți?

Îi privea atentă gura, spunîndu-şi că avea cei mai frumoşi dinți albi pe care-i văzuse vreodată.

Caine o zgîlțîi.

– Ştii să înoți? repetă el, pe un ton mai insistent.

– Da, răspunse Jade, căscînd. Ştiu să înot. De ce întrebi?

Drept răspuns, Caine o luă pe umăr şi începu să escaladeze balustrada podului. Părul ei lung îi ajungea pînă la cizme. Lui Jade i se tăie respirația cînd Jade o aruncă pe umăr, dar îşi reveni imediat.

– Ce mama dracului faci? strigă ea, apucîndu-l de haină. Lasă-mă jos.

Au blocat capetele podului, Jade. Respiră adînc, scumpo. Vin şi eu imediat.

Nu avu timp decît să-i strige „Nu!“, apoi auzi un răcnet de indignare. Ecoul ricoşă din negreala ca de cerneală, cînd Caine o aruncă peste balustradă.

Dintr-o dată, Jade se pomeni zburînd ca un disc în vîntul tăios. Continuă să ţipe pînă atinse cu posteriorul apa rece, cînd îşi aminti să închidă gura, cu o clipă înainte de a-i dispărea capul sub suprafaţă. Ieşi imediat, bolborosind, dar închise gura din nou, simţind duhoarea care o înconjura.

Jură să nu se înece în mizeria aceea. Nu, avea să rămînă în viaţă pînă-şi găsea noul protector şi-l îneca ea pe el mai întîi.

Apoi simţi ceva atingîndu-i piciorul şi o cuprinse o spaimă cumplită. Buimăcită cum era, nu se îndoia că o atacau rechinii.

Deodată, Caine apăru lîngă ea. O cuprinse cu un braţ de mijloc şi lăsă curentul puternic să i tragă pe sub pod, îndepărtîndu-i de duşmanii care-i urmăreau.

Jade tot încerca să i se urce pe umeri.

– Stai nemişcată! îi ordonă el.

Îl cuprinse cu braţul pe după gît.

– Rechinii, Caine, şopti ea. Au să ne prindă.

Spaima din vocea ei şi forţa cu care-l strîn-

gea îi dădură de înțeles că mai avea puțin şi-şi pierdea controlul.

– Nu e nici un rechin pe-aici, răspunse el. Nici o ființă n-ar putea trăi mult timp în apa asta.

– Eşti sigur?

– Sînt sigur. Mai rezistă doar puțin, dulceață. O să ieşim din lăturile astea cît ai clipi.

Glasul lui liniştitor o mai calmă puțin. Încă mai încerca să-l sugrume, dar slăbise strînsoarea.

Plutiră cam o milă pe meandrele rîului, pînă cînd Caine o trase la mal, pe o pantă înverzită. Jade era prea înfrigurată şi nefericită ca să-l dojenească.

Nu putea nici măcar să se smiorcăie ca lumea. Îi clănțăneau prea tare dinții.

– Miros a peşte mort, se bîlbîi ea jalnic.

– Într-adevăr, fu Caine de acord, amuzat.

– Şi tu la fel, băi... băi prefăcutule!

– Prefăcut? repetă el, scoțîndu-şi haina şi aruncînd-o la pămînt. Ce vrei să spui cu asta?

Jade încerca să-şi stoarcă de apă poalele rochiei. Părul îi acoperea aproape toată fața. Se opri să şi-l dea la o parte din ochi.

– Nu e cazul să faci pe nevinovatul cu mine, mormăi ea.

Se lăsă păgubaşă, acceptînd faptul neplă-

Barca rochia era acum mai grea decît ea, şi-şi mişca trupul cu braţele, încercînd să se înalţe mai mult. Dîrdîind, adăugă:

Te-ai prefăcut că eşti piratul Pagan. El n-ar fi aruncat niciodată o lady în Tamisa.

Jade, am făcut tot ce puteam, se apără Caine.

Mi-am pierdut pelerina! exclamă ea.

Am să-ţi cumpăr alta.

Dar arginţii mei erau în pelerină! Ei?

Ei, ce?

Du-te şi adu-mi-o.

Poftim?

Am zis să mi-o aduci, ordonă ea din nou. Te aştept aici.

Nu poţi vorbi serios.

Ba vorbesc foarte serios, replică Jade. Am plutit mai mult decît o milă, Caine. Ar trebui s-o poţi găsi cît ai bate din palme.

Nici nu mă gîndesc.

Nici dacă te rog?

În veci n-aş mai găsi-o. Probabil e pe fundul apei.

Jade se şterse la colţurile ochilor.

Poftim, acum am ajuns o sărăntoacă, şi numai tu eşti de vină!

Nu-ncepe! îi porunci el, văzînd că iar era la un pas de lacrimi. Nu e momentul să te plîngi

sau să faci istericale, deşi se pare că la altceva nu te pricep.

Îi observă expresia indignată şi zîmbi. Începea să-şi revină.

– Mai ai pantofii în picioare, sau va trebui să te duc în braţe?

– De unde să ştiu eu? Nici nu-mi mai simt picioarele.

– Păi uită-te, fir-ar să fie!

– Da, fir-ar să fie, mormăi ea, privind în jos. Îi mai am. Ei bine? Îţi prezinţi scuzele, sau nu?

– Nu, răspunse răspicat Caine. N-am de gînd să-mi cer iertare. Şi vorbeşte mai încet, Jade. Vrei să ne trezim cu toţi borfaşii din Londra pe cap?

– Nu... şopti ea, apropiindu-se. Caine? Ce-ai fi făcut dacă nu ştiam să înot?

– Acelaşi lucru, dar atunci am fi sărit împreună.

– Eu n-am sărit! protestă Jade Of, lasă. Mi-e frig, Caine. Acum ce-o să facem?

O luă de mînă şi porni în susul malului.

– Vom merge pînă la casa din oraş a prietenului meu. E mai aproape decît a mea.

– Caine, ţi-ai uitat haina.

Fără a-i lăsa timp să-i spună să renunţe, Jade alergă înapoi, îi luă vestonul, îl stoarse de apa cît putu, apoi reveni grăbită. Îşi aruncă ian

[illegible] ochi, în timp ce Caine o cuprindea cu [illegible] după umeri.

Arăt îngrozitor, nu-i aşa?

De mirosit, miroşi şi mai îngrozitor, replică [illegible] Caine.

O strînse afectuos, apoi remarcă:

– Totuşi, aş spune că e mai degrabă carne [illegible], decît peşte alterat.

Jade începu să icnească, gata să vomite. Caine îl acoperi gura cu mîna.

– Dacă-ţi dai cina pe jos acum, am să mă [illegible] foarte tare. Şi-aşa am destule pe cap. Să nu-ndrăznești să-mi complici şi mai mult situa-[illegible], vărsînd.

Jade îl muşcă de mînă, alegîndu-se cu li-[illegible] şi încă o blasfemie.

N-am mîncat nimic de cină, anunță ea. [illegible] să mor pe stomacul gol.

Încă mai ai şanse, mormăi Caine. Şi-a-[illegible], termină cu vorba şi lasă-mă să gîndesc... [illegible] ce naiba voiai să mori pe stomacul gol? nu [illegible] putu el abține să întrebe.

Unor oameni li se face rău cînd le e frică. Mă gîndeam că s-ar fi putut să, ştii... în fața [illegible] of, lasă. Nu voiam să apar în fața Crea-[illegible]lui într-o rochie murdară, atîta tot.

Ştiam eu că n-ar fi trebuit să întreb, re-[illegible] el. Ascultă, cînd ajungem acasă la Lyon,

poți face o baie fierbinte. Atunci ai să te simți mai bine.

– Lyon e băgăreţul ăla de prieten pe care l-a pomenit Monk.

– Nu e nici un băgăreț.

– Monk a spus că va afla ce ți s-a întîmplat în noaptea asta. Mie mi se pare că-şi bagă nasul unde nu-i fierbe oala.

– O să-ți placă Lyon.

– Mă cam îndoiesc, dacă ți-e prieten, ripostă Jade. Totuşi, voi încerca să-l simpatizez.

O vreme, merseră în linişte. Caine era în gardă, iar Jade nu-şi făcea nici pe departe atîtea griji cum părea.

– Caine? După baie, ce-o să facem?

– Ai să stai jos şi-ai să-mi povesteşti tot ce ți s-a întîmplat.

– Ți-am spus deja ce mi s-a întîmplat. Dar nu m-ai crezut, nu-i aşa?

– Într-adevăr, recunoscu el. Nu te-am crezut.

– Şi-n plus, ți-ai format deja o părere defavorabilă despre mine. Tot n-ai să mă crezi oricè ți-aş spune. De ce mi-aş mai da osteneala?

– Nu mi-am format o părere proastă despre tine, răspunse el enervat.

Jade pufni, iar Caine jură să nu provoace o nouă ceartă. O conduse printr-un labirint de

dosnice, iar cînd ajunseră la treptele unei case impresionante, de cărămidă roşie, îi veni să plîngă de-a binelea.

Un uriaş de om, cu o cicatrice destul de urîtă care-i brăzda fruntea, deschise uşa la primele insistente ale lui Caine.

Era clar că se trezise din somn, şi nu se bucura deloc. Jade îi aruncă o singură privire şi se trase mai aproape de Caine.

Omul, probabil Lyon, purta doar o pereche de pantaloni negri. Expresia înfricoşătoare îi fu înlocuită repede de uimire, imediat ce văzu cine era vizitatorul.

Caine? Ce Dumnezeu... vino înăuntru, îl chemă el repede.

Făcu un pas înainte, cu intenţia de a-i strînge lui Caine mîna, apoi se răzgîndi brusc. Era clar că tocmai le simţise mirosul.

Jade era îngrozitor de jenată. Se întoarse şi îi aruncă o privire încruntată lui Caine, semn că pe el îl considera vinovat, apoi intră în holul pardosit cu dale albe şi negre.

Văzu o femeie frumoasă care cobora grăcios scara. Părul lung, blond argintiu, îi flutura în urmă. Era atît de fermecătoare, încît Jade se simţi şi mai prost.

Caine făcu grăbit prezentările, în timp ce Jade privea în pămînt.

– Ei sînt Lyon şi soția lui Christina, Jade.

– Ce vi s-a întîmplat? întrebă Lyon.

Jade se răsuci spre el, aruncînd în jur cu stropi de apă murdară. Îşi ridică părul din ochi, anunțînd:

– M-a aruncat în Tamisa!

– Ce-a făcut?!? întrebă Lyon, cu un uşor zîmbet, căci tocmai observase în părul ei atîrnînd ceva ca un os de pui.

– Caine m-a aruncat în Tamisa, repetă Jade.

– Nu zău? întrebă Christina, uimită.

Jade se întoarse spre ea.

– Chiar aşa. Şi nici măcar nu şi-a prezentat scuzele pe urmă.

După ce rosti aceste cuvinte, izbucni în la-crimi.

– Numai el e de vină, suspină ea. Mai întîi şi-a pierdut roata de la trăsură, şi pe urmă şi-a pierdut şi instinctele. Planul meu era mult mai bun. Dar e prea încăpățînat ca să recunoască.

– Nu-ncepe iar! o preveni Caine.

– De ce-ai aruncat-o în Tamisa, sărăcuța? întrebă Christina, grăbindu-se spre Jade, cu brațele întinse. Cred că eşti înghețată pînă la oase, spuse ea cu compasiune.

Cînd ajunse lîngă Jade, se opri brusc, apoi făcu un pas înapoi.

A fost necesar, răspunse Caine, încercînd să ignore privirea încruntată a lui Jade.

– Cred că-l urăsc, îi spuse Jade Christinei. Nu-mi pasă dacă vă e prieten sau nu, adăugă ea cu încă un suspin. Tot un ticălos e.

– Da, poate fi un mare ticălos, îi dădu Christina dreptate. Dar are şi alte calităţi, mai plăcute.

– Încă nu le-am observat, şopti Jade.

Christina strîmbă din nas, trase adînc aer în piept, apoi o cuprinse de talie.

– Vino cu mine, Jade. O să te curăţăm cît ai bate din palme. Cred că în noaptea asta cel mai bine va fi la bucătărie. Lyon? Fă bine şi trezeşte servitorii. Vom avea nevoie de ajutor la încălzitul apei. Dar ce nume neobişnuit ai! reluă ea, spre Jade. E foarte frumos.

– Şi-a bătut joc de numele meu, şopti Jade, destul de tare încît Caine s-o audă.

Caine închise ochii, vexat.

– Nu mi-am bătut joc de numele tău! strigă el. Jur pe Dumnezeu, Lyon, de cînd am întîlnit-o, femeia asta nu face decît să se plîngă şi să se văicărească.

Jade scoase o exclamaţie de indignare, apoi se lăsă condusă de Christina spre partea din spate a casei. Caine şi Lyon le priviră cum se îndepărtau.

– Vezi cum mă insultă, Lady Christina? întrebă Jade. Şi nu i-am cerut decît o mică favoare.

– Şi te-a refuzat? Nu pare genul lui Caine. De obicei, e foarte binevoitor.

– I-am oferit chiar baani de argint, continuă Jade. Acum sînt săracă. Mi-a aruncat şi mantaua în Tamisa. Arginții erau în buzunar.

Christina clătină din cap, oprindu-se la col ca să-i arunce lui Caine o privire plină de neplăcere.

– Foarte puțin galant din partea lui, nu-i aşa?

Dădură colțul, în timp ce Jade încuviința cu convingere.

– Ce favore ți-a cerut? îl întrebă Lyon pe Caine.

– O nimica toată, răspunse tărăgănat prietenul său, aplecîndu-se să-şi scoată cizmele pline de apă. Nu voia decît s-o omor, atîta tot.

Lyon scoase un hohot de rîs, dar se opri cînd îşi dădu seama că nu glumea.

– Şi voia s-o terminăm pînă dimineață, adăugă Caine.

– Nu se poate.

– A fost de acord ca mai întîi să mă las să-mi termin brandy-ul.

– Frumos din partea ei.

Ceilalți doi zîmbiră.

– Iar acum, nevastă-ta mă crede un căpitan, fiindcă am dezamăgit-o pe femeia asta.

Lyon rîse din nou.

– Christina nu ştie despre ce favoare era vorba, prietene.

Caine îşi aruncă cizmele în mijlocul holului, apoi puse peste ele şi ciorapii.

– Încă s-ar mai putea să mă răzgîndesc şi să-l fac hatîrul, cred, remarcă el sec. La naiba, praful s-a ales de cizmele mele cele mai bune.

Lyon se rezemă de arcadă, cu braţele încrucişate pe piept, privindu-l pe Caine cum îşi scotea cămaşa.

– Nu, n-ai putut s-o omori, replică el, adăugînd pe un ton blajin: nu vorbea cu adevărat serios, nu-i aşa? Pare destul de timidă. Nu-mi pot imagina...

– A fost martoră la o crimă, îl întrerupse Caine. Iar acum, nişte bandiţi aleargă după ea, ca să-i închidă gura. Asta-i tot ce ştiu, Lyon, dar imediat ce pot, voi afla toate detaliile. Cu cît îl rezolv problema mai devreme, cu atît voi scăpa mai curînd de ea.

Întrucît Caine se încrunta atît de feroce, Lyon încercă să-şi ascundă zîmbetul.

– Te-a scos din minţi de-a binelea, este? întrebă el.

– M-a scos pe dracu'! mormăi Caine. De ce-ai crede că o biată femeie mă poate scoate din minți?

– Tocmai ți-ai scos nădragii la mine-n hol, Caine. De-aia cred că nu mai eşti în toate mințile.

– Am nevoie de un brandy, i-o întoarse Caine, începînd să-şi tragă la loc pantalonii.

Christina trecu pe lîngă el, îi zîmbi soțului ei apoi îşi continuă drumul pe scară. Nici unul dintre ei nu menționă faptul că era aproape gol.

Lyon se distra copios. Niciodată nu-şi mai văzuse prietenul într-o asemenea stare.

– Ce-ar fi să intri în bibliotecă. Brandy-ul e pe gheridon. Serveşte-te, pînă mă ocup eu de baie. Dumnezeule, groaznic mai miroşi.

Caine se conformă. Brandy-ul îl încălzi puțin, iar focul pe care-l aprinse în cămin îi alungă şi restul frigului din oase.

Christina o lăsă pe Jade singură, după ce albia fu umplută cu apă fierbinte. O ajutase deja să se spele pe cap, într-o găleată cu apă caldă cu parfum de trandafiri.

Jade îşi scoase repede hainele ude. Avea degetele amorțite de frig, dar avu grijă să-şi scoată cuțitul din teaca ascunsă în căptuşeală. Îl puse pe scaun, lîngă copaie, pentru cazul că cineva încerca să se strecoare pe la spate

[illegible] Intră în apă şi scoase un oftat de plăcere.

[illegible] frecă de două ori tot trupul, înainte de a [illegible] îmbrăca din nou curată. Christina intră în bu[illegible] tocmai cînd Jade se ridica în picioare. Întrucît stătea cu spatele spre ea, îi observă [illegible] cicatricea lungă de la baza spinării şi [illegible] o exclamaţie de surprindere.

Jade înhăţă pătura de pe spătarul scaunului, [illegible]-o înfăşură pe trup, apoi ieşi din apă, întorcîndu-se spre Christina.

— S-a întîmplat ceva? întrebă ea, ştiind că-i [illegible] cicatricea.

Christina clătină din cap. Apoi văzu pumnalul pe scaun şi se apropie să-l vadă mai bine. [illegible] roşi jenată, căutînd o explicaţie logică a motivului pentru care o lady purta o asemenea [illegible], dar era prea obosită ca să-i vină în minte [illegible] minciună credibilă.

— Al meu e mult mai ascuţit.

— Poftim? întrebă Jade, convinsă că nu au[illegible] bine.

— Cuţitul meu e mult mai ascuţit, o lămuri [illegible] Christina. Folosesc o gresie specială. Vrei să [illegible] ascut şi pe al tău?

Jade dădu din cap.

— Dormi cu el alături, sau sub pernă? întrebă Christina în continuare, pe cel mai firesc ton.

– Sub pernă.

– Şi eu. Aşa e mult mai uşor să-l iei, nu?

– Da, dar de ce...

– Am să-l duc sus şi ți-l voi pune sub pernă, îi promise Christina. Iar dimineață, am să ți-l ascut.

– Eşti foarte bună, şopti Jade. Nu ştiam că şi alte doamne poartă la ele cuțite.

– Cele mai multe, nu, ridică uşor din umeri Christina, după care îi dădu lui Jade o cămaşă de noapte albă şi un şal, ajutînd-o să se îmbrace. Şi nici eu nu mai dorm cu pumnalul sub pernă. Acum mă apără Lyon. Cu timpul, cred că şi tu ai să renunți la cuțit. Da, aşa cred.

– Serios?

Jade încerca să-i înțeleagă comentariile.

– De ce?

– Destinul, şopti Christina. Desigur, mai întîi va trebui să înveți să ai încredere în Caine..

– Imposibil, izbucni Jade. Eu n-am încredere în nimeni.

Văzîndu-i expresia surprinsă, bănui că vorbise pe un ton prea vehement.

– Lady Christina, nu sînt deloc sigură că ştiu la ce te referi. Abia dacă-l cunosc pe Caine. De ce-aş învăța să am încredere în el?

– Te rog, nu e nevoie să mă numeşti Lady Christina. Acum, stai lîngă foc, pînă te pieptăn

Frase scaunul spre vatră, apoi o ajută pe Jade să se aşeze.

– Nu am multe prietene în Anglia.

– Nu?

– Eu sînt de vină, îi explică ea. N-am destulă răbdare. Aici, doamnele sînt foarte pretenţioase. Tu, însă, eşti altfel.

– De unde ştii?

– Pentru că ai cutit. Vrei să-mi fii prietenă.

Jade ezită aproape un minut, înainte de a răspunde.

– Atîta timp cît şi tu vei dori să fim prietene, Christina, şopti ea.

Christina o privi.

– Crezi că, după ce voi şti totul despre tine, am să mă răzgîndesc, nu-i aşa?

Noua ei prietenă ridică din umeri. Christina observă că-şi ţinea mîinile încleştate strîns în poală.

– N-am timp de prietene, izbucni Jade.

– Ţi-am observat cicatricea de pe spate, şopti Christina. N-am să-i spun lui Caine despre ea, desigur, dar o va observa cînd o să se culce cu tine. Porţi pe trup un semn de mare cinste, Jade.

Jade ar fi sărit de pe scaun, dacă Christina n-ar fi ţinut-o de umeri cu forţa.

– N-am vrut să te jignesc, se grăbi ea s-o

asigure. Nu trebuie să te ruşinezi cu...

– Caine n-o să se culce cu mine, ripostă Jade. Christina, nici măcar nu-mi place.

Christina îi zîmbi.

– Acum sîntem prietene, nu?

– Da.

– Atunci, pe mine nu mă poți minți. Îți place Caine. Ți s-a văzut în ochi, cînd te-ai uitat la el! A, erai încruntată, dar totul era o prefăcătorie, nu? Cel puțin, recunoaşte că-l găseşti chipeş. Toate doamnele îl consideră foarte atrăgător.

– Aşa şi este... oftă Jade. E un muieratic, nu?

– Lyon şi cu mine nu l-am văzut niciodată de două ori cu aceeaşi femeie, recunoscu Christina. Cred aşadar că poate fi numit muieratic. Nu aşa sînt mai toți, pînă le vine vremea să se aşeze la casa lor?

– Nu ştiu, replică Jade. Nici eu n-am avut mulți prieteni bărbați. Pur şi simplu nu am timp pentru aşa ceva.

În sfîrşit, Christina luă peria şi începu să descîlcească buclele lucioase ale lui Jade.

– În viața mea n-am văzut un păr mai frumos. Îți strălucesc prin el fire de foc roşu.

– O, ba tu ai păr frumos, nu eu! protestă Jade. Bărbații preferă doamnele cu păr auriu, Christina.

Destinul... i-o întoarse Christina, schimbînd complet subiectul. Am senzația că tocmai l-ai întîlnit pe al tău, Jade.

N-o lăsa inima s-o contrazică. Părea atît de onoră...

– Dacă aşa spui tu...

Christina îi observă umflătura din partea laterală a capului, iar Jade îi povesti ce i se întîmplase. Se simțea vinovată pentru că o mințea, la fel ca şi pe Caine înainte, dar ştia că avea motive justificate. Adevărul n-ar fi făcut decît s-o tulbure pe noua ei prietenă.

– A trebuit să fii războinică, nu-i aşa, Jade? întrebă Christina cu compasiune.

– Ce să fiu?

– Războinică, repetă ea.

Încerca să-i împletească părul, dar era încă prea umed, aşa că puse peria jos, aşteptînd să-l răspundă.

– Ai fost mult timp singură pe lume, nu-i aşa? întrebă ea. De- asta n-ai încredere-n nimeni.

Jade ridică din umeri.

– Poate, şopti ea.

– Ar fi timpul să mergem la bărbații noştri.

– Lyon e bărbatul tău, dar Caine nu-i al meu, protestă Jade. Aş prefera să mă duc la culcare, dacă nu te superi.

Christina clătină din cap.

– Caine şi-a făcut şi el baia, şi s-a înviorat. Ştiu că amîndoi vor dori să-ţi pună unele întrebări înainte de a te lăsa să te odihneşti. Bărbaţii pot fi foarte încăpăţînaţi, Jade. E mai bine s-o laşi pe-a lor, din cînd în cînd. Aşa, te descurci mult mai uşor cu ei. Ai încredere-n mine. Ştiu ce vorbesc.

Jade îşi legă cordonul şalului şi o urmă pe Christina. Încerca să-şi limpezească minţile pentru confruntarea inevitabilă care o aştepta. Imediat ce intră în bibliotecă, îl văzu pe Caine. Stătea rezemat de marginea biroului lui Lyon, privind-o încruntat. Se încruntă şi ea.

Christina îi dădu un pahar cu brandy.

– Bea-l. O să te încălzească.

Jade luă cîteva sorbituri, pînă se obişnui cu tăria alcoolului, apoi goli paharul, închizînd ochii. Se simţea mult mai bine şi-i venea somnul.

– Să nu îndrăzneşti să adormi, îi ordonă Caine. Am să-ţi pun cîteva întrebări.

Îi răspunse fără a se deranja să deschidă ochii:

– N-am să adorm, dar voi sta cu ochii închişi, ca să nu mai văd cum te încrunţi, Caine. Aşa mă simt mult mai liniştită. De ce te-ai dat drept Pagan?

Strecurase întrebarea atît de lin, încît nimeni nu reacționă un minut încheiat.

– Ce-a făcut? întrebă Lyon într-un tîrziu.

– A susținut că era Pagan, repetă Jade. Nu ştiu cîți alți oameni vestiți a mai spus că e în trecut, adăugă ea, dînd din cap. Totuşi, pare-mi-se că prietenul tău are vreun soi de boală.

Lui Caine îi venea s-o strîngă de gît. Chrisilna îşi stăpîni zîmbetul.

– Lyon? Nu cred că l-am mai văzut vreodată pe prietenul nostru atît de supărat.

– Nici eu, replică Lyon.

Caine îl privi crunt, făcîndu-l să înceteze cu comentariile.

– E o situație neobişnuită, mormăi el.

– Totuşi, mă îndoiesc că s-a dat şi drept Napoleon, interveni Jade. E prea înalt ca să-i meargă. Şi-n plus, toată lumea ştie cum arată Napoleon.

– Destul! mugi Caine.

Trase adînc aer în piept, apoi continuă mai încet:

– Am să-ți explic de ce m-am dat drept Pagan, după ce-mi spui tot ce s-a întîmplat de-am ajuns aici.

– Vorbeşti de parcă eu aş fi de vină! țipă Jade.

Caine închise ochii.

– Nu te fac vinovată de nimic.

– A, ba da! Mă exasperezi îngrozitor. Am trecut prin nişte întîmplări cumplite, iar tu mi-ai arătat tot atîta compasiune ca un şacal.

După ce numără pînă la zece, Caine se convinse că n-avea să strige la ea.

– De ce nu începeți cu începutul? sugeră Lyon.

Jade nu-i dădu nici o atenție. Se uita numai la Caine. Calmul lui îi displăcea profund.

– Dacă nu-mi arăți măcar puțină simpatie și înțelegere, să ştii că țip!

– Țipi deja, zîmbi el ironic.

Aceste cuvinte o puseră pe gînduri. Inspiră adînc, apoi încercă altă tactică.

– Oamenii aceia îngrozitori au stricat totul, spuse ea. Fratele meu tocmai terminase renovarea casei, şi i-au distrus-o. Nici nu-ți pot spune cît de dezamăgit va fi Nathan cînd o să afle. Of, Caine, nu te mai uita aşa la mine. Nu-mi pasă dacă mă crezi sau nu.

– Ei, Jade...

– Nu spune nimic!

– Se pare că ai pierdut controlul conversației, îi spuse Lyon lui Caine.

– N-am avut-o niciodată sub control, răspunse Caine. Jade, trebuie să discutăm omeneşte. Da, se grăbi el să adauge, văzînd că iar

vrea să-l întrerupă. Ai trecut prin nişte momente grele, recunosc.

Credea că vorbea pe un ton plin de înțelegere, dar ştiu că nu reuşise, cînd văzu că-l privea în continuare încruntată.

– Eşti cel mai nesuferit om! De ce trebuie să vorbeşti mereu pe tonul ăsta superior?

Caine se întoarse spre Lyon.

– Am părut superior?

Lyon ridică din umeri. Christina încuviință.

– Dacă Jade consideră că ai făcut pe superiorul, înseamnă că aşa a fost – măcar puțin.

– Mă tratezi ca pe o imbecilă, continuă Jade. Nu-i aşa, Christina?

– De vreme ce eşti prietena mea, îți dau dreptate, desigur, răspunse Christina.

– Mulțumesc, replică Jade, înainte de a revenl spre Caine. Nu mai sînt un copil.

– Am observat.

Zîmbetul lui o înfurie din nou. Simțea că pierdea teren, în încercările ei de a-l descumpăni.

– Ştii care-a fost lucrul cel mai rău? Au dat foc caleştii frumoase a fratelui meu. Da, aşa au făcut! întări ea, dînd din cap cu vehemență.

– Ăsta a fost cel mai rău lucru? întrebă Caine.

– Domnule, întîmplător, eram înăuntru!

Caine clătină din cap.

– Vrei să cred că erai în trăsură cînd a luat foc?

– N-a luat singură! sări Jade de pe scaun, cu mîinile în şolduri. I-au dat foc ei!

îşi aminti de ceilalți doi şi se întoarse spre ei.

– Rogu-vă să mă iertați că mi-am pierdut cumpătul. De obicei, nu zbier ca o scorpie.

Apoi se aşează la loc, închizînd ochii.

– Nu mă interesează ce crede. Nu pot vorbi despre astea acum. Sînt prea tulburată. Caine, va trebui să aştepți pînă dimineață ca să mă interoghezi.

Caine renunță. Era clar că deocamdată nu putea discuta rațional cu ea.

Se aşează pe canapea, alături, şi o cuprinse de umeri, deşi încă mai era încruntat.

– Țin minte clar că ți-am spus că nu suport să fiu atinsă, mormăi Jade, în timp ce se cuibărea mai bine lîngă el.

Christina se întoarse spre soțul ei, zîmbind.

– Destinul, şopti ea. Cred c-ar trebui să-i lăsăm singuri. Jade, dormitorul tău e primul pe stînga, în capul scării. Caine, tu stai alături.

Apoi îşi trase de mînă soțul, care nu se grăbea să plece.

– Iubito, spuse Lyon, vreau să ştiu ce i s-a

întîmplat lui Jade. Mai stau aici cîteva minute.

Mîine vei avea timp destul să-ți satisfaci curiozitatea, îi promise Christina. Dakota ne va lăsa poate cîteva ore. Ai nevoie de odihnă.

Cine-i Dakota? întrebă Jade, zîmbind la vederea afecțiunii cu care se priveau cei doi. Pe chipurile lor se citea atîta iubire, încît o străbătu un val de invidie, dar şi-o alungă imediat. N-avea nici un rost să-şi dorească lucruri pe care nu putea să le aibă vreodată.

Dakota e fiul nostru, răspunse Lyon. Are aproape şase luni. Îl vei cunoaşte dimineață pe micul războinic.

După aceste cuvinte, uşa se închise încet, iar Jade şi Caine rămaseră din nou singuri. Imediat, Jade încercă să se îndepărteze de el. Caine o strînse şi mai tare.

– Jade? N-am vrut să dau senzația că te manipulizam, şopti el. Încerc doar să privesc situația ta într-un mod logic. Trebuie să recunoşti că noaptea asta a fost... difiiclă. Am senzația că mă învîrtesc în cerc. Nu sînt obişnuit ca doamnele să mă întrebe atît de dulce dacă pot să le omor.

Jade se întoarse spre el, zîmbind.

– Am fost dulce?

Încet, Caine dădu din cap. Gura ei era atît de aproape, atît de atrăgătoare... Înainte de a

se putea stăpîni, se aplecă. Îi frecă gura cu a lui, într-un sărut blînd.

Termină înainte ca Jade să-şi revină şi să poată protesta.

– De ce-ai făcut asta? întrebă ea într-o şoaptă încordată.

– Aşa mi-a venit.

Zîmbetul lui o făcu să surîdă. Caine îi re zemă din nou capul pe umărul lui, ca să nu cedeze imboldului de a o săruta iar, şi spuse:

– Ai trecut printr-un adevărat iad, nu-i aşa? Vom aştepta pînă mîine ca să stăm de vorbă. După ce te odihneşti bine, o să rezolvăm împreună problema.

– Eşti plin de considerație, replică Jade uşurată. Acum îmi spui, te rog, de ce te-ai dat drept Pagan? Adineaori ai spus că voiai să-l scoți la iveală, dar nu înțeleg cum...

– Încercam să-i zădăresc mîndria, îi explică el. Şi să-l înfurii atît de tare încît să vină după mine. Ştiu că dacă altcineva s-ar da drept mine, aş... of, la naiba. Acum totul pare o prostie.

Încet, absent, îi răsfira părul cu degetele.

– Am încercat toate căile posibile. Recompensa oferită n-a dat nici un rezultat.

– Dar de ce? Voiai să-l cunoşti?

– Vreau să-l omor.

Răspunsul lui brutal o ului.

- Şi dacă trimitea pe altcineva să te provoace, l-ai fi omorît şi pe omul acela?

– Da.

– Deci, obişnuieşti să omori oameni? Aşa îţi trăieşti viaţa?

Jade privea spre foc, dar Caine îi văzu lacrimile din ochi.

– Nu, nu-mi cîştig existenţa ucigînd.

– Dar ai mai omorît vreodată pe cineva?

Se întoarse să-l privească, fără a-şi ascunde teama.

– Numai cînd era necesar, răspunse el.

– Eu n-am omorît niciodată pe nimeni.

Zîmbetul lui fu blînd.

– Nici nu mă aşteptam.

– Chiar crezi că e necesar să-l omori pe fratul ăsta?

– Da.

Intenţionat, glasul i se înăsprise din nou, sperînd s-o facă să înceteze cu întrebările.

– Şi i-aş omorî şi pe toţi oamenii lui, dacă asta-i singura cale de a ajunge la el.

– O, Caine, tare-aş mai dori să nu ucizi pe nimeni.

Iar ajunsese la un pas de lacrimi. Caine se rezemă de spătarul canapelei, închizînd ochii, şi spuse:

– Tu eşti o lady, Jade. N-ai cum să înţelegi.

– Ajută-mă să înţeleg, îl imploră ea. Pagan a făcut atît de multe lucruri minunate! Pare un păcat de moarte că vrei să...

– Ce-a făcut? o întrerupse el.

– Nu se poate să nu ştii că le dă nevoiaşilor cea mai mare parte din pradă, îi explică Jade. Biserica noastră are o turlă nouă, graţie generoasei lui donaţii.

– Donaţie? clătină Caine din cap, la auzul acestui cuvînt ridicol. Nu e decît un hoţ de rînd. Îi fură pe cei bogaţi...

– Păi, sigur că-i fură pe bogaţi.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Ia de la bogătaşi pentru că au atît de mult încît nici n-o să le lipsească mărunţişurile pe care le ia el. Şi nu i-ar folosi la nimic să ia de la săraci. Ei n-au lucruri vrednice de furat.

– Se pare că ştii destul de multe despre piratul ăsta.

– Toată lumea urmăreşte aventurile lui Pagan. E un personaj atît de romantic!

– După cum vorbeşti, parcă ai considera că merită să fie înnobilat!

– Poate că ar şi trebui, răspunse ea, frecîndu-şi obrazul de umărul lui. Unii spun că Pagan n-a făcut niciodată rău nimănui. Mi se pare nedrept să-l vînezi.

– Dacă-ți închipui că n-a ucis pe nimeni, de ce l-ai căutat? Voiai să te omoare, mai ştii?

– Mai ştiu. Dacă-ți explic ce plan aveam de grupt, îmi promiți că n-ai să rîzi?

– Îți promit, răspunse el, mirat de sfiala care o cuprinsese pe neaşteptate.

– Speram... adică, dacă nu voia să mă omoare... ei bine, poate ar fi primit să mă ia pe corabia lui fermecată şi să mă țină la adăpost pînă se întorcea fratele meu acasă.

– Să te fi ferit Dumnezeu dacă ți se împlinea dorința asta, comentă Caine. E clar că ai ascultat prea multe poveşti trase de păr. Şi te înşeli amarnic. Piratul ăsta nemernic a ucis.

– Pe cine a ucis?

Un minut încheiat, Caine nu răspunse, stînd cu privirea în foc. Cînd în sfîrşit, vorbi, glasul îi devenise ca de gheață.

– Pagan l-a omorît pe fratele meu, Colin.

Capitolul 4

– O, Caine, îmi pare atît de rău, şopti Jade. Cred că-ţi lipseşte îngrozitor. Colin era mai mic sau mai mare decît tine?

– Mai mic, răspunse Caine.

– Şi a murit de mult?

– De cîteva luni.

– Trebuie că familiei tale îi e foarte greu. Părinţii voştri mai trăiesc?

– Da, deşi tatei îi e mult mai greu să accepte moartea lui Colin. Aproape că şi-a pierdut dorinţa de a mai trăi.

– Nu înţeleg, replică ea.

– Tata era foarte activ în politică. Ajunsese cunoscut ca un apărător al săracilor, Jade, şi a putut impune multe măsuri substanţiale care le-au uşurat viaţa.

– Ca de pildă?

Îl luase de mînă şi i-o ţinea strîns, lîngă lui.

Caine nu credea că-şi dădea seama. Era doar o încercare instinctivă de a-l consola, şi nu i displăceau nici gestul, nici motivul.

– Îmi explicai cum îi ajuta tatăl tău pe cei săraci, îi reaminti ea.

– Da. A fost răspunzător de renunţarea la creşterea impozitelor, de exemplu.

– Dar a renunţat la aceste îndatoriri importante?

– A renunţat la tot. La politică, la familie, la prieteni, la cluburi. Stă închis în cabinetul lui şi-şi rumegă amarul. Cred că, după ce Pagan va fi pedepsit, s-ar putea ca tatăl meu să... la malba, nu ştiu. Acum e un om complet învins.

– Şi tu eşti la fel ca tatăl tău? Un apărător al săracilor? Cred că ai o fire protectoare.

– De ce spui asta?

Nu-i putea mărturisi că-i citise dosarul.

– Datorită felului cum m-ai luat sub aripa ta, răspunse ea. Şi cred că te-ai fi oferit să ajuţi orice persoană sărmană şi lipsită de apărare. Desigur, cînd te-am întîlnit nu eram săracă.

– Iar începi cu monedele alea de argint?

Pentru că-i zîmbea, Jade îşi dădu seama că nu se mai înfuriase.

– Nu, n-am să-ncep din nou. Îți reaminteam doar. Aşadar, semeni cu tatăl tău?

– Cred că avem în comun trăsătura asta.

– Şi totuşi, tatăl tău s-a retras din lume, cîtă vreme tu ai pornit imediat să te răzbuni. Ai avut reacții opuse, nu-i aşa?

– Într-adevăr.

– Pot înțelege de ce s-a dat bătut tatăl tău.

– Serios?

– Fiindcă nu e firesc ca tații să-şi piardă fiii, Caine.

– Aşa e, fu el de acord. Ar fi normal să moară ei mai întîi.

– După o viață lungă şi fericită, desigur, adăugă Jade.

Părea atît de sinceră, încît Caine nu vru s-o contrazică.

– Desigur.

– Şi eşti absolut sigur că Pagan e cel care l-a omorît pe Colin?

– Da. Ştiu din surse de încredere.

– Cum?

– Ce cum?

– Cum l-a omorît?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Jade, mormăi el. Nu vreau să vorbesc despre asta. Ți-am spus deja mai mult decît aveam de gînd.

– Îmi pare rău dacă te-am necăjit, replică

[illegible], îndepărtîndu-se de el ca să-l privească în [illegible]

Îngrijorarea din expresia ei îl făcu să se [illegible] vinovat că vorbise atît de tăios.

Colin a murit pe mare.

Şi totuşi, cineva l-a adus acasă pentru înmormîntare?

Nu.

Nu? Atunci, de unde ştii că a murit cu adevărat? S-ar puteasă fi eşuat pe o insulă pustie, sau...

S-au trimis dovezi.

Ce dovezi? Şi cine le-a trimis?

Caine nu-i înţelegea interesul faţă de acel subiect şi era hotărît să pună capăt conversaţiei.

Probe de la Departamentul de Război. Acum ai de gînd să încetezi cu întrebările?

Da, desigur, şopti ea. Te rog să-mi accepţi scuzele pentru că m-am amestecat într-o chestiune atît de personală.

Căscă, apoi îi ceru iertare pentru acea actiune nepotrivită cu o doamnă.

– Caine? Nu putem sta mult aici. Mă tem să nu-i punem pe prietenii tăi în pericol.

– De acord. Vom rămîne doar o noapte.

Caine rămase cu privirea spre foc, în timp ce se gîndea la un plan.

Jade se ghemui lîngă el şi adormi. Îşi spuse că era recunoscător pentru liniştea care se lăsase. Totuşi, nu se duse la culcare, căci îi plăcea prea mult s-o țină în brațe pe femeia aceea imposibilă.

O sărută pe frunte, o dată, apoi încă o dată.

Abia cînd din foc nu mai rămaseră decît tăciunii şi în cameră se lăsă frigul, se ridică în sfîrşit.

Jade se trezi cu o tresărire. Oftînd, Caine o luă de umeri şi o conduse spre scară. La etaj, îi deschise uşa dormitorului, apoi se întoarse să-l găsească şi pe al lui.

– Caine? îl chemă Jade, într-o şoaptă somnoroasă. N-ai să mă părăseşti, aşa-i?

Se întoarse cu fața spre ea. Întrebarea era jignitoare, dar teama din ochii ei îl îmblînzi.

– Nu, n-am să te părăsesc.

Jade dădu din cap, păru gata să mai spună ceva, apoi îi închise brusc uşa în față.

Deşi era frînt de oboseală, somnul îl ocolea pe Caine. Oricît de vitejeşte încerca, nu reuşea să şi-o alunge din minte pe fermecătoarea fată cu păr roşcat şi ochi verzi.

Nu-şi putea înțelege reacțiile față de ea. La naiba, o dorea cu o intensitate de-a dreptul arzătoare, şi n-avea nici un sens.

femeile veneau singure la el. I se dăruiau fără gratis. Iar Caine primea tot ce i se oferea, dar nici o mustrare de cuget.

Întotdeauna era onest cu femeile şi niciodată nu petrecea o noapte întreagă cu vreuna dintre ele. Ştia că dimineţile aduceau speranţe false şi pretenţii prosteşti.

Da, o dorea pe Jade – şi, Doamne, n-avea nici un sens!

Chiar atunci, o auzi din depărtare strănutând. Coborî imediat din pat şi-şi luă pe el pantalonii, dar nu se osteni să şi-i încheie. Găsise un pretext să intre în camera ei.

Probabil mai avea nevoie de încă o pătură. Noaptea era destul de friguroasă. Mai exista şi pericolul de foc, căci lumina care se vedea pe sub uşă dădea de înţeles că adormise cu lumânările aprinse.

Nu fusese deloc pregătit pentru privelişte. Când-l întîmpină. Jade dormea pe burtă. Părul i se răspîndise pe spate ca un şal şi stătea cu faţa întoarsă spre el.

Era goală puşcă. Îşi scosese cămaşa de noapte, punînd-o pe scaunul de lîngă pat. Şi întorsese pe jos păturile cu picioarele, în somn.

Arăta ca o zeiţă de aur. Avea picioare lungi, minunat conturate.

Dintr-o dată, Caine şi le imaginä încolăcite în jurul lui şi nu lipsi mult să geamă.

Cînd ajunse lîngă pat, era dureros de excitat. În clipa următoare, îi zări cicatricea lungă şi îngustă de la baza şirei spinării.

Recunoscu imediat semnul, căci şi el avea unul asemănător pe partea dinapoi a coapsei. Exista doar o singură armă care putea lăsa o asemenea urmă.

Cineva o lovise cu biciul. Caine rămase uluit şi revoltat. Cicatricea era veche, de cel puţin cinci ani, judecînd după marginile decolorate, iar acest fapt făcea ca atrocitatea să devină cu atît mai respingătoare. Jade era un copil cînd fusese maltratată astfel.

Dintr-o dată, vru s-o trezească şi s-o întrebe numele ticălosului care-i făcuse acel lucru.

Jade începu să se mişte în somn. Nervozitatea ei îl făcu să presupună că visa urît. Strănută din nou, apoi scoase un scîncet chinuit.

Cu un oftat de acută frustrare, Caine luă cămaşa de noapte şi se întoarse spre îngerul căruia avusese nesocotinţa de a-i promite protecţie. Încerca să vadă hazul situaţiei. Pentru prima dată în viaţa lui, avea să pună o cămaşă de noapte pe trupul unei femei.

Tocmai se apleca asupraei, cînd văzu cu coada ochiului luciul metalic. Reacţionă instine-

liv, blocînd atacul cu o lovitură puternică a mîi-
nii stîngi. Jade se oprea deja, cînd antrebaţul
îl o lovi în încheietură. Pumnalul zbură prin
cameră, căzînd cu zgomot lîngă cămin.

Se transformase într-o vedenie din infern.
Stătea în genunchi, cu faţa spre el, respirînd
sacadat. Pe chip i se citea furia.

— Niciodată să nu te mai apropii de mine
iar, pe furiş! strigă ea. Dumnezeule mare,
dacă, puteam să te omor!

Caine era la fel de furios.

— Să nu-ncerci niciodată să dai în mine cu
cuţitul! mugi el. Sau, Doamne fereşte, femeie,
am să te omor!

Nu păru deloc intimidată de această ame-
ninţare. Caine îşi spuse că nu înţelegea în ce
pericol era, altfel măcar ar fi încercat să pară
puţin spăşită. Uitase şi că nu avea nici o haină
pe ea.

El nu uitase. Buclele lungi, roşcate, îi aco-
periau doar parţial sînii rotunzi şi plini, cu sfîr-
curi trandafirii, întărite.

Gîfîia de furie, cu pieptul ridicîndu-i-se şi co-
borînd într-un ritm pe care Caine îl găsea hip-
notic.

Se simţea ca un bădăran pentru că obser-
vase, pînă cînd Jade începu să-l provoace din
nou.

– N-ai să mă omori! declară ea. Am ma discutat asta, nu mai ţii minte?

O privea cu cea mai uimită expresie p chip.

– Nu ţi-e deloc frică de mine, nu-i aşa?

Jade clătină din cap. Părul lung i se und graţios peste umeri.

– De ce m-aş teme de tine? Eşti protector meu, domnule.

Tonul ei iritat era ultima provocare pe ca Caine avea s-o îngăduie. O prinse de mîini şi împinse brutal înapoi pe saltea. Căzu după e desfăcîndu-i picioarele cu genunchiul, astfel î cît să nu-l poată lovi. Ar fi fost în stare să fac din el un eunuc, dacă-i dădea ocazia.

– Cred că e timpul să înţelegi cîteva regu elementare, scrîşni el.

Cînd pieptul lui gol îi atinse sînii, Jad scoase o exclamaţie sonoră. Probabil abi atunci îţi dăduse în sfîrşit seama că nu ave nimic pe ea.

– Exact, mîrîi el gros.

La naiba, dar era minunat de moale şi gin gaşă. Voia să-şi îngroape faţa în adîncitura gl tului ei şi să facă dragoste cu ea, încet, dulce. Şi jură s-o aibă, dar implorîndu-l excitată, nu bombănindu-i la ureche tot felul de obscenităţ nepotrivite pentru o lady, ca acum.

– De unde Dumnezeu ai învățat blasfemiile astea? o întrebă, cînd Jade îi adresă cea mai incredibilă amenințare.

– De la tine, minți ea. Ai de gînd să te dai jos de pe mine, băi... băi lepădătură a iadului!

Era plină de bravură, dar în voce i se simțea și un tremur speriat. Caine reacționă de îndată. Cu prețul unui mare efort, se retrase încet.

– Caine?

O sfîșiau cele mai contradictorii emoții. Ştia că ar fi trebuit să se simtă indignată, dar i se întîmpla tocmai contrariul.

– Aşa ai de gînd să mă protejezi? îl întrebă, prefăcîndu- se temătoare.

– Nu, nu aşa am de gîndsă te protejez, răspunse Caine cu glas răguşit.

– Caine?

– Da?

– Parcă ai vrea să mă săruți. Aşa e?

– Da, recunoscu el. Aş vrea.

Jade începu să clatine din cap, dar Caine o opri, cuprinzîndu-i obrajii între mîini.

– Dar nici măcar nu-ți prea plac...

Vocea ei devenise o şoaptă sufocată.

– Chiar tu ai spus, mai ştii? Prin urmare, le-ai răzgîndit?

Uimirea care-i apăruse pe față îl făcu să zîmbească.

– Nu, răspunse el, ca s-o provoace.

– Atunci, de ce vrei să mă săruți?

– Nu pot să-ți explic. Poate fiindcă e goală, şi-ți simt pielea sub mine. Şi poate...

– Atunci, numai o dată.

Nu înțelese ce voia să spună, dar roşea din obraji arăta cît era de stînjenită.

– Numai o dată, ce, Jade?

– Poți să mă săruți, Caine. Dar numai dată. Pe urmă, trebuie să te dai jos de pe mi şi să ieşi din cameră.

– Jade? Chiar vrei să te sărut?

Glasul îi devenise atît de tandru, încît Ja avu senzația că o mîngîia. Îi privi gura, într bîndu-se cum ar fi fost s-o sărute cu adevărat

Curiozitatea îi birui orice prudență.

– Da, şopti ea. Vreau să mă săruți, Caine.

Sărutul fu absolut posesiv. Gura lui e dură, lacomă. Limba i se repezi înăuntru, ati gînd-o pe a ei. Jade nu avea idee că bărba sărutau aşa femeile, dar constată că-i plăcea foarte mult mîngîierile limbii lui. Erau insuport bil de excitante. Numai cînd limba ei îl imită c sfială, Caine deveni mai ponderat.

Era timpul să se oprească. Ştia că era î pericol să-şi piardă complet controlul. Jade în cercă să-l tragă înapoi, înfigîndu-şi unghiile în umerii lui. Caine se opuse invitației nerostite. O

lung în ochi. Îi plăcu ce vedea acolo, şi nu să-şi ascundă zîmbetul de satisfacţie.

Al gust de zahăr şi miere.

Aşa...?

Îl atinse iar gura cu a lui.

A, da, chiar aşa... Şi de brandy.

Jade se mişcă sub el, nervoasă.

Nu-ţi mai împinge aşa şoldurile în sus, domnă Caine, încleştîndu-şi fălcile.

Caine?

Ce?

Numai de două ori, şopti ea. În regulă?

Înţelese. Îi dădea permisiunea s-o sărute din nou. Nu se putu abţine. O sărută încă o dată, prelung, apăsat, umed, iar cînd o privi iar în ochi, era pe deplin mulţumit.

Arăta complet buimăcită. I-o făcuse, ştia. Faptul că numai unul dintr-însa se potrivea pe de-a-ntregul cu al lui.

– Caine?

– Gata, Jade, mîrîi Caine.

– Nu ţi-a plăcut? îl întrebă ea, cu o îngrijorare vizibilă în privire.

– Mi-a plăcut, cum să nu-mi placă?

– Atunci, de ce...

Mîinile ei îi mîngîiau umerii, şi era un chin să se mai stăpînească.

– Dacă te sărut din nou, nu-ţi pot promite

c-am să mă mai opresc, Jade. Eşti gata să-i asumi riscul?

Înainte de a apuca să-i răspundă, Caine îi cepu să se retragă de deasupra ei.

– Am fost nedrept să-ţi pun o asemenea întrebare, în starea-n care eşti acum.

Pasiunea începea să i se risipească din minte.

– Care stare de-acum?

Caine oftă adînc.

– Cred că pînă la urmă tot am să fac dragoste cu tine, Jade, şopti el. Dar vei lua hotărîrea asta înainte ca patima să-ţi tulbure mintea.

Se întunecă la chip, cînd Jade începu să se zbată sub el.

– Nu te mai foi atîta, scrîşni el. Jur c-o să se întîmple chiar acum. Nu-s făcut din fier scumpo.

Jade încremeni.

Deşi nu voia să plece, Caine o ajută să-şi pună la loc pe ea cămaşa de noapte. Refuză să-i mai lase cuţitul, deşi Jade îi promise cu aprindere că n-avea să mai încerce să-l folosească împotriva lui.

– Dormeam adînc, îi explică ea. Iar tu ai venit tiptil, ca un hoţ. Trebuia să mă apăr.

O luă de mînă şi o trase spre dormitorul lui.

– Ai avut un coşmar, nu-i aşa?

– S-ar putea. Nu mai țin minte. Unde mă trag?

– Al să dormi cu mine. Atunci, nu-ți va mai fi teamă că se apropie cineva pe furiş.

– Adică, din lac în puț? Cred că singură sînt mai în siguranță, mulțumesc.

– N-ai încredere c-ai să te poți abține?

– Da, într-adevăr, recunoscu ea cu un oftat. Totuşi, va trebui să mă stăpînesc, altfel sigur am să fiu trimisă pe eşafod. Crima nu e privită cu ochi buni în partea asta a lumii, nu-i aşa?

Caine rîse.

– Cînd am să te-ating, nu te vei mai gîndi la crimă, prezise el.

Jade scoase un geamăt de frustrare.

– N-ai s-o faci. Un apărător nu se cadă să pofteaască la protejata lui.

– Dar tu? Tu nu pofteşti la protectorul tău?

– Nu ştiu, mărturisi ea. Te găsesc extrem de atrăgător, Caine, dar niciodată nu m-am culcat cu un bărbat şi nu ştiu dacă te doresc chiar atît de mult. Totuşi, atracția asta mă zăpăceşte prea tare. Nu eşti deloc potrivit, domnule. Mîine dimineață, va trebui să găsesc pe altcineva care să mă protejeze... cineva mai puțin atrăgător.

Încercă să se desprindă de el. Caine o prinse înainte de a fi pornit înapoi spre patul ei.

Dintr-o mişcare, şi-o aruncă pe umăr şi porni spre uşa dintre camere.

– Cum îndrăzneşti să te porţi aşa cu mine? Nu-s un sac de tărîţe. Pune-mă jos în clipa asta, nemernic împuţit ce eşti!

– Nemernic împuţit! Iubito, ai un vocabular foarte interesant pentru o lady.

O trînti în mijlocul patului. Cum se aştepta s-o vadă sărind imediat în picioare ca să scape, fu plăcut surprins cînd Jade începu să aranjeze păturile în jurul ei.

După ce se refugie în marginea opusă a patului, îşi bătu perna sub cap şi-şi petrecu părul peste umăr. Femeia care tocmai îl făcuse nemernic arăta iar ca un înger.

Oftatul lui stinse lumînările.

– Sînt o lady, murmură ea, cînd Caine se instală alături. Dar m-ai întărîtat, Caine, şi asta a fost pricina acelui...

– Vocabular pestriţ? întrebă el, văzînd că nu-şi ducea gîndul pînă la capăt.

– Da.

Pe un ton abătut, adăugă:

– Trebuie să-mi prezint scuzele?

Caine abia îşi stăpîni rîsul.

– Mă tem că n-ai vorbi serios.

Se întoarse pe-o parte şi încercă s-o ia în braţe. Cînd Jade îi respinse mîinile, reveni pe

[illegible], îşi împreună mîinile sub cap, şi rămase cu privirea în beznă, gîndindu-se la trupul cald de lîngă el. Era cea mai neobişnuită femeie pe care o întîlnise în viaţa lui. Numai de un lucru era sigur. Ştia că-l dorea. Sărutul ei îi arătase [illegible] lucru.

– Jade?

La auzul şoaptei lui senzuale, un fior îi străbătu braţele.

– Da?

– E al dracului de ciudat, nu-i aşa?

– Ce-i al dracului de ciudat?

Îşi dădu seama, după glasul lui, că zîmbea.

– Că împărţim acelaşi pat fără să ne atingem. Te simţi bine cu mine, aşa-i?

– Da... Caine?

– Da?

– Doare cînd faci dragoste?

– Nu, răspunse el. Nu doare decît atunci cînd vrei şi nu poţi.

– Aha... Atunci, înseamnă că nu te doresc prea mult, Caine, pentru că nu mă doare deloc, declară ea, pe un ton de o veselie iritantă.

– Jade?

– Da?

– Dormi.

Îl simţi întorcîndu-se spre ea şi se încordă imediat, în aşteptarea altui sărut. După ce aş-

teptă mult timp, îşi dădu seama că n-avea s-o mai sărute. Fu îngrozitor de dezamăgită.

Caine se rezemă într-un cot, privind-o.

– Jade? De unde ai urma aia de bici de pe spate?

– De la un bici, răspunse ea.

Se întoarse pe o parte, înfrînîndu-şi pornirea de a se lipi de trupul lui cald.

– Răspunde-mi.

– De unde ştii că e o urmă de bici?

– Am şi eu una la fel, pe coapsă.

– Serios? Şi de unde o ai?

– Îmi răspunzi la fiecare întrebare cu cîte o-ntrebare a ta?

– Lui Socrate i-a reuşit destul de bine.

– Spune-mi cine te-a lovit cu biciul, îi ceru el din nou.

– E o problemă personală. Şi mai e puţin pînă se luminează de ziuă, Caine. Am avut o noapte destul de obositoare.

– În regulă. Poţi să-mi povesteşti dimineaţă despre problema asta personală.

Înainte de a apuca să-l împiedice, o cuprinse cu braţul de talie şi o trase spre el, rezemîndu-şi bărbia de creştetul ei.

– Ţi-e destul de cald aşa?

– Da. Şi ţie?

– A, da!

-- Ai să fii cuminte, nu? îl tachină ea.

-- Probabil. Jade? o întrebă din nou, pe un ton mult mai serios.

Da?

- Niciodată n-aş face nimic împotriva voinţei tale.

- Dar dacă ai crede că aş vrea să... şi eu aş dori-o cu adevărat...

- Dacă nu-mi dai încuviinţarea ta, din toată inima, n-am să mă ating de tine. Îţi promit.

Era cea mai frumoasă promisiune care i se făcuse vreodată. Vorbise atît de sincer, şi ştia că nu mintea.

- Caine? Ştii ce-am descoperit? Că eşti într-adevăr un gentleman, şi unul onorabil, pe deasupra.

Caine adormise deja, cu ea în braţe. Jade se hotărî să facă acelaşi lucru. Se întoarse cu faţa spre el, îl cuprinse de mijloc şi adormi pe loc.

Nu trecuse nici o oră, cînd pe Caine îl trezi strigătul scos de Jade în somn. Mormăia ceva nedesluşit, apoi scoase un ţipăt înspăimîntat. O scutură s-o trezească, iar cînd îi dădu părul la o parte de pe faţă, îi simţi obrajii umezi. Plînsese.

Iubito, iar ai avut un vis urît. Acum e-n regulă. Cu mine, eşti în siguranţă.

Începu să-i maseze umerii şi spatele, pînă-i risipi toată încordarea.

– Ce-ai visat? o întrebă, cînd respiraţia i se mai linişti.

– Rechini, răspunse ea într-o şoaptă chinuită.

– Rechini? repetă Caine, nesigur dacă auzise corect.

Jade îşi vîrî capul sub bărbia lui.

– Sînt aşa de obosită... şopti ea. Nu mai ţin mine coşmarul. Ţine-mă în braţe, Caine. Vreau să dorm.

Vocea încă-i mai tremura. Caine ştiu că mintea. Îşi amintea prea bine visul. Dar se hotărî să n-o iscodească.

O sărută pe creştet, apoi îi îndeplini dorinţa, strîngînd-o la piept.

Jade îşi dădu seama de îndată că adormise. Încet, se desprinse din braţele lui şi se retrase pe marginea patului. Inima continua să-i bubuie în piept.

Caine credea că avusese doar un vis urît. Oare retrăirea unei întîmplări adevărate era totuna cu un coşmar? Şi avea să poată uita vreodată acea oroare?

Aşa să-i ajute Dumnezeu, avea să poată intra din nou în apă de bunăvoie?

Îi venea să plîngă.

Numai cu preţul unui mare efort, reuşi sa nu [illegible] îmboldului de a se agăţa de el.

Caine era un om în care putea avea atît de [illegible] încredere! Se putea obişnui să depindă de [illegible].

Da, era genul pe care te poţi baza, dar pu[illegible] să-i frîngă inima.

Propriile ei reacţii faţă de el o nedumereau [illegible]. În adîncul inimii, îi acorda o încredere de[illegible].

Atunci, de nu nu avea aceeaşi încredere în [illegible] propriul lui frate?

Capitolul 5

Caine se trezi hămesit... după ea. Lui Jade cămaşa de noapte i se ridicase pe coapse.

Zăcea ghemuită lîngă el şi-şi aruncase piciorul drept peste ale lui, acoperindu-i cu genunchiul bărbăţia înfierbîntată. Din respect faţă de ea, Caine dormise cu pantalonii pe el, dar îi simţea arsura trupului stigmatizîndu-l cu dorinţă dogoritoare.

Faţa i se rezema pe pieptul lui gol. Îşi ţinea buzele uşor despărţite şi respira adînc, regulat. Avea gene lungi, negre ca noaptea, şi o spuză sănătoasă de pistrui peste rădăcina nasului.

Caine continuă să-i privească faţa fermecătoare pînă cînd excitaţia îi deveni atît de dureroasă încît strînse din dinţi.

Avu nevoie de un mare efort ca să se des-

[illegible] de ea. Cînd încercă s-o întoarcă pe [illegible], își dădu seama că Jade îl ținea de mînă. [illegible] nu părea dornică să-i dea drumul.

Fu nevoit să-i desfacă degetele cu forța. [illegible]ul își aminti că-n noaptea trecută îl făcuse [illegible]mornic împuțit. Și totuși, acum îl ținea strîns. [illegible]a sigur că, după ce trezea, avea să se fe[illegible]ncă iar de el. Cînd dormea însă, nu-și putea [illegible]scunde vulnerabilitatea, ceea ce-l încînta [illegible]mom.

Îl cuprinse un val posesiv feroce. În momen[illegible]l acela, privindu-și îngerul, jură să nu lase [illegible]odată să i se întîmple ceva, fiind hotărît s-o [illegible]pere cu prețul vieții.

Atîta vreme cît era păzitorul ei... sau, poate, [illegible] să rămînă cu el mai mult, mult mai mult... [illegible]ste două săptămîni, Nathan urma să se în[illegible]rcă acasă, pentru a-și ocroti sora. Oare [illegible]ine avea să se poată despărți de ea atunci?

Nu avea nici un răspuns pregătit; știa numai [illegible] gîndul de a renunța la ea îi făcea inima să [illegible] strîngă și stomacul să se încleștеze.

Numai atît era dispus să recunoască față de [illegible]ne, numai atît voia să cedeze.

În nici un caz nu-i era posibil să judece logic [illegible] o frumusețe pe jumătate goală petrecută pe[illegible]te trupul lui. Da, își spuse, în timp ce o săruta [illegible] frunte, avea să aștepte pînă mai tîrziu ca

să-şi pună ordine în gînduri. Se spălă şi s
îmbrăcă cu hainele lui Lyon, apoi o trezi p
Jade. Cînd o înghionti uşor, fata încercă să
lovească.

– E-n regulă, Jade, îi şopti el. A sosit timp
să te scoli.

Roşie în obraji, se ridică în capul oaselo
Caine o privi cum se acoperea cu pătura pîn
sub bărbie. Acel gest pudic nu folosea la nimi
avînd în vedere că noaptea o văzuse goală
dar preferă să nu-i spună.

– Te rog să-mi scuzi purtarea, şopti ea cu
voce răguşită de somn. Adevăru-i că nu sî
deloc obişnuită să mă trezească din somn u
bărbat.

– Aşa sper şi eu, replică el.

Îl privi miratå.

– De ce speri asta?

– Încă nu te-ai dezmeticit destul ca să
joci de-a Socrate cu mine, îi spuse el blînd.

Jade îl privi cam buimacă. Aplecîndu-se
Caine o sărută scurt şi apăsat, terminînd îna
inte de a avea o reacţie... sau a strînge pum
nul.

Cînd se retrase, pe faţa ei apăruse cea ma
uimită expresie.

– De ce-ai făcut asta?

– Fiindcă aşa am vrut.

Porni spre uşă, dar Jade îl strigă:

– Unde te duci?

– Jos. Ne vedem în sufragerie. Probabil Christina ţi-a lăsat nişte haine în camera cealaltă, scumpo.

– O, Doamne... acum precis crede că noi.. adică...

Uşa se închise, retezîndu-i şoaptele înspăimîntate.

– Am să-i explic că nu s-a întîmplat nimic, murmură Jade de una singură.

Avea s-o înţeleagă. O prietenă adevărată ar fi înţeles-o oricînd, nu?

Întrucît nu avusese nici o prietenă adevărată în trecut, nu putea fi sigură care reguli se aplicau.

Peste cincisprezece minute, era gata să coboare. Bluza albă de mătase îi strîngea pieptul puţin cam prea tare, dar jacheta ascundea acest lucru. Şi botinele o strîngeau, însă numai puţin.

Uşile sufrageriei erau larg deschise. Caine stătea aşezat în capul unei mese lungi, de mahon. Un servitor îi turna ceai dintr-un ceainic de argint, dar Caine nu-i dădea nici o atenţie. Părea absorbit de lectura ziarului.

Continuă să citească şi în timp ce Jade îşi lua micul dejun. Cînd termină lectura, probabil

un ritual zilnic, se rezemă de spătar, împătură ziarul şi, în sfîrşit, o privi.

– Ei bine? întrebă Jade.

– Ei bine, ce? replică el, zîmbind la vederea expresiei ei nerăbdătoare.

– Scria ceva despre un gentleman îmbrăcat elegant care a fost asasinat?

– Nu, nimic.

Jade scoase o exclamaţie deznădăjduită.

– Pun prinsoare că l-au aruncat în Tamisa. Ştii, Caine, acum dacă stau să mă gîndesc, am simţit într-adevăr ceva atingîndu-mi picioarele. Şi spuneai că nimic nu poate trăi prea mult în Tamisa, nu-i aşa? Trebuie să fi fost acel sărman...

– Jade, te laşi dominată de imaginaţie, interveni el. Nu numai că nu scria nimic despre gentlemanul tău îmbrăcat elegent, dar nici nu se făcea vreo referire la uciderea cuiva – a oricui.

– Atunci, încă nu l-au găsit.

– Dacă face parte din lumea bună, cineva trebuie să-i fi descoperit dispariţia de-acum. Au trecut două zile, nu-i aşa, de cînd ai văzut...

– Exact două zile, îl întrerupse ea, cu atîta entuziasm încît păru gata să sară de pe scaun.

– Ceea ce mă aduce înapoi la prima întrebare, reluă Caine. Ce anume ai văzut?

Jade se rezemă de spătar.

Unde crezi că-ş Christina şi Lyon?

Îmi eviţi întrebarea?

Clătină din cap.

Nu vreau să trebuiască să povestesc totul de două ori, îi explică ea, în timp ce se gîndea la altă minciună plauzibilă.

– Lyon a ieşit puţin, îi spuse Caine. Iar Christina se ocupă de Dakota. Răspunde-mi, te rog.

Jade făcu ochii mari.

– Ei, întrebă el, acum ce mai e?

– Mi-ai spus „te rog"... şopti ea, uimită. Dacă nu eşti atent, în curînd ai să-mi prezinţi scuzele pe care mi le datorezi.

Ştia că nu era cazul s-o întrebe de ce-i datora scuze, bănuind că-i memorase toată lista păcatelor. Şi-n plus, zîmbetul ei era atît de strălucitor, încît abia mai putea să se concentreze.

– L-au aruncat de pe acoperiş.

Aceste cuvinte îl readuseră pe Caine, brutal, la subiect.

– Eraţi pe acoperişul unei case? o întrebă, încercînd să-şi imagineze ce Dumnezeu căutase acolo.

– În nici un caz, replică ea. Ce să fac eu pe acoperiş?

– Jade...

– Da?

– Nu erai pe acoperiş, dar ai văzut cînd „el l-au aruncat pe omul acela...

– Era un gentleman îmbrăcat foarte bine, întrerupse Jade.

– În regulă, reluă el. Nu erai pe acoperiş, dar ai văzut cîţiva oameni aruncînd de-acolo un gentleman îmbrăcat foarte bine? Aşa a fost?

– Erau trei.

– Eşti sigură?

Dădu din cap.

– Eram speriată, Caine, dar mai ştiam să număr.

– Şi tu unde erai cînd s-a întîmplat asta?

– Jos.

– Atîta lucru am înţeles şi eu, mormăi el. Dacă nu erai pe acoperiş, am presupus...

– Aş fi putut să fiu în altă clădire, sau călare pe frumosul cal al lui Nathan, sau chiar...

– Jade, nu mai turui fără rost, i-o reteză Caine. Spune-mi doar unde erai şi ce ai văzut.

– La fel de important e şi ceea ce-am auzit, Caine.

– Anume încerci să mă înfurii?

Îl privi nemulţumită.

– Tocmai mă pregăteam să intru în biserică, şi am auzit zarva. De fapt, erau pe acoperişul bisericii. Ba nu, îl trăgeau pe bietul om pe aco-

porțul prezbiteriului. E puțin mai jos. Din locul unde stăteam, am văzut că gentlemanul încearcă să scape de ei. Se zbătea şi striga după ajutor. Aşa mi-am dat seama, Caine. N-am avut năluciri.

– Şi? insistă el, văzînd că se întrerupsese.

– L-au aruncat peste streaşină. Dacă aş fi stat doar cu un pas mai la stînga, ei bine, domnule, acum n-ar mai fi fost nevoie să mă protejezi. Aş fi fost la fel de moartă ca acel biet gentleman.

– Şi unde-i biserica asta?

– În parohia lui Nathan.

– Iar aia unde e?

– La trei ore spre miazănoapte de-aici, răspunse ea.

– Vă întrerup? întrebă Christina din uşă.

Jade se întoarse spre ea, zîmbindu-i.

– În nici un caz. Îți mulțumesc pentru micul dejun şi pentru că mi-ai împrumutat hainele astea frumoase de călărie. O să am mare grijă de ele.

Lyon veni în spatele soției sale şi o cuprinse cu brațele. Sub privirile lui Caine şi ale lui Jade, îşi sărută soția pe creştetul capului.

– Ți-a fost dor de mine? o întrebă.

– Desigur, răspunse Christina.

Îi zîmbi, apoi se întoarse din nou spre Jade.

– Am intrat în camera ta...

– Să ştii că nu s-a întîmplat nimic! se repez Jade să-i explice. Numai el a fost de vină, cre de-mă! Dar nu s-a întîmplat nimic, Christina Am încercat să mă apăr de el cu cuțitul, atît tot. Şi s-a supărat, desigur, adăugă ea, arătînd spre Caine. S-a înfuriat aşa de tare, încît m-a tras pînă-n camera lui. O, Doamne, nu se înțe lege nimic din ce spun, aşa-i?

Se întoarse către Caine.

– Vrei să spui şi tu ceva, te rog? Noua mea prietenă va crede că am...

Se întrerupse, cînd observă expresia uluită a lui Caine. N-avea s-o ajute cu nimic, îşi dădu ea seama. Iar o credea bătută-n cap.

Simți că roşea de stînjeneală.

– Am intrat în camera ta ca să-ți iau pumnalul şi să-l ascut, spuse Christina. Chiar ai încercat să-l loveşti cu cuțitul ăla tocit?

Lui Jade îi venea să intre în pămînt.

– Nu, răspunse ea cu un oftat.

– Dar ai spus...

– La început, am încercat. M-a trezit cînd voia să-mi pună cămaşa de noapte la loc pe mine...

– Serios? îl întrebă Lyon pe Caine, zîmbind cu neruşinare.

– Lyon, nu te băga, ordonă Caine.

El bine, imediat ce mi-am dat seama cine [illegible], am renunțat. Mă speriase. Crezusem că [illegible] un hoț.

Lyon părea dornic să mai spună ceva, dar [illegible] încruntată a lui Caine îl opri.

Al aflat ceva? întrebă acesta.

Dînd din cap afirmativ, Lyon intră în ca-[illegible].

– Christina? Du-o pe Jade în salon, te rog, [illegible]?

– Va trebui să vină singură acolo, răspunse Christina. I-am promis c-am să-i ascut cuțitul. Jade? Nu ți l-am găsit sub pernă. Asta încer-cam să-ți explic.

– L-a luat el, răspunse Jade, arătîndu-l pe Caine. Cred că l-am văzut punîndu-l pe con-[illegible], deşi nu-s absolut sigură. Vrei să te ajut [illegible]-l cauți?

– Nu, lasă că-l găsesc eu. Tu du-te şi ține-i companie lui Dakota. Se joacă pe păturica lui. Vin şi eu în cîteva minute.

Jade o urmă grăbită afară din cameră. Se opri la uşa salonului, cînd auzi rîsul hohotitor al lui Lyon. Atunci zîmbi, bănuind că tocmai auzise de la Caine ce proastă o credea.

Nu-şi mai încăpea în piele. Avea nevoie de concentrare ca să poată vorbi fără şir atît de convingător, şi bănuia că-i reuşise destul de

bine. Nici nu se aşteptase să fie atît de talen tată. Totuşi, era destul de cinstită ca să re cunoască în sinea ei că, în unele momente, n se prefăcuse.

Îşi îndreptă umerii. Prefăcătorie sau nu cînd avea de-a face cu Caine nu putea vorbi to timpul cu şir.

Intră în cameră şi închise uşa după ea. Ime diat, observă pătura cadrilată din faţa canape lei. Pe fiul Christinei, însă, nu-l vedea nicăieri.

Tocmai se pregătea să-l strige, cînd văzu un picioruş ieşind de sub canapea.

Se grăbi într-acolo şi îngenunche, gîndin du-se să-l tragă de picior, apoi îşi spuse că era mai bine să-l găsească pe tot mai întîi. Cu fun dul în sus, se aplecă pînă ajunse cu obrazul pe covor.

La cîteva degete în faţa ei străluceau cei mai magnifici ochi albaştri pe care-i văzuse vreodată. Dakota. Jade crezu că-l speriase, dar copilul nu plîngea. O privi lung, apoi zîmbi larg cu gurița sa ştirbă.

Era cel mai neobişnuit copil. După ce-i su rîse, reveni la ceea ce făcea. Părea hotărît să roadă dintr-o parte în alta piciorul de lemn cu încrustaţii al canapelei.

– A, nu cred că e bun pentru tine, băieţaş! remarcă Jade.

Băiatul n-o învrednici nici cu o privire, în timp ce continua să roadă lemnul.

– Termină, Dakota! îi ordonă ea. Mămica ta o să se supere foarte tare dacă vede că mănînci mobila. Vino aici, te rog.

Era clar că nu se pricepea la copii. La fel de clar, habar n-avea că era privită.

Caine şi Lyon stăteau rezemaţi de laturile uşii, observîndu-i pe amîndoi. Abia îşi stăpîneau rîsul.

– Nu vrei să fii băiat de înţeles, Dakota? întrebă Jade.

Drept răspuns, copilul gînguri încîntat.

– E inventivă, trebuie să recunosc, îi şopti Lyon lui Caine, în timp ce Jade ridica marginea canapelei şi o trăgea într-o parte.

Apoi se aşează pe jos, lîngă micuţ. Acesta se tîrî imediat spre ea. Nu era deloc sigură cum să-l ia în braţe. Auzise că gîtul copiilor nu era îndeajuns de rezistent pînă pe la vîrsta de un an. Dar Dakota îşi ridicase pieptul de pe covor şi părea destul de puternic.

Îi venea să-l strîngă la piept. El, însă, avea alte gînduri. O apucă de păr şi trase cu putere, încercînd să găsească ceva de mîncare.

Jade înţelese imediat ce voia.

– Nu, nu, Dakota, şopti ea, cînd băiatul se încordă la pieptul ei, începînd să se agite. Mă-

mica ta trebuie să-ți dea papa. Vrei s-o căutăm?

Se ridică încet în picioare, cu copilul în brațe. Acesta se ținea din răsputeri de părul ei, dar n-o deranja.

Mirosea fermecător, şi era negrăit de frumos. Avea ochii albaştri ai mamei lui, dar buclele închise la culoare le moştenise de la Lyon.

Jade îl mîngîie pe spate, gîngurindu-i blînd. Era impresionată.

Cînd se întoarse, îi zări pe cei doi bărbaţi. Simţi că se înroşea ca focul.

– Ai un fiu extraordinar... îi spuse ea lui Lyon, cu voce şovăitoare.

Caine rămase lîngă uşă, în timp ce Lyon se apropia să-l ia pe Dakota.

– E primul copil pe care l-am ţinut vreodată în braţe, îi spuse Jade.

– Aş zice că ai un talent înnăscut, replică Lyon. Nu eşti de acord, Dakota?

Christina intră grăbită, atrăgîndu-i lui Jade atentia.

Veni repede spre ea şi-i dădu pumnalul recent ascuțit, într-o teacă de piele moale.

– Acum e destul de tăios, îi spuse ea, i-am făcut şi teaca asta, ca să nu te răneşti.

– Îți mulțumesc, răspunse Jade.

– N-o să mai ai nevoie de nici un cuțit, anunță Caine, apropiindu-se. Dă-mi-l să ți-l țin eu, Iubito. Poți să te tai.

– Ba nu ți-l dau. L-am primit în dar de la unchiul meu şi i-am promis să nu mă despart de el niciodată.

Văzînd că se retrăgea din fața lui, Caine se făcu păgubaş.

– Trebuie să mergem, îi spuse el. Lyon, vrei să...

– Vreau, îl întrerupse Lyon. Imediat ce vom...

– De acord, i-o luă înainte Caine.

– Parc-ar vorbi în altă limbă, nu ți se pare? îl spuse Christina lui Jade.

– Vor să nu-mi fac griji.

– Deci, înțelegi la ce se referă?

– Sigur că da. Lyon va începe cercetările. Caine i-a dat cîteva sugestii, e clar. Imediat ce descoperă ceva important, va lua legătura cu el.

Lyon şi Caine o priveau atenți.

– Ai dedus toate astea din...

Jade îl întrerupse pe Caine, dînd din cap. Apoi se întoarse spre Lyon.

– Vei încerca să afli dacă a dispărut cineva în ultima vreme, nu-i aşa?

– Da, recunoscu Lyon.

– Şi vei avea nevoie de o descriere, nu? Desigur, bietul om şi-a cam strivit nasul în cădere. Totuşi, aş putea spune că avea aproape patruzeci de ani, cred, păr cărunt, sprîncene stufoase şi ochi căprui, reci. Nu arăta deloc împăcat, în moarte. Şi se cam îngrăşase pe mijloc. Şi din cauza asta presupun că era din lumea bună.

– De ce? întrebă Caine.

– Pentru că mînca prea mult. Nici nu avea palmele bătătorite. Nu, în nici un caz nu era un lucrător. De-atîta lucru mi-am dat şi eu seama.

– Vino şi stai jos, o chemă Lyon. Am dori să ni-i descrii şi pe ceilalţi.

– Mă tem că nu sînt prea multe de spus. Abia i-am văzut. Nu ştiu dacă erau înalţi sau scunzi, graşi ori slabi...

Se întrerupse, oftînd.

– Erau trei la număr, mai mult n-am apucat să observ.

Părea deznădăjduită. Caine se gîndi că încă mai era speriată, după calvarul prin care trecuse.

Într-adevăr, Jade era răvăşită, iar cînd Caine o cuprinse cu braţul pe după umeri se simţi şi mai vinovată.

Pentru prima dată în viaţa ei, îi displăcuse că mînţea. Tot încerca să-şi spună că avea mo-

Ilve întemeiate, dar asta nu-i folosea la nimic. Îngela trei oameni foarte cumsecade.

– E timpul să plecăm, murmură ea. Cu cît stăm mai mult, cu atît punem această familie într-un pericol mai mare, Caine. Da, trebuie să plecăm imediat.

Şi, fără a lăsa nimănui timp s-o contrazică, se repezi spre uşă.

– Caine? Ai o casă undeva, la țară? îl întrebă, ştiind prea bine că aşa era.

– Da.

– Cred că ar fi bine să mergem acolo, ca să mă ții la adăpost.

– Nu mergem la Harwythe, Jade.

– Harwythe?

– Aşa se numeşte moşia mea de la țară, îi explică el. Am să te duc acasă la părinții mei. Proprietatea lor se învecinează cu a mea. Poate nu te preocupă reputația mea, dar pe mine, da. Voi trece pe la tine în fiecare zi, ca să mă asigur că e totul în ordine. Şi voi pune străjeri în jurul... Da' ce-i, de ce clatini din cap?

– Vei veni să mă vizitezi? Caine, ai şi început să-ți calci cuvîntul! strigă ea. N-ai să-i amesteci pe părinții tăi în povestea asta. Mi-ai promis c-o să ai grijă de mine şi, pe toți sfinții, nu vei pleca de lîngă mine pînă nu se termină totul.

– Pare destul de hotărîtă, Caine, intervenl Lyon.

– Eu sînt întru totul de acord cu Jade adăugă şi Christina.

– De ce? întrebară Caine şi Lyon în acela timp.

Christina ridică din umeri.

– Fiindcă e prietena mea. Trebuie să fiu d aceeaşi părere cu ea, nu?

Nici unul nu avu ce să răspundă, iar Jad se simţi foarte satisfăcută.

– Îţi mulţumesc, Christina. Şi eu voi fi întot deauna alături de tine.

Caine clătină din cap.

– Jade, începu el, vrînd să revină la subiect Cînd propun să stai cu părinţii mei, mă gîndesc la siguranţa ta.

– Nu.

– Chiar crezi că alături de mine vei fi mai ocrotită?

Tonul lui neîncrezător o ofensă.

– Cu siguranţă!

– Dulceaţă, nu voi fi în stare să-mi ţin mîinile acasă timp de două săptămîni. Încerc să mă port nobil cu tine, fir-ar să fie!

Cît ai clipi, faţa lui Jade se făcu stacojie.

– Caine, şopti ea, nu se cade să spui asemenea lucruri în faţa oaspeţilor.

– Nu sînt oaspeții noştri! strigă el frustrat. Nu sîntem afurisiții de oaspeți în casa lor.

– Omul ăsta vorbeşte mereu urît de față cu mine, i se plînse Jade Christinei. Şi nici nu se scuză.

– Jade! răcni Caine. Nu mai tot încerca să schimbi vorba!

– Nu cred că e bine să strigi la ea, Caine, îl privi Christina.

– N-are încotro, îi explică Jade. Firea lui ortăgoasă e cauza.

– Nu sînt arțăgos deloc, declară Caine, mult mai încet. Sînt doar cinstit. Nu vreau să te pun în situații penibile.

– Prea tîrziu, replică Jade. M-ai pus deja în cea mai penibilă situație.

Christina şi Lyon păreau fascinați de conversația lor. Caine se întoarse spre prietenul lui.

– Tu n-ai nici o treabă în altă parte?

– Nu.

– Găseşte-ți una! îi ordonă el.

Lyon înălță o sprînceană, apoi cedă.

– Vino, nevastă. Putem aştepta în sufragerie. Caine? Va trebui s-o laşi să mai explice cîteva lucruri, înainte de a pleca, dacă vrei să...

– Mai tîrziu, i-o retează Caine.

Christina îşi urmă soțul şi fiul afară din ca-

meră. Cînd trecu pe lîngă Jade, se opri o clipă s-o strîngă de mînă.

– E mai bine să nu te împotrivești, îi şopti ea. Soarta ta a fost deja pecetluită.

Jade nu dădu nici o atenție acestui sfat. Înclină din cap, doar ca să-i facă o plăcere Christinei, apoi închise uşa şi se răsuci din nou spre Caine, cu mîinile proptite-n şolduri.

– E absolut ridicol că eşti preocupat să nu mă atingi. Nu vei profita de mine decît dacă-ți dau voie. Am încredere în tine, adăugă ea cu convingere, dînd din cap, în timp ce mîinile i se repezeau la piept, cu un gest dramatic. Din toată inima am încredere!

– Ba să n-ai!

Duritatea din tonul lui o surprinse. Dar îşi reveni imediat.

– Prea tîrziu, Caine. Deja am încredere în tine. Mă vei ține în siguranță, iar eu nu te voi lăsa să mă atingi. Am încheiat un pact uşor, domnule. Nu încerca să tulburi acum apele, cu griji de ultim moment. Va ieşi totul bine, îți promit.

Un zgomot produs la intrare le atrase atenția. Caine recunoscu glasul.

Unul dintre grăjdari insista bîlbîit că avea nevoie de stăpînul lui.

– Ăsta-i Perry, îi spuse Caine lui Jade. Unul

dintre grăjdarii mei. Stai aici pînă mă duc să văd ce vrea.

Jade nu se supuse, desigur, ci îl urmă îndeaproape.

Cînd văzu expresia întunecată a lui Lyon, lui dădu seama că era de rău. Apoi atenția i se îndreptă spre servitor. Tînărul avea ochi căprui închis şi păr negru creț, zburlit. Nu-şi putea trage respirația şi-şi tot învîrtea pălăria în mîini.

– Totu-i pierdut, mi'lord, izbucni Perry. Mersin mi-a zis să vă spui că numa' printr-o minune n-a luat foc toată strada. Casa Contelui Haselet a pîrlit doar un piculeț. Fumu' a făcut stricăciuni, credem, da' pereții din afară-s neatinşi încă.

– Perry, ce tot...

– Casa ta din oraş a luat foc, ~~Colin~~ Caine, interveni Lyon. Asta încerci să ne spui, Perry?

Servitorul dădu repede din cap.

– Nu din neatenție, se apără el. Nu ştim cum a-nceput, mi'lord, da' nu ardea nici o lumînare, nici în cămine nu erau focuri nepăzite. Martor mi-e Dumnezeu că nu din neatenția cuiva s-a-ntîmplat.

– Nimeni nu dă vina pe tine, răspunse Caine, stăpînindu-şi furia. Se mai întîmplă şi accidente.

– N-a fost un accident.

Toți cei din hol se întoarseră spre Jade. Fata privea în jos, cu mîinile încleştate. Părea atît de distrusă, încît o parte din furia lui Cain se mai risipi.

– E-n regulă, Jade, o linişti el. Ce-am pierdut se poate înlocui uşor.

Se întoarse din nou spre Perry, întrebîndu-

– N-a fost rănit nimeni?

Lyon o privi pe Jade în timp ce grăjdarul anunța bîlbîit că toți servitorii reuşiseră să iasă la vreme.

Caine era uşurat. Tocmai se pregătea să dea cîteva ordine lui Perry, cînd Lyon îl întrerupse.

– Lasă-mă să mă ocup eu de autorități şi de servitori, sugeră el. Tu trebuie s-o duci pe Jade afară din Londra, Caine.

– Într-adevăr, răspunse Caine.

Încerca să n-o alarmeze pe Jade, dar bănuia deja că focul avea legătură cu oamenii care se țineau după ea.

– Perry, du-te la bucătărie şi bea ceva, îi trimise Lyon. Pe bufet e tot timpul bere şi brandy.

Servitorul se grăbi să se conformeze.

Lyon şi Caine o priveau pe Jade, aşteptînd să spună ceva. Fata se uita în jos, frîngîndu-şi mîinile.

— Jade? întrebă Caine, văzînd că tăcea. De ce nu crezi c-a fost un accident?

Ofta prelung înainte să-i răspundă:

— Pentru că nu-i prima dată, Caine. Au mai dat foc încă de două ori. Se pare că le plac mult focurile.

Ridică privirea spre el, iar Caine văzu că avea lacrimi în ochi.

— Şi vor încerca iar, şi iar, pînă într-un tîrziu ând au să te prindă... şi pe tine, şi pe mine, adăugă ea grăbită. Înăuntru.

— Vrei să spui că încearcă să te omoare? întrebă Lyon.

Jade clătină din cap.

— Acum nu mai vor să mă omoare numai pe mine, şopti ea.

Îl privi pe Caine şi începu să plîngă.

— Vor să-l omoare şi pe el.

Capitolul 6

Jade îşi şterse lacrimile cu dosurile mîinilo

– Probabil au aflat cumva cine eşti cu ad vărat, şopti ea. Cînd am intrat în tavernă, cr deam că erai Pagan... dar ei trebuie să fi şt tot timpul, Caine. Altfel, de ce să dea foc cas tale din oraş?

Caine se apropie de ea şi o cuprinse o braţul pe după umeri, conducînd-o înapoi în sa lon.

– Monk nu le-ar fi spus nici în ruptul capulu anunţă el. Nu ştiu cum au reuşit să... în fine, nu contează. Jade, gata cu explicaţiile pe jumă tate, îi ordonă el. Trebuie să ştiu totul.

– Am să-ţi spun tot ce vrei să ştii, răspuns ea.

Lyon îi urmă în salon. Închise uşile în urma

lui şi se aşeză într-un fotoliu din faţa canapelei. Cu blîndeţe, Caine o sili pe Jade să se aşeze lîngă el.

Jade îl privi pe Lyon.

– Cred că azi-noapte, cînd am sărit în Taimiea, ne-am pierdut urma. Poate că, dacă-i spui lui Perry să se prefacă în continuare că-l caută pe Caine, cei care ne urmăresc vor crede că nu ştii unde sîntem.

Lyon găsi că era un plan excelent. Fu imediat de acord şi porni în căutarea servitorului.

Imediat ce ieşi din cameră, Jade se întoarse spre Caine.

– Nu mai pot rămîne cu tine. Acum înţeleg. Te vor ucide, încercînd să mă prindă pe mine. Am încercat să nu mă ataşez de tine, domnule, dar n-am reuşit. Aş suferi foarte tare dacă ai păţi ceva.

După această explicaţie, încercă să plece, dar Caine n-o lăsă, O ţin şi mai strîns, trăgînd-o lîngă el.

– Şi eu am încercat să nu mă apropii de tine, şopti el, sărutînd-o pe creştet, dar nici eu n-am reuşit. Se pare că sîntem legaţi unul de altul, iubito.

Se priviră lung. Într-un tîrziu, Jade rupse tăcerea.

– Nu ţi se pare ciudat, Caine?

– Ce anume? întrebă el în şoaptă.

– Tocmai ți-ai pierdut casa din oraş, amîndoi sîntem în pericol de moarte, şi nu vreau decît să mă săruți. Nu e anormal?

Caine clătină din cap. Ridică mîna, cuprinzîndu-i bărbia.

– Nu, răspunse el. Şi eu vreau să te sărut.

– Serios? făcu Jade ochii mari. Bine, dar asta-i a...

– A draculuí de ciudat? şopti Caine, apropiindu-se.

– Da, oftă ea, cu gura sub a lui. E a draculuí de ciudat.

Îl cuprinse cu brațele pe după gît, iar el îi deschise uşor gura apăsînd-o subtil pe bărbie şi-şi strecură limba înăuntru.

Nu voia decît s-o guste o clipă, dar sărutul scăpă repede de sub control. Îşi înclină gura peste a ei, insistent.

Nu se mai sătura de ea.

– Pentru numele lui... Caine, nu e momentul să...

După ce făcu această observație, din uşă, Lyon porni spre fotoliu. Caine, observă el, nu avea de gînd s-o lase pe Jade în pace. Ea, însă, se desprinse de el ca fulgerul.

Cînd îl privi pe Lyon, era roşie ca sfecla.

– Cred că e timpul să auzim explicațiile,

afirmă acesta. Jade? Ce-ar fi să ne povesteşti despre primul foc?

– Am să-ncerc, răspunse ea, coborînd ochii. Dar încă mă mai trec fiorii numai cînd îmi amintesc. Vă rog să nu mă credeți o femeie slabă.

Se întoarse spre Caine.

– Nu sînt slabă deloc.

Caine dădu din cap.

– Atunci, putem începe?

– Jade, înainte de a ne vorbi despre incendii, ce-ar fi să ne spui cîte ceva din trecut? propuse Lyon.

– Tatăl meu a fost Contele de Wakersfield. Nathan, fratele meu, a preluat titlul, împreună cu multe altele, desigur. Tata a murit cînd eu aveam opt ani. Țin minte că plecase la Londra, unde avea întîlnire cu cineva. A venit să-şi ia rămas-bun de la mine, în grădină.

– Dacă erai atît de mică pe-atunci, cum de-ți mai aduci aminte? întrebă Caine.

– Tata era foarte tulburat. M-am speriat, şi cred că din cauza asta am reținut atît de bine. Se tot plimba nervos pe cărare, cu mîinile la spate, spunîndu-mi că dacă i se întîmpla ceva, Nathan şi cu mine să ne ducem la fratele lui, Harry. Ținea atît de mult să fiu atentă la ce-mi spunea, încît m-a luat de umeri şi m-a zgîlțîit. Pe mine mă interesau mai mult cadourile pe

care voiam să mi le aducă din călătorie.

Pe un ton nostalgic, adăugă:

– Eram doar un copil.

– Şi acum, tot un copil eşti, interveni Caine.

– Nu mă mai simt deloc ca un copil.

Continuă, îndreptîndu-şi umerii:

– Mama a murit cînd abia mă născusem aşa că de ea nu-mi mai aduc aminte.

– Şi cu tatăl tău ce s-a întîmplat? vru Caine să ştie.

– A murit într-un accident de trăsură.

– Deci, avusese o presimțire? deduse Lyon.

– Nu, avea un duşman.

– Şi crezi că acel duşman al tatălui tău se ține acum după tine? întrebă el. De-asta ți-e teamă?

Jade clătină din cap.

– Nu, nu. Am văzut cum a fost ucis un om. Cei care l-au omorît s- au uitat bine la mine. V-am povestit despre tatăl meu numai fiindcă mi-ați cerut să vă explic şi ceva din... trecut. Da, Lyon, chiar aşa ai spus.

– Scuză-mă. N-am vrut să trag vreo concluzie pripită.

– Şi după moartea tatălui tău, ce s-a mai întîmplat? întrebă Caine.

– Harry a venit să ne ia. Toamna, l-a dat pe Nathan la şcoală. Eu am rămas cu el. Deşi

mi-era unchi, acum îl simt mai mult ca pe un tată. Oricum, m-a dus pe insula lui, unde întotdeauna e cald şi linişte. Unchiul Harry a fost întotdeauna foarte bun cu mine. Nu s-a căsătorit niciodată, iar eu îi eram ca o fiică. Ne înțelegeam bine. Totuşi, îmi era dor de fratele meu. Nathan nu ne-a putut vizita decît o dată, în toți anii aceia.

– Şi pe urmă ce s-a mai întîmplat? o îndemnă Caine, văzînd că se oprise, privindu-l.

– M-am întors în Anglia, ca să-l văd pe Nathan, desigur. Şi mai voiam şi să revăd casa tatălui meu. Nathan făcuse unele schimbări.

– Şi? insistă Lyon, cînd Jade se întrerupse din nou.

– Nathan m-a aşteptat la Londra. Ne-am dus direct la casa lui de la țară şi am petrecut de minune o săptămînă, deşertîndu- ne sacii cu poveşti. Apoi, a fost chemat cu o problemă personală foarte importantă.

– Ştii ce problemă era? întrebă Caine.

Jade clătină din cap.

– N-am nici cea mai vagă idee. A venit un mesager, cu o scrisoare. Nathan s-a înfuriat foarte tare cînd a citit-o şi mi-a spus că trebuia să se ducă la Londra pentru două săptămîni. Un bun prieten al lui avea necazuri. Mai mult nu mi-a spus, Caine. Dar să ştii, Nathan e un

om onorabil. Nicicînd nu i-ar întoarce spatele unui prieten la nevoie, şi nici eu nu i-aş cere-o vreodată.

– Deci, ai rămas singură? se interesă Lyon.

– Doamne fereşte, nu! Nathan avea în reşedinţă un personal complet. Lady Briars... o bună prietenă a tatei... ei bine, ea i-a angajat pe toţi şi chiar l-a ajutat pe Nathan la renovări. Voise să ne crească, înţelegi, şi urma să depună cerere la tribunal. Pe urmă, ne-a luat unchiul Harry, iar Lady Briars nu ne-a mai putut găsi. Va trebui să mă duc la ea s-o văd de îndată ce se rezolvă toate problemele astea. Înainte n-am îndrăznit, desigur. Probabil îi vor da foc casei, dacă...

– Jade, te abaţi de la subiect, o întrerupse Caine.

– Serios?

Dădu din cap.

– Iertaţi-mă. Unde ajunsesem?

– La plecarea lui Nathan spre Londra, îi aminti Lyon.

– Într-adevăr. Acum îmi dau seama că am făcut o prostie. Pe insula mea, puteam să circul oriunde voiam, neînsoţită, şi uitasem că-n Anglia nu-i la fel. Aici, toţi trebuie să-şi ţină uşile încuiate. Oricum, mă grăbeam atît de tare să ies, încît nu m-am uitat pe unde călcam, înţe-

legeți, şi mi-am agățat tocul botinei în covorul de pe scară. Am căzut şi m-am rostogolit pînă jos, şi m-am lovit cu capul de balustradă.

Făcu o pauză, aşteptîndu-le cuvintele de compasiune. Cînd amîndoi continuară s-o privească în tăcere, se încruntă la ei în semn de reproş că erau atît de insensibili, apoi continuă:

– Cam peste o oră, cînd nu m-a mai durut capul, amieşit la o plimbare. Era o zi atît de frumoasă, încît am uitat de mine, şi tocmai volam să intru în biserica aceea frumoasă, cînd am auzit tărăboiul şi l-am văzut pe bietul om aruncat de pe acoperiş.

Trase adînc aer în piept.

– Am scos un strigăt şi am luat-o la fugă. Dar m-am rătăcit, şi am ajuns pe o movilă, chiar deasupra mormîntului părinților mei. Atunci i-am văzut din nou pe oamenii aceia.

– Aceiaşi oameni? întrebă Lyon, aplecîndu-se înainte, cu coatele pe genunchi.

– Da, aceiaşi, răspunse Jade, cam nedumerită. Probabil îşi spuseseră că nu merita osteneala să alerge după mine, şi erau foarte... ocupați.

– Ce făceau? se interesă Caine.

Nu-i răspunse imediat. Îşi ținea mîinile încleştate, iar Caine avu un presentiment rău.

– Săpau.

– Mormintele din cimitir? întrebă Lyon, pe un ton neîncrezător.

– Da.

Caine nu avu nici o reacție. Lyon părea să n-o creadă. Lui Jade i se părea într-adevăr ciudat că putea să spună cîte o minciună și amîndoi s-o accepte atît de ușor, dar acum, cînd le spunea deplinul adevăr, era cu totul altceva.

– Ăsta-i adevărul, îi spuse ea lui Lyon. Știu că sună bizar, dar știu ce-am văzut.

– În regulă, răspunse Caine. Și în continuare ce s-a mai întîmplat?

– Am început iar să strig. O, îmi dau seama că n-ar fi trebuit să scot nici un sunet, căci din nou le-am atras atenția. Dar eram atît de indignată, încît nu mai judecam limpede. Toți trei s-au întors spre mine. Unul, care era îmbrăcat mai fistichiu, avea un pistol. Ciudat, dar n-am putut să mă mișc din loc pînă am auzit detunătura. Atunci, am luat-o la fugă ca fulgerul. Hudson, valetul lui Nathan, lucra în bibliotecă. I-am spus ce se întîmplase, dar pînă m-a calmat el îndeajuns ca să-i povestesc toate amănuntele, se făcuse prea întuneric ca să se mai ducă să-i caute. A trebuit să așteptăm pînă a doua zi dimineața.

– Autoritățile au fost anunțate?

Jade clătină din cap.

– Aici povestea devine cam derutantă, recunoscu ea. A doua zi, Hudson, împreună cu cîțiva oameni voinici, au plecat să caute trupul celui pe care-l văzusem aruncat de pe acoperiş. Nu m-a lăsat să vin şi eu. Încă mai eram foarte tulburată.

– Sigur că erai, fu Caine de acord.

– Da, oftă ea. Cînd s-au întors, au încercat să fie la fel de blînzi cum eşti tu acum, Caine, dar au trebuit să-mi spună adevărul.

– Ce adevăr?

– Că nu găsiseră nimic. Şi nici de morminte nu se atinsese nimeni.

– Deci, au crezut că...

– Că avusesem năluciri, Lyon? Da, sînt sigură că asta au crezut. Pentru că erau în slujba lui Nathan, n-au îndrăznit să mi-o spună în față... dar expresiile lor erau foarte grăitoare. M-am întors imediat la cimitir ca să văd cu ochii mei. În timpul nopții plouase cu găleata şi suflase un vînt puternic, însă chiar şi aşa, pămîntul părea neatins.

– Poate că abia începuseră să sape, cînd i-ai întrerupt tu, sugeră Caine.

– Da, tocmai începuseră, confirmă Jade. N-am să le uit niciodată fețele.

– Spune-ne mai departe, îi ceru el.

– Mi-am petrecut restul zilei încercînd să

înțeleg ce voiseră. Pe urmă, m-am dus la Hudson şi i-am spus să nu-l bată la cap pe Nathan cu problema asta. L-am mințit, spunîndu-i că eram sigură că razele soarelui îmi jucaseră o festă. Trebuie să vă spun că Hudson a fost foarte uşurat. Încă mai era îngrijorat, desigur deoarece căzusem pe scară, lovindu-mă la cap.

– Jade, nu s-ar putea să fie...

– Doar imaginația ei? completă Caine; clătină din cap. Azi-noapte au fost cel puțin cinci care s-au ținut după noi. Nu, n-a avut vedenii.

Jade îi aruncă lui Lyon o privire bănuitoare.

– Nu mă crezi, nu-i aşa?

– Acum te cred, replică el. Dacă v-au urmărit nişte oameni, înseamnă că ai văzut tu ceva. Şi după aceea ce s-a mai întîmplat?

– Am refuzat să mă las păgubaşă.

Încercă să-şi împreuneze mîinile în poală şi abia atunci îşi dădu seama că iar se ținea de mîna lui Caine.

I-o împinse la o parte.

– Pot fi foarte încăpățînată. Aşa că, a doua zi dimineața, am plecat din nou să caut probe.

Lyon îi zîmbi lui Caine.

– Şi eu aş fi făcut la fel, recunoscu el.

– În ce dimineață a fost asta? se interesă Caine.

– Ieri. Am pornit călare. Dar n-am ajuns la mormîntul părinților mei. Mi-au împuşcat calul sub mine.

– Ce-au făcut?! strigă Caine.

Jade fu mulțumită de reacția lui.

– Au omorît frumosul cal al lui Nathan, repetă ea dînd din cap. Nici nu vă pot spune ce supărat va fi fratele meu cînd o să afle că bidivlul lui favorit a murit. O să i se frîngă inima.

Crezînd că era gata să izbucnească iar în plîns, Caine îşi scoase batista.

– Şi pe urmă? întrebă el.

– M-am prăbuşit la pămînt, desigur. Mare noroc am avut că nu mi-am rupt gîtul. Nu m-am rănit decît puțin. Desigur, ai observat vînătăile pe care le am pe umeri şi brațe, azi-noapte cînd te-ai strecurat în dormitorul meu.

Se întoarse spre el, aşteptîndu-i răspunsul.

– N-am observat, şopti Caine. Şi nu m-am strecurat în dormitorul tău.

– Cum se poate să nu-mi fi observat vînătăile?

– Nu la umerii tăi mă uitam.

Jade simți că roşea din nou.

– Ei bine, ar fi trebuit să te uiți, se bîlbîi ea. Un gentleman mi-ar fi observat imediat vînătăile.

Caine îşi pierdu răbdarea.

– Jade, nici chiar un eunuc n-ar fi...

– Vrei să auzi şi restul, sau nu?

– Da.

– După ce mi-au împuşcat calul, am fugi înapoi spre casă. Nu ştiu dacă s-au luat după mine sau nu. Eram foarte alarmată. Nu mi se mai întîmplase niciodată aşa ceva. Am avut o viaţă foarte liniştită.

– Sînt convins.

– L-am găsit iar pe Hudson şi i-am spus ce se întîmplase. Mi-am dat seama imediat că nu-mi venea să mă creadă. Tot încerca să- mi dea cu forţa o ceaşcă de ceai. De data asta însă aveam dovezi.

– Dovezi? întrebă Caine.

– Calul mort, omule! strigă ea. Fii atent la ce-ţi vorbesc, te rog.

– Desigur. Calul mort. Şi Hudson şi-a prezentat scuzele cînd i-ai arătat calul ăsta mort?

Jade îşi roase un timp buza de jos, privindu-l lung.

– Nu tocmai, răspunse ea în cele din urmă.

– Cum adică, nu tocmai? întrebă Lyon.

Se întoarse spre el.

– Ştiu c-o să-ţi fie greu să mă crezi, dar cînd ne-am întors în locul unde căzuse calul... ei bine, calul nu mai era acolo.

– Nu, nu pare deloc greu de crezut, răs-

punse alene Lyon, rezemîndu-se de spătar. Tu cĕ zici, Caine?

– Are la fel de mult sens ca toate celelalte pe care ni le-a spus.

– Hudson a insistat să ne întoarcem la grajduri, continuă Jade. Era convins că aveam să găsim acolo calul, care se întorsese singur acasă.

– Şi aşa a fost?

– Nu. Oamenii au căutat toată ziua, dar nu l-au găsit nicăieri. Totuşi, pe drumul dinspre miazăzi erau nişte urme recente de căruță. Ştii ce cred eu că s-a întîmplat, Caine? Cred că au dus calul cu căruța. Ce părere ai?

Lui Caine îi păru rău că trebuia s-o dezamăgească.

– E clar că n-ai idee cît de greu e un cal, Jade. Crede-mă pe cuvînt, ar fi nevoie de mai mult decît trei oameni ca să-l ridice.

– Dificil, interveni Lyon, dar nu imposibil.

– Poate că fusese rănit doar superficial şi a fugit, spuse Caine.

– Rănit superficial între ochi? Mă îndoiesc! declară Jade, cu un geamăt frustrat. Nathan o să se supăre rău de tot cînd va afla despre cal – ca să nu mai vorbesc despre casă şi despre trăsură.

– Despre casă? Şi cu casa ce naiba s-a mai

întîmplat? mormăi Caine. La naiba, aş vrea să ni le spui pe toate în ordine, Jade.

– Cred că în sfîrşit a ajuns la incendii, remarcă Lyon.

– Păi, a ars pînă-n temelii!

– Cînd? întrebă Caine, cu încă un oftat obosit. Înainte sau după ce-a fost omorît calul?

– Aproape imediat după aceea. Hudson ordonase să-mi fie pregătită trăsura lui Nathan. Mă hotărîsem să mă întorc la Londra şi să-l caut, eram sătulă de felul cum se purtau servitorii lui. Mă ocoleau şi se tot uitau ciudat la mine. Ştiam că Nathan mă va ajuta să descopăr misterul!

Nu-şi dăduse seama că striga, pînă cînd Caine o bătu pe mînă, spunîndu-i:

– Calmează-te, dulceaţă, şi povesteşte-ne pînă la capăt.

– Te uiţi la mine la fel ca Hudson... Of, bine, am să v-o spun pe toată. Pornisem spre Londra, cînd lacheul a strigat că luase foc casa lui Nathan. Vedea fumul înălţîndu-se peste coline. Ne-am întors imediat, desigur, dar cînd am ajuns acolo... ei bine, era prea tîrziu. Le-am poruncit servitorilor să se ducă la casa din oraş a lui Nathan.

– Şi pe urmă ai pornit iar spre Londra? întrebă Caine, frecîndu-i absent ceafa. Era o sen-

zație atît de plăcută, încît Jade nu-i ceru să se oprească.

– Da, dar ne aşteptau la o cotitură. Vizitiul s-a speriat atît de tare, încît a fugit.

– Ticălosul! exclamă Lyon.

Caine dădu din cap aprobator.

– Eu nu-l condamn, îl apără Jade. Se speriase. Oamenii fac... lucruri ciudate, cînd le e frică.

– Unii, da, fu Caine de acord.

– Spune-ne ce s-a întîmplat în continuare, Jade, îi ceru Lyon.

– Au blocat uşile şi au dat foc trăsurii. Abia am reuşit să scap, pe fereastră. Nathan a dat o grămadă de bani pe trăsura aceea, dar nu era deloc solidă, aşa că am putut smulge destul de uşor fereastra din cercevea. Totuşi, nu cred c-am să-i spun, căci n-ar face decît să se supere şi mai tare...

– Iar te abaţi de la subiect, o atenţionă Caine.

Lyon zîmbi.

– Îmi aminteşte de Christina, recunoscu el. Jade, ce-ar fi să te duci s-o cauţi? Voia să-ţi împacheteze ceva de mîncare, pentru drum.

Jade se simţi foarte uşurată. I se pusese un gol în stomac, fiind nevoită să retrăiască totul. Ieşi din cameră fără să mai piardă vremea.

– Ei bine, Caine? îl întrebă Lyon cînd rămaseră singuri. Ce părere ai?

– Azi-noapte, ne-au urmărit nişte oameni, îi reaminti prietenul său.

– Îi crezi povestea?

– Ceva-ceva tot a văzut.

– Nu asta te-am întrebat.

Încet, Caine clătină din cap.

– Nu cred o iotă, recunoscu el. Dar tu?

Lyon făcu acelaşi gest.

– E cea mai ilogică poveste pe care am auzit-o vreodată. Dar, fir-ar să fie, dacă spunea adevărul, trebuie s-o ajutăm.

– Şi dacă nu? întrebă Caine, ghicind deja răspunsul.

– Atunci, fă bine şi păzeşte-ți naibii spatele.

– Lyon, nu crezi...

Prietenul său nu-l lăsă să termine.

– Am să-ți spun ce ştiu eu, îl întrerupse el. Unu, nu eşti obiectiv. Nu te pot învinui pentru asta, Caine. Şi eu am reacționat față de Christina cam la fel ca tine cu Jade. Doi, e în pericol, şi te-a pus în pericol şi pe tine. Astea-s singurele fapte de care putem fi siguri că-s adevărate.

Caine ştia că avea dreptate. Se rezemă de spătarul canapelei.

– Şi acum, spune-mi ce intuieşti.

– S-ar putea ca totul să aibă legătură cu tatăl ei, sugeră Lyon, ridicînd din umeri. Voi începe să cercetez trecutul Contelui de Wakersfield. Richards o să-mi poată da o mînă de ajutor.

Prietenul lui vru să-l contrazică, apoi se răzgîndi.

– N-are cu ce să strice. Totuşi, încep să mă întreb dacă n-ar fi posibil ca dincolo de toate astea să se afle fratele ei. Nu uita, Lyon, Nathan s-a dus la Londra să ajute un prieten care avea necazuri. De-atunci a început totul.

– Dacă o credem pe cuvînt.

– Chiar aşa.

– O singură întrebare am să-ţi pun, Caine, spuse el încet, dar insistent. Ai încredere în ea?

Caine îl privi un timp în tăcere.

– Dacă aplicăm logica în situaţia asta bizară...

– Îţi preţuiesc instinctele, prietene. Răspunde-mi.

– Da, spuse Caine.

Apoi zîmbi. Pentru prima oară în viaţa lui, lăsase raţiunea deoparte.

– Am încredere în ea cu viaţa, dar nu ţi-aş putea spune de ce. Cum ţi se pare logica asta, Lyon?

Prietenul său zîmbi.

– Şi eu am încredere în ea. Totuşi, în ceea ce te priveşte, n-ai nici cea mai vagă de ce, nu-i aşa, Caine?

Părea aproape condescendent. Ca reacție, Caine înălță o sprînceană.

– Unde vrei să ajungi?

– Am încredere în ea numai fiindcă şi tu ai. Instinctele tale nu dau greş niciodată. Mi-ai salvat viața în mai multe rînduri, şi numai fiindcă te-am ascultat.

– Totuşi, nu mi-ai explicat unde vrei să ajungi, îi reaminti Caine.

– Şi eu am avut încredere în Christina, aproape de la început. Îți jur că, din partea mea, a fost o încredere oarbă. Şi m-a antrenat şi ea într-o serie de aventuri. Acum, trebuie să-i țin partea. După cum ştii, Christina are unele opinii destul de neobişnuite. Oricum, de data asta a nimerit drept la țintă.

– În ce sens?

– Cred, bunul meu prieten, că tocmai ți-ai întîlnit propriul destin...

Cu un chicotit uşor, Lyon clătină din cap.

– Dumnezeu să te aibă în pază, Caine, căci aventurile tale abia încep.

Capitolul 7

Christina şi Jade aşteptau în hol, cu un sac mare, pepit, între ele.

Caine încercă să-l ridice, apoi clătină din cap.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Jade, nici un cal n-o să poată căra povara asta. E prea grea.

Se lăsă într-un îngenunchi, desfăcu gura sacului şi privi înăuntru. Apoi fluieră încet.

– Aici e un afurisit de arsenal în toată regula, îi spuse el lui Lyon. Cine-a împachetat toate astea?

– Eu, răspunse Christina. Sînt doar cîteva arme de care m-am gîndit că Jade s-ar putea să aibă nevoie ca să vă apere pe amîndoi.

– Arme de care ar avea nevoie Jade ca să

mă apere pe *mine?* o privi el neîncrezător. Lyon, nu ți se pare că soția ta mă insultă?

Zîmbind, Lyon dădu din cap.

– Cu siguranță, Caine. Mai bine prezintă-ți acum scuzele şi să terminăm odată.

– De ce Dumnezeu să-i prezint eu scuzele?

– Ca să nu pierdem timpul, răspunse Lyon, abia stăpînindu-şi rîsul, la vederea expresiei mirate a lui Caine.

– Te-a blegit însurătoarea, mormăi acesta.

– Ca pîinea prăjită cu lapte, zîmbi Lyon.

Caine începu să scoată din sac lucrurile care nu erau strict necesare.

Sub privirile deznădăjduite ale celor două femei, aruncă pe podea cîteva cuțite cu lamă lungă, două pistoale şi o bucată de lanț foarte gros.

– N-o să ai nevoie de toate astea, Jade. Şi-n plus, eşti prea sfioasă ca să le foloseşti.

Jade strîngea deja armele la loc.

– Lasă-le acolo, mica mea luptătoare.

– Of, cum vrei, mormăi ea. Şi nu mă mai tot alinta, domnule. Nu-s nici iubita, nici amanta ta, şi-n nici un caz nu sînt „mica ta luptătoare". Hai, Caine, nu mai face aşa pe miratul. Christina mi-a povestit despre celelalte femei.

Caine încă mai încerca să-i înțeleagă comentariile dinainte.

– La mintea ta zăpăcită, „luptătoare“ e o vorbă de alint?

– Cu siguranță, necioplitule. N-am să-ți pretind scuze pentru că m-ai făcut zăpăcită, dar numai pentru că probabil încă mai eşti nervos fiindcă ți-a ars casa.

Lui Caine îi venea să mîrîie de frustrare. Termină de scos din sac armele de care nu aveau nevoie, apoi strînse băierile la loc.

– Îți mulțumesc pentru toată osteneala, Christina, dar s-ar putea ca şi tu să ai nevoie de arme, spre a-l ține pe Lyon în siguranță. Vino, Jade, o chemă el.

Luă sacul într-o mînă, iar cu cealaltă o prinse pe-a lui Jade, dureros de strîns.

Pe Jade n-o deranja. Era mulțumită că-şi depănase poveştile atît de bine, convingător şi în acelaşi timp derutant. Cînd ieşi, Christina o îmbrățişă.

– Drum bun, şopti ea.

Caine legă sacul pe un cal, apoi o ridică pe Jade în şaua celuilalt. Făcîndu-le gazdelor cu mîna, ieşiră pe poarta din spate.

Din mers, Jade mai aruncă o privire înapoi. Încercă să-şi întipărească în minte zîmbetul Christinei şi expresia încruntată a lui Lyon, căci era sigură că n-avea să-i mai revadă niciodată.

Christina menționase de mai multeori des-

tinul. Credea despre Caine că urma să devină tovarăşul de viaţă al lui Jade, dar nu înţelegea pe deplin situaţia, şi cînd avea să afle adevărul, Jade se temea că noua ei prietenă urma să se dezică de ea pentru totdeauna.

Era un gînd atît de dureros, încît încercă să se concentreze asupra motivului pentru care se afla acolo. Avea datoria de a-l apăra pe Caine pînă se întorcea Nathan acasă.

Şi nimic mai mult. Destinul ei fusese hotărît cu ani în urmă.

– Stai aproape de mine, Jade, îi ordonă Caine, peste umăr.

Imediat, Jade îşi mînă calul spre al lui.

Caine alesese un drum ocolit spre ieşirea din Londra. Înconjurară periferia oraşului, apoi reveniră pe unde mai trecuseră, ca să se asigure că nu erau urmăriţi.

Refuză s-o ia spre miazănoapte pînă ajunseră la o oră distanţă de oraş.

Călătoria ar fi trebuit să dureze cam trei ore dar, datorită prudenţei lui Caine, ajunseseră doar la jumtatea distanţei cînd reveniră pe drumul principal.

Jade recunoscu zona.

– Dacă n-au luat-o de-aici, îi spuse ea lui Caine, trăsura lui Nathan e puţin mai încolo.

O găsiră mai departe decît îşi amintea, la o

cotitură a drumului, pe marginea unei rîpi înguste. Probabil că necunoscuții o trăseseră pînă acolo.

Caine nu scoase o vorbă. Avea o expresie posomorîtă.

– Ei? îl întrerbă ea.

– E făcută praf, fără îndoială.

Jade îi auzi furia din glas şi începu să se teamă că pe ea o învinuia.

– Asta-i tot ce ai de spus?

Îşi apropie şi mai mult calul de al lui, ca să-i poată vedea expresia.

– Nu m-ai crezut, nu-i aşa? De-asta eşti furios.

– Acum te cred.

Aşteptă cîteva clipe, pînă cînd îşi dădu seama că n-avea de gînd să mai adauge nimic.

– Şi?

– Şi ce?

– Şi altceva mai ai de zis?

– Aş putea spune că, imediat ce-i găsesc pe ticăloşii care au făcut asta, am să-i omor, replică el cu un calm înşelător. Iar după aceea, probabil am să le dau foc hoiturilor. Da, aş putea spune şi asta, dar n-ar face decît să te tulbure şi mai mult, nu-i aşa, Jade?

În timpul tiradei lui, Jade făcuse ochii mari. Nu se îndoia că vorbea serios.

O străbătu un fior.

– Da, Caine, mă tulbură să aud asemenea planuri. Nu poți omorî oamenii în stînga şi-n dreapta, oricît de furios pe ei ai fi.

Caine îşi opri brusc calul, lîngă al ei, apoi o apucă de ceafă. Jade fu atît de surprinsă, încît nu încercă să se ferească.

– Apăr ce-i al meu.

N-avea de gînd să-l contrazică. Părea gata s-o strîngă de gît, Nu făcu decît să-l privească, aşteptîndu-l să-i dea drumul.

– Înțelegi ce-ți spun? o întrebă.

– Da, răspunse ea. Vei apăra ceea ce-ți aparține. Te înțeleg.

Caine clătină din cap. Micuța inocentă încerca să-l împace.

Dintr-o dată, o smuci într-o parte, se aplecă şi o sărută. Apăsat. Posesiv.

Era mai uimită ca oricînd. Caine se retrase şi o privi în ochi.

– E timpul să înțelegi că îmi vei aparține mie, Jade.

Jade clătină din cap.

– Nu voi aparține nici unui bărbat, Caine, şi e timpul ca şi tu să înțelegi asta.

Părea furios. Apoi, fulgerător, expresia i se îmblînzi. Redevenise dulcele ei protector. Jade aproape că oftă uşurată.

– Trebuie să părăsim iar drumul mare, spuse el, schimbînd intenționat subiectul.

– Caine, vreau să-ți dai seama...

– Nu mă contrazice, o întrerupse el.

Jade dădu din cap şi se pregătea să-şi mîne calul în josul povîrnişului, cînd Caine îi luă frîul din mîini şi o ridică la el în şa.

– De ce m-ai luat lîngă tine? îl întrebă.

– Eşti obosită.

– Cum ai observat?

Pentru prima oară după multă vreme, Caine zîmbi.

– Am observat...

– Sînt, într-adevăr, recunoscu ea. Caine, calul lui Lyon ne va urma? Dacă se pierde, prietenul tău s-ar supăra.

– O să vină după noi.

– Bine.

Îl cuprinse cu brațele de mijloc şi-şi rezemă obrazul de pieptul lui.

– Miroşi foarte frumos, şopti ea.

– Şi tu la fel.

Părea teribil de preocupat – şi hotărît să meargă pe cel mai dificil drum, prin pădure. Jade mai suportă zece minute, apoi îl întrebă:

– De ce îngreunezi aşa călătoria?

După ce dădu la o parte cu brațul o creangă aplecată, Caine îi răspunse:

– Sîntem urmăriți.

Aceste cuvinte, rostite pe un ton atît de firesc, o uluiră la fel de tare ca şi cum ar fi ciupit-o de posterior un necunoscut. Indignată, răspunse imediat:

– Nu se poate! Aş fi văzut.

Încercă să se desprindă de el, ca să vadă cu ochii ei. Caine n-o lăsă să se mişte.

– E-n regulă, spuse el. Sînt încă destul de departe în urma noastră.

– De unde ştii? Ne urmăresc de cînd am ieşit din Londra? Nu, în nici un caz. Atunci chiar i-aş fi observat şi eu. Cîți crezi că sînt? Caine? Eşti absolut sigur?

O strînse în brațe, ca să înceteze cu întrebările.

– Sînt sigur, răspunse el. Se țin după noi de vreo trei mile, poate patru. Mai concret, de cînd am ajuns la hotarul proprietății mele. Cred că sînt cam şase, şapte...

– Dar...

– I-am văzut ultima dată cînd am luat-o înapoi, îi explică răbdător Caine.

– Şi eu am luat-o înapoi cu tine, replică ea. Şi n-am văzut pe nimeni.

Părea revoltată. Caine nu ştia ce să înțeleagă din această reacție.

– Sîntem foarte departe de casa ta?

– Mai avem cam cincisprezece minute.

Nu peste mult, ajunseră la un luminiş. Jade avu senzația că tocmai intrase pe un tărîm al minunilor.

– Ce frumos e aici! şopti ea.

Poiana era înconjurată pe două laturi de un pîrîu care cobora o pantă blîndă, pe lîngă o cabană. Lumina soarelui se infiltra prin frunziş.

– S-ar putea ca pădurarul să fie în colibă, spuse ea. Poate ne ajută să-i prindem pe bandiți într-o cursă.

– Coliba e părăsită.

– Atunci, nu ne rămîne decît să-i prindem singuri. Ai lăsat acolo toate pistoalele?

Caine nu-i răspunse.

– Caine? Nu ne oprim?

– Nu. O luăm doar pe o scurtătură.

– Ai ales alt loc unde să-i aşteptăm?

– Mai întîi te duc acasă, Jade. N-am să-mi mai asum nici un risc cu tine. Şi acum, capul jos şi gura mică. Devine complicat.

Întrucît vorbea iar pe un ton ursuz, Jade se supuse. Îi simți bărbia pe creştetul capului, în timp ce-şi ascundea fața lîngă gîtul lui.

– Vreau să mai venim aici, într-o zi, şopti ea.

Caine nu comentă. Nu exagera se spunînd că situația avea să se complice. Imediat ce

ajunseră în cîmp deschis, dădu pinteni calului, luînd-o la galop. Jade avu senzația că zburau.

Cei ce se ascundeau în spatele acelei trădări trimiseseră oameni pe moşia lui Caine, să-i aştepte.

Cînd se apropiară de curtea casei, Jade începu să se teamă de o ambuscadă. Se rugă ca oamenii ei să fie acolo, ca să-i ajute în luptă.

Tocmai se apropiau de culmea colinei, cînd auziră o detunătură de pistol. Jade se întrebă cum să protejeze spatele lui Caine.

Încercă să se răsucească în brațele lui, ca să vadă dincotro venea pericolul, şi-şi desfăcu instinctiv palmele ca să-i acopere cît mai mult umerii.

Împuşcăturile veneau dinspre sud-est. Jade se săltă pe coapsa stîngă a lui Caine, tocmai cînd o altă detunătură răsuna în vînt.

– Nu te mişca, îi ordonă Caine în ureche, în aceeaşi clipă în care Jade simți o împțepătură uşoară în partea dreaptă.

Cu un țipăt surprins, Jade încercă să-şi privească talia. Avea senzația că o zgîriase un leu cu ghearele. La fel de repede însă, durerea începu să treacă. O arsură iritantă se răspîndea în jur, iar Jade îşi spuse că o lovise o creangă.

– Aproape am ajuns, o anunță Caine.

Preocupată de rană, Jade uitase să se mai teamă.

– Să fii atent în spate, cînd ne apropiem de casă! îi spuse ea.

Caine nu-i răspunse, pornind pe drumul din spate, spre grajduri. Probabil oamenii lui auziseră zgomotul, căci cel puțin zece lucrători alergau spre pădure, cu armele în mîini.

Îi strigă grăjdarului şef să deschidă uşile şi se repezi înăuntru. Calul lui Jade îi urmă în galop. Grăjdarul apucă frîul şi introduse iapa în prima boxă, în timp ce Caine o ajuta pe Jade să coboare din şa.

Cînd o apucă de mijloc, durerea din coastă începu s-o înjunghie din nou. Jade îşi muşcă buza, ca să nu țipe.

– Kelley! strigă Caine.

Un bărbat blond, între două vîrste, cu trup robust şi barbă stufoasă, se apropie în fugă.

– Da, mi'lord?

– Stai aici cu Jade, îi ordonă Caine. Şi ține uşile închise pînă mă întorc.

Încercă să încalece din nou, dar Jade îl apucă de haină, smucind cu putere.

– Ți-ai ieşit din minți? Nu se poate să te mai duci afară!

– Dă-mi drumul, iubito. Vin imediat.

Îi desprinse mîinile de haină şi o împinse

blînd înapoi. Dar Jade n-avea de gînd să se lase păgubaşă. Se agăță de reverele lui, strîns.

– Dar, Caine, se tîngui ea, cînd Caine îi îndepărtă iar mîinile. Vor să te omoare.

– Ştiu, iubire.

– Atunci, de ce...

– Am de gînd să-i omor eu mai întîi.

Îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să-i destăinuiască acest gînd, cînd Jade îşi aruncă brațele pe după mijlocul lui şi-l strînse, surprinzător de puternic. Auziră încă două împuşcături, în timp ce Caine îi desfăcea brațele.

Caine presupuse că oamenii lui intraseră în luptă. Jade se ruga ca ai ei să fi intervenit deja, alungîndu-i pe bandiți.

– Închide uşile după mine, Kelley! strigă Caine, sărind repede în şa şi întorcîndu-şi armăsarul.

O altă detunătură răsună, la cîteva clipe după plecarea lui Caine. Jade se repezi pe lîngă grăjdar şi privi afară, printr-o ferestruică pătrată. Nu văzu trupul lui Caine prăbuşit într-o baltă de sînge, şi începu să respire din nou.

– N-am de ce să-mi fac griji, mormăi ea.

– Mai bine dați-vă la o parte de la fereastră, şopti Kelley, în spatele ei.

Jade nu-i luă în seamă sugestia, pînă cînd Kelley începu s-o tragă de braț.

– Mi'lady, vă rog să-l aşteptaţi pe marchiz într-un loc sigur. Veniţi şi staţi jos aici, continuă el. Marchizul o să se întoarcă în curînd.

Nu se putea aşeza. Tot umbla încoace şi-n-colo, agitată. Se ruga ca Matthew sau Jimbo să se fi ocupat de intruşi. Erau doi dintre cei mai loiali oameni ai ei. Amîndoi se instruiseră şi în meşteşugul amăgirii, căci Black Harry se îndeletnicise personal cu pregătirea lor.

Numai Caine era de vină, hotărî ea. În nici un caz n-ar fi fost în halul acela cu nervii, dacă-l descoperea ca fiind aidoma omului despre care citise în dosar. Numai că el părea să aibă două personalităţi complet diferite. Oricum, ştia că în dosar scria adevărul. Superiorii lui îl descriseseră ca pe un om rece şi metodic, cînd avea de-a face cu sarcini care necesitau o atenţie deosebită.

Şi totuşi, omul pe care-l întîlnise nu era deloc rece sau nesimţitor. Mizase pe instinctele lui protectoare, dar aşteptîndu-se totuşi să fie foarte dificil.

Or, Caine nu se vădise dificil deloc. Era un om plin de consideraţie, care o luase deja sub aripa lui. Desigur, contradicţia era problema. Lui Jade nu-i plăceau inadvertenţele. Îl făceau pe Caine să fie prea imprevizibil. Iar imprevizibilitatea era periculoasă.

Dintr-o dată, uşile se deschiseră şi apăru Caine, cu calul gîfîind în urma lui.

Fu atît de uşurată să-l vadă, încît i se tăiară genunchii. Toți muşchii din trup începură s-o doară. Fu nevoită să se aşeze pe scăunelul oferit de Kelley, înainte de a putea să scoată o vorbă.

– N-ai pățit nimic? reuşi ea să-l întrebe.

Caine avu impresia că era gata să izbucnească în plîns. Îi zîmbi încurajator, apoi îşi aduse calul înăuntru.

După ce-i dădu căpăstrul grăjdarului şef şi le făcu un semn cu mîna oamenilor care-l urmau să iasă, se rezemă de perete, lîngă ea. Încerca anume să-i alunge temerile în legătură cu cele întîmplate.

– Pînă am ajuns eu la marginea pădurii, lupta se terminase.

– Se terminase? Cum se poate? Nu înțeleg.

– Probabil s-au răzgîndit.

– Te rog să nu mă minți! strigă ea. Şi nu te mai purta de parcă am discuta despre recoltă. Spune-mi ce s-a întîmplat.

Caine oftă prelung.

– În cea mai mare parte, lupta era gata, cînd am ajuns eu acolo.

– Caine, gata cu minciunile!

– Nu mint.

– Atunci, vorbeşte clar. Trebuie să fii logic, mai ştii?

N-o mai auzise niciodată adresîndu-i-se pe tonul acela. Vorbea ca o căpetenie de oşti. Caine zîmbi.

– În viața mea n-am văzut o blestemăție mai mare! recunoscu el. Am doborît doi, apoi m-am întors spre zona unde credeam că se ascundeau şi ceilalți, dar cînd am ajuns acolo, dispăruseră.

– Fugiseră?

Caine clătină din cap.

– Am văzut urme de luptă.

– Iar oamenii tăi...

– Erau cu mine, completă el.

Jade îşi împreună mîinile în poală, cu privirea în jos, ca să nu i se vadă expresia. Se temea că n-ar fi putut să-şi ascundă bucuria şi uşurarea. Matthew şi Jimbo îşi făcuseră bine treaba.

– Într-adevăr, n-are nici un sens, îi dădu ea dreptate.

– Existau semne ale unei lupte, repetă Caine, privind-o îndeaproape.

– Semne? întrebă ea, în şoaptă. Ce semne?

– Urme de paşi... sînge pe o frunză... Şi altele – dar nici un trup omenesc, nicăieri.

– Şi crezi că s-ar fi putut să se fi luat la bătaie între ei?

– Fără să scoată un sunet? întrebă Caine, neîncrezător.

– N-ai auzit nimic?

– Nu, răspunse el, stînd în continuare rezemat de perete, cu privirea spre Jade.

Îl privi şi ea, gîndindu-se că poate sorta informaţiile pe care le obţinuse în ultimele cîteva ore, deşi expresia stranie de pe chipul lui o îngrijora. Dintr-o dată, îşi aminti o întîmplare pe care-i plăcea lui Black Harry s-o povestească, despre imprevizibilii urşi grizzly care bîntuiau prin sălbăticia din America. Animalul era foarte viclean, iar Harry spunea că-i întrecea ca isteţime chiar şi pe oamenii care-l urmăreau.

Adeseori, îşi atrăgea anume vînătorii în cîte o cursă, sau îi ocolea ca să-i atace de la spate. De obicei, bietul vînător murea înainte de a-şi da seama că devenise el cel vînat.

Oare Caine era la fel de şiret ca un urs grizzly? Era o posibilitate prea înfiorătoare ca să se gîndească, măcar.

– Caine? Cînd te uiţi aşa la mine, mă sperii, şopti ea. Nu pot suferi să te văd încruntat.

Frîngîndu-şi mîinile, ca să facă minciuna mai convingătoare, adăugă:

– Îţi pare rău că te-am amestecat în

încurcătura asta, nu-i aşa? Nu pot să te condamn, domnule, declară ea, pe un ton melodramatic. Dacă mai stai cu mine, ai să mori. Sînt ca o pisică, atrag ghinionul. Lasă-mă aici, în grajd, şi du-te acasă. Cînd se întunecă, am să plec pe jos înapoi spre Londra.

– Cred că iar m-ai insultat, replică alene Caine. Nu ți-am explicat deja că nimeni nu se atinge de ceea ce-mi aparține mie?

– Întîmplător, eu nu-ți aparțin, se răsti ea, cam iritată că teatralismele ei nu-l impresionaseră; ar fi trebuit să încerce s-o consoleze, nu? Nu poți decide că... Of, lasă. Eşti neruşinat de posesiv, nu-i aşa?

Caine dădu din cap.

– Am o fire posesivă, Jade, şi-mi vei aparține mie.

Vorbea pe un ton de-a dreptul răutăcios. Jade îi susținu eroic privirea.

– Nu numai că greşeşti, domnule, dar mai eşti şi îngrozitor de încăpățînat. Pun rămăşag că în copilărie nu lăsai pe nimeni să se atingă de jucăriile tale, aşa e?

Nu-i dădu timp să răspundă.

– Totuşi, n-am vrut să te insult.

Caine o ridică în picioare. O cuprinse cu brațul pe după umeri şi porni spre uşă.

– Caine?

– Da?

– Nu mă poți proteja în continuare.

– Şi de ce, mă rog, iubito?

– Nu se cade ca un tată să-şi piardă doi fii.

Părea atît de speriată, încît Caine preferă să nu se arate jignit de neîncrederea ei.

– Într-adevăr, replică el, n-ar trebui. Dar nu s-ar cădea nici ca fratele tău să-şi piardă singura soră. Şi acum, ascultă- mă. Nu-mi pare rău că m-am implicat, şi n-am să te părăsesc. Sînt protectorul tău, ai uitat?

Cu o expresie solemnă, Jade îi răspunse:

– Eşti mai mult decît un protector. Ai devenit îngerul meu păzitor.

Şi, fără a-i lăsa timp să-i răspundă, se înălță pe vîrfuri şi-l sărută.

– N-ar fi trebuit să fac asta, spuse ea apoi, roşind. De obicei, nu arăt prea multă afecțiune, dar cînd sînt cu tine... ei bine, descopăr că-mi place cînd mă cuprinzi de umeri sau mă strîngi în brațe. Şi mă întreb cum de m-am schimbat aşa. Crezi că s-ar putea să fiu desfrînată?

Caine nu rîse. Părea prea sinceră, şi nu voia să-i rănească sentimentele.

– Mă bucur că-ți place cînd te ating.

Lîngă uşă, se opri şi o sărută.

– Şi mie-mi place să te ating.

Sărutul fu lung, apăsat, stăruitor. Cînd

Caine se retrase, pe fața lui Jade apăruse iar o expresie nedumerită.

– Te-ai străduit din răsputeri să-mi fii pavăză pe cal, nu-i aşa, iubito?

Fu atît de surprinsă de această întrebare, încît din minte îi pieri orice explicație plauzibilă.

– Ce-am făcut?

– Ai încercat să mă aperi. Cînd ți-ai dat seama că se trăgea dinspre...

– Nu-i adevărat! protestă ea.

– Iar în noaptea trecută, cînd te-ai aruncat peste mine şi m-ai împins, mi-ai salvat viața, continuă el, ca şi cum nici nu l-ar fi întrerupt.

– N-am vrut... Mă speriasem...

Din expresia lui, nu putea distinge ce gîndea.

– Dacă se va mai întîmpla vreodată, promit să nu-ți stau în drum! se repezi ea. Te rog să mă ierți că nu mă port prea rațional, Caine. Înțelegi, n-am mai fost urmărită niciodată, nici nu s-a tras asupra mea, şi nici... Ştii, cred că nu mă simt prea bine. Da, mi-e rău... mi-e foarte rău...

Caine avu nevoie de cîteva momente ca să observe că schimbase vorba.

– Te doare capul, iubito? Ar fi trebuit să-i cerem Christinei ceva ce să-ți pui pe cucuiul acela.

Jade încuviință.

– Da, mă doare capul, şi stomacul, şi mă înjunghie şi-n coastă, spuse ea, în timp ce mergeau spre casă.

Observă uşurată că durerile ei îi distrăseseră lui Caine atenția. Privi în jur, dîndu-şi seama pentru prima oară cît de frumoase erau locurile. Cînd ajunseră la colțul casei, se opri brusc.

Aleea părea nesfîrşită. Era mărginită de numărați copaci, majoritatea bătrîni de peste o sută de ani. Ramurile lor se arcuiau peste aleea cu pietriş, formînd o boltă încîntătoare.

Clădirea de cărămidă roşie avea două etaje şi o fațadă cu coloane albe, care-i dădeau un aer regal. Toate ferestrele erau mărginite cu perdele albe legate cu cordoane negre. Uşa de la intrare era vopsită tot în negru, şi se vedea limpede că tuturor detaliilor li se acordase o mare atenție.

– Nu mi-ai spus că eşti atît de bogat, afirmă ea.

Părea iritată. Ridicînd din umeri, Caine răspunse:

– Duc o viață confortabilă.

– Confortabilă? Aici e la fel de luxos ca la Carlton House.

Dintr-o dată, Jade se simțea ca peştele pe

uscat. Îi înlătură brațul de pe umerii ei şi-şi continuă drumul.

– Nu-mi plac oamenii bogați, anunță ea.

– Păcat, rîse Caine.

– De ce e păcat?

Încerca s-o urnească din loc. Jade se oprise la baza treptelor şi privea spre casă, cu teamă parcă, ca şi cum ar fi văzut acolo o amenințare.

– O să fie în ordine, Jade, spuse Caine. Nu-ți fie frică.

– Nu mi-e frică, replică ea pe cel mai trufaş ton, de parcă tocmai i-ar fi defăimat familia. Dacă spui că mi-e frică, te insulți pe tine însuți.

– Ce fac?

– Caine, dacă mi-ar mai fi frică, ar însemna că nu am încredere în tine, nu?

Zîmbi pe neaşteptare, distrăgîndu-i atenția.

– Dacă vrei să ştii, am numărat deja unsprezece oameni înarmați. Am presupus că erau în slujba ta, de vreme ce n-au încercat să tragă în noi. Faptul că ai luat asemenea măsuri de prevedere m-a liniştit.

În clipa următoare, se împiedică. Nu mai era un vicleşug, ci o poticnire reală, şi ar fi căzut la pămînt, dacă n-o prindea el în brațe.

– Am genunchii slabi, se grăbi să-i explice. Nu sînt obişnuită să călăresc. Dă-mi drumul, Caine. Mă doare puțin mijlocul.

– Ce nu te doare, iubito?

Vorbea pe un ton amuzat, dar în ochi i se citea tandrețea. Jade încercă să nu-şi arate nemulțumirea.

– Sînt femeie, ai uitat? Şi ai spus că toate femeile sînt slabe. De-asta te umfli aşa în pene acum, domnule? Fiindcă tocmai ți-am confirmat prejudecățile?

– Cînd te uiți aşa la mine, parcă uit complet cît de ciudată eşti. Ai cei mai frumoşi ochi din lume, iubito. Cred că acum ştiu cum arată flăcările verzi.

Chiar atunci, uşa se deschise, distrăgîndu-le atenția, şi apăru un bărbat înalt, vîrstnic.

Arăta întocmai ca un gargui. Jade presupuse că era majordomul lui Caine. Îmbrăcat complet în negru, cu excepția cravatei albe, desigur, avea un aer la fel de auster ca ținuta. Parcă ar fi fost cufundat într-o putină cu scrob şi pus la uscat.

– Ăsta-i omul meu, Sterns, i-l prezentă Caine. Nu te speria de el, Jade. Poate fi sever ca un rege, cînd îi vine. Dacă te va simpatiza, lucru de care nu mă îndoiesc, atunci o să te apere cu prețul vieții. E cît se poate de loial.

Valetul coborî treptele, cu paşi demni. Cînd ajunse în fața stăpînului său, făcu o plecăciune rigidă. Jade îi observă aripile de păr argintiu de

la tîmple şi bănui că avea spre şaizeci de ani. Părul lui cărunt şi chipul extrem de neatrăgător îl aminteau de unchiul Harry.

Îl simpatiza deja.

– Bună ziua, mi'lord, salută Sterns, înainte de a se întoarce s-o privească pe Jade. A mers bine vînătoarea?

– N-am fost la vînătoare, răspunse Caine..

– Atunci, împuşcăturile pe care le-am auzit au fost doar de distracţie?

– Am tras după oameni, nu după vînat.

– Şi aţi avut succes? se interesă Sterns, pe un ton care sugera că puţin îi păsa. N-o scăpa din ochi pe Jade. Totuşi, Caine nu-l putea învinui că era fermecat de ea. Şi lui i se întîmplase acelaşi lucru.

– Nu, răspunse el, oftînd. Şi, da, Sterns, e foarte frumoasă, nu-i aşa?

Valetul dădu scurt din cap, apoi făcu un efort să se întoarcă spre stăpînul său.

– Aşa este, mi'lord, încuviinţă el. Caracterul ei, însă, mai are pînă să fie deslușit.

Îşi duse mîinile la spate şi dădu scurt din cap spre Caine.

– Vei descoperi că şi caracterul ei e la fel de frumos, replică acesta.

– N-aţi mai adus niciodată o lady acasă, mi'lord.

– Într-adevăr.

– Şi a venit în ospeție?

– Da.

– Înțeleg mai mult decît s-ar cuveni, poate?

Caine clătină din cap.

– Nu, Sterns, fii liniştit.

Valetul înălță o sprînceană, apoi dădu din cap iar.

– Era şi vremea, mi'lord. Cereți să fie pregătită una dintre camerele de oaspeți, sau domnişoara va locui în odăile dumneavoastră?

Jade se desprinse de lîngă Caine, făcînd un pas înainte, spre valet.

– Această lady va avea nevoie de o cameră a ei proprie, om bun. O cameră cu încuietoare solidă la uşă. M-am făcut destul de clar înțeleasă?

Sterns se îndreptă de umeri, cît era de lung.

– Înțeleg prea bine, mi'lady.

Deşi vorbea pe un ton demn, în ochii lui căprui apăruse o licărire poznaşă.

Era o luminiță pe care numai Caine o mai văzuse.

– Voi verifica personal broasca, adăugă el, privind semnificativ spre stăpînul său.

– Îți mulțumesc din suflet, Sterns, replică Jade. Înțelegi, am mulți duşmani care mă urmăresc, şi n-am să mă pot odihni bine dacă

trebuie să mai am şi grija anumitor gentlemeni care s-ar furişa noaptea în camera mea ca să-mi pună cămaşa la loc pe mine. Poți înțelege asta, nu-i aşa?

– Jade, nu începe...

– Caine a propus să stau la mama şi tatăl lui, dar n-aş putea face asta, Sterns, continuă ea, neluîndu-i în seamă întreruperea. Nu vreau să-i amestec pe părinții lui în încurcătura asta nenorocită. Cînd eşti fugărit ca un cîine turbat, pur şi simplu nu ai timp să-ți mai faci griji şi pentru propria reputație. Nu eşti de aceeaşi părere, domnule?

Sterns clipise de mai multe ori din ochi în timpul explicațiilor lui Jade, după care, văzînd cu ce expresie suavă îl privea, în aşteptarea unui răspuns, dădu din cap. În depărtare se auzi un tunet.

– O să ne udăm leoarcă dacă mai stăm mult aici, spuse Caine. Sterns, vreau să-l trimiți pe Parks după medic înainte de a izbucni furtuna.

– Caine, chiar trebuie?

– Trebuie.

– Sînteți bolnav, mi'lord? se interesă Sterns, cu îngrijorare vizibilă.

– Nu, răspunse Caine. Vreau ca Winters s-o examineze pe Jade. A suferit un mic accident.

– Un accident?

– M-a aruncat în Tamisa, îi explică ea.

Ca reacție, Sterns ridică o sprînceană. Mul-ț umită, Jade dădu din cap.

– Nu la accidentul ăsta mă refeream, mor-măi Caine. Jade are un cucui destul de urît care-i cam cauzează amețeli.

– A, ăla... replică ea. Nu mă doare nici pe departe la fel ca junghiul din coaste. Nu vreau ca doctorul tău să mă pipăie. Nu permit.

– Ba ai să permiți, insistă Caine, şi-ți promit că n-o să te pipăie. N-am să-l las eu.

– Mă tem că nu-l putem aduce pe Winters pentru domnişoara dumneavoastră, intervenl Sterns. Nu-l mai găseşte nimeni.

– Pe Winters? A dispărut?

– De peste o lună. Să trimit după alt doftor? Mama dumneavoastră îl chema pe Sir Harwick, cînd nu-l găsea pe Winters. Înțeleg că era mul-ț umită de serviciile lui.

– Cine a avut nevoie de Sir Harwick? în-trebă Caine.

– Tatăl dumneavoastră, deşi a protestat cu îndîrjire. Mama şi surorile dumneavoastră sînt foarte îngrijorate de cît de mult a slăbit.

– Îl jeleşte pe Colin, spuse Caine, pe un ton obosit. Sper să-şi revină cît mai curînd. În re-gulă, Sterns, trimite-l pe Parks după Harwick.

– Nu-l trimite pe Parks după Harwick, porunci Jade.

– Jade, nu e momentul să-mi faci dificultăți.

– Mi'lady, ce vi s-a întîmplat cu cucuiul acela? V-a lovit cineva la cap?

– Nu, răspunse ea intimidată. Am căzut. Te rog, nu te deranja pentru mine, Sterns. E doar un cucui mic şi neînsemnat. Vrei să- l vezi? îl întrebă, ridicîndu-şi părul de la tîmplă.

Această mişcare îi redeşteptă junghiul din coaste. De astă dată, nu mai putu ignora durerea.

– Trebuie să vă culcăm imediat, dragă domnişoară, declară Sterns. Cum aţi căzut, mi'lady, dacă-mi îngăduiți îndrăzneala de a vă întreba?

– Mi-am pierdut echilibrul şi m-am rostogolit pe o scară, răspunse Jade. Am fost neatentă.

– A, nu, sînt convins că nu sînteți deloc neatentă, se repezi Sterns s-o asigure.

– Frumos din partea dumitale că-mi spui asta, Sterns. Ştii, acum nu mă mai doare aproape deloc capul, dar coasta... ei bine, domnule, nu vreau să te alarmez, nici să crezi că-mi place să mă plîng... Caine consideră că nu fac nimic altceva decît să mă smiorcăi şi să mă plîng. Chiar astea au fost cuvintele lui, domnule, da, aşa a spus... Caine se apropie de ea din spate şi o luă de umeri.

– Hai să-ţi vedem puţin coasta. Scoate-ţi tunica.

– Nu, refuză ea, intrînd în hol. N-ai să faci decît s-o pipăi, Caine.

Un şir de servitori îşi aşteptau stăpînul să-l salute. Jade trecu prin faţa lor, la braţul lui Sterns.

– Domnule, camera mea e în partea din faţă a casei? Aşa sper. Aş dori să am o fereastră cu vedere spre alee şi pădurea cea frumoasă de dincolo de ea.

Datorită tonului ei vesel, Caine conchise că exagerase cu durerile.

– Sterns, du-o la etaj şi instaleaz-o, pînă mă ocup eu de cîteva probleme.

Nu aşteptă răspunsul, ci se întoarse şi ieşi iar pe uşă.

– Trimiteţi-l pe Parks după doftor! strigă Sterns din capul scării, apoi se întoarse spre Jade. Nu ne contraziceţi, mi'lady. Sînteţi cumplit de palidă. Nu pot să nu remarc că aveţi mîinile reci ca gheaţa.

Jade se grăbi să-şi retragă mîna dintr-ale lui. Nu-şi dăduse seama că se ţinuse de el în timp ce urca scara. Sterns, desigur, observase.

– În curînd va apune soarele. Veţi primi cina la pat, adăugă el. Mi'lord chiar v-a aruncat în Tamisa?

Jade zîmbi.

– Da, şi nici nu şi-a cerut scuze încă. Mi-a aruncat şi traista. Am rămas săracă, adăugă ea, pe un ton nefiresc de vesel. Lady Christina mi-a dat cîteva haine de-ale ei foarte frumoase, însă, lucru pentru care-i mulţumesc lui Dumnezeu.

– Nu păreţi foarte întristată de situaţia grea în care vă aflaţi, constată Sterns.

Deschise uşa camerei, apoi se retrase cu un pas, făcîndu-i loc să treacă.

– A, nu cred în tristeţe, replică Jade. O, Sterns, dar e o odaie minunată. Auriul este culoarea mea favorită. Cuvertura e din mătase.

– Din satin, răspunse Sterns, zzîmbind. Pot să vă ajut să vă scoateţi tunica, mi'lady?

Jade dădu din cap.

– Nu vrei să deschizi fereastra mai întîi? E puţin cam zăpuşeală aici.

Se duse le geam să privească afară, apreciind din ochi distanţa pînă la liziera pădurii. Matthew şi Jimbo aveau să-i aştepte semnalul imediat ce se întuneca.

Cînd Sterns începu s-o tragă de tunică, Jade se întoarse spre el.

– Am să v-o dau la curăţat, mi'lady.

– Te rog. Cred că are şi o mică ruptură, Sterns. Ai putea cere cuiva să mi-o coasă?

Sterns nu-i răspunse. Jade îi privi chipul.

– Ți s-a făcut rău, domnule?

Dintr-o dată, servitorul devenise verde la față.

– Sterns, stai jos, te rog. Nu te considera jignit, dar cred că te paşte un leşin.

Cînd îl împinse spre scaunul de lîngă fereastră, băletul clătină din cap. Apoi îşi regăsi în sfîrşit graiul şi răcni după stăpînul său.

Caine tocmai pornea pe treptele casei, cînd auzi mugetul lui Sterns.

– Acum ce-o mai fi făcut? bombăni el.

O luă la fugă prin holul unde servitorii se aliniaseră din nou, le făcu vag cu mîna din mers, şi se repezi în sus pe scară.

Cînd ajunse în uşă, se opri brusc. Sterns se chinuia să se ridice din fotoliu, iar Jade îl ținea în loc, cu o mînă pe umăr, în timp ce cu cealaltă îi făcea vînt cu o carte.

– Ce Dumnezeu... Sterns? Ți-e rău?

– L-a luat cu leşin, anunță Jade. Ajută-l să se culce, Caine.

– Coasta dumneaei, mi'lord! protestă Sterns. Domnişoară dragă, nu vă mai fîlfîiți cu cartea asta prin fața mea. Caine, uită-te ce-are-acolo.

Caine înțelese înaintea lui Jade. Se apropie grăbit, o răsuci în loc şi, cînd îi văzu pata de

sînge de pe bluza albă, îi veni să se aşeze şi el.

– Doamne fereşte... şopti. O, iubito, ce ți s-a întîmplat?

Cînd văzu, Jade scoase un icnet sonor. S-ar fi împleticit pe picioare, dacă n-o ținea Caine în brațe.

– Iubire, nu ştiai că-ți curge sînge?

Îl privi aiurită.

– Nu ştiam... Crezusem că m-a zgîriat o creangă...

– A pierdut mult sînge, mi'lord, şopti Sterns.

– Într-adevăr, răspunse Caine, încercînd să-şi ascundă îngrijorarea, ca să n-o sperie şi mai rău.

Cînd îi ridică încet bluza, mîinile-i tremurau. Jade observă.

– E grav, nu-i aşa? şopti ea.

– Nu te uita, iubito. Te doare?

– În clipa cînd am văzut sîngele, a început să mă doară ca toți dracii.

Apoi observă şi ruptura din haina Christinei.

– Au distrus tunica frumoasă a prietenei mele! țipă ea. Uită-te la

gaura aia, Caine, e mare cît un... cît un...

– Cît un plumb de pistol? sugeră Sterns.

Caine îi scosese bluza, iar acum îi tăia cămaşa cu cuțitul.

– Abia se mai ţine pe picioare, şopti Sterns. S-o punem în pat pînă nu leşină.

– N-am să leşin, Sterns, şi ar trebui să te scuzi pentru c-ai crezut aşa ceva. Caine, te rog să-mi dai drumul. Nu e decent să- mi tai hainele de pe mine. Am să mă ocup singură de rana asta.

Dintr-o dată, dorea cu disperare ca amîndoi să iasă din camera ei. Din momentul cînd văzuse rana, i se întorsese stomacul pe dos.

Acum avea ameţeli, iar genunchii începeau să i se îndoaie sub trup.

– Ei, Sterns? îl întrebă. Îmi prezinţi scuzele sau nu?

Înainte ca valetul să răspundă, Jade adăugă:

– Mama dracului... Tot am să leşin, la urma urmei...

Capitolul 8

Jade se trezi cu o tresărire. Fu surprinsă să se pomenească în pat, căci nu avea nici cea mai vagă idee cum ajunsese acolo. După cîteva momente, înțelese. Doamne, Dumnezeule -- leşinase!

Încerca să se împace cu această realitate umilitoare, cînd simți că adirea care intra pe fereastra deschisă îi răcorea pielea.

Deschise ochii şi-i văzu pe Sterns şi Caine aplecați asupra ei, dintr-o parte şi cealaltă a patului. Expresiile lor erau atît de încruntate, încît nu lipsi mult să leşine din nou.

– Plumbul a trecut din parte-n parte, mormăi Caine.

– Slavă Domnului, şopti Sterns.

– Care dintre voi mi-a scos hainele cînd nu

mă uitam, ticăloşilor? întrebă Jade, pe un ton înghețat.

Sterns tresări vizibil. Caine nu făcu decît să zîmbească.

– Vă simțiți mai bine, mi'lady? se interesă valetul, după ce- şi reveni.

– Da, mulțumesc. Sterns? De ce mă ții de mînă?

– Ca să nu vă mişcați, mi'lady.

– Acum poți să-mi dai drumul. N-am să-l deranjez pe Caine.

Imediat ce valetul se conformă, Jade încercă să dea la o parte mîinile lui Caine.

– Mă doare, Caine, şopti ea.

– Sînt aproape gata, Jade.

Vorbea pe un ton teribil de ursuz, dar mişcările-i erau nespus de blînde.

– Eşti supărat pe mine, Caine?

N-o învrednici nici măcar cu o privire, cînd îi răspunse:

– Nu.

– Ar putea suna puțin mai convingător, replică ea. Eşti supărat, şi nu înțeleg de ce...

Se întrerupse, scoțînd un uşor țipăt.

Caine presupuse că o durea bandajul.

– E prea strîns? o întrebă, îngrijorat.

– Crezi că eu am fost de vină, nu? se bîlbîi Jade. Crezi că anume am...

– A, nu, mi'lady, o întrerupse Sterns. Marchizul nu vă învinuieşte. Doar n-aţi vrut să fiţi împuşcată. Dar mi'lord devine întotdeauna cam...

– Arţăgos? completă ea.

Sterns dădu din cap.

– Da, devine arţăgos cînd e îngrijorat.

Jade îl privi din nou pe Caine.

– Îmi pare rău că ţi-ai făcut griji din cauza mea. Mai eşti alarmat?

– Nu.

– Atunci, rana nu-i atît de gravă pe cît pare?

Caine dădu din cap. Termină bandajul, apoi o privi.

– O simplă gaură în carne, Jade. Te vei pune iar pe picioare cît ai clipi.

Părea să vorbească serios, iar Jade se simţi imediat mai uşurată.

– Acoperă-mi picioarele, Sterns, şi nu te uita la mine în timp ce-o faci, îi ordonă.

Vocea ei revenise destul de tăioasă, făcîndu-l pe bătrîn să zîmbească.

După ce se conformă, valetul ieşi să-i aducă cina.

Jade şi Caine rămaseră singuri.

– Nu mă interesează dacă-i doar o amărîtă de rană în carne, spuse ea. M-am hotărît să lenevesc un timp, Caine.

Caine se aşează pe marginea patului, o luă de mînă şi-i zîmbi.

– De ce am senzaţia că anunţul ăsta ascunde şi altceva?

– Ce perspicace eşti, domnule! replică Jade. Într-adevăr, mai e ceva. Cît timp îlîncezesc, ai să stai la căpătîiul patului meu de suferinţă. La urma urmei, se pare că numai tu eşti de vină, adăugă ea, dînd din cap.

Fu nevoită să-şi muşte buzele pentru a-şi stăpîni rîsul. Caine arăta nedumerit de-a binelea.

– Zău? întrebă el, văzînd cum îl privea, în aşteptare. Şi cum ai ajuns la concluzia că e vina mea?

Jade ridică din umeri.

– Încă nu m-am gîndit, dar o să-mi vină mie o idee. Şi acum, dă-mi cuvîntul tău de onoare, Caine. N-o să am linişte pînă nu voi fi sigură că n-ai să te mişti de lîngă mine.

– În regulă, iubito, răspunse el, făcîndu-i cu ochiul încet, drăceşte. N-am să plec de lîngă tine, zi şi noapte.

Lui Jade nu-i scăpă semnificaţia acestei declaraţii.

– Noaptea, poţi să te culci în patul tău.

– Pot? replică sec Caine.

Se hotărî să nu-l mai provoace.

În fond, cîştigase runda aceea, nu? Adormi imediat după cină, cu tava pe genunchi, iar în timpul nopții se trezi numai o dată. Pe noptieră ardeau două lumînări. Jade îşi aminti de semnalul pe care-l aşteptau Jimbo şi Matthew, ca să se asigure că totul era în ordine, şi imediat îşi dădu cuvertura la o parte.

În clipa următoare, îl văzu pe Caine. Zăcea în fotoliul de lîngă pat, cu cămaşa albă descheiată, dormind adînc.

Îngerul ei păzitor sforăia. Jade coborî din pat, luă o lumînare şi se duse la fereastră.

Afară ploua slab. Se simți puțin vinovată. Dacă ar fi dat semnalul mai devreme, oamenii ei s-ar fi putut duce să se adăpostească de ploaie.

– Ce faci?

Fu cît pe ce să scape din mînă lumînarea.

Întorcîndu-se, îl văzu pe Caine la un pas în spatele ei.

– Mă uitam pe fereastră, şopti ea. N-am vrut să te trezesc.

– Poți să te uiți pe fereastră şi mîine, replică el, cu glasul răguşit de somn.

Şi, luîndu-i lumînarea din mînă, o puse la loc pe noptieră, apoi îi făcu semn să se dulce din nou.

– Te mai doar rana? o întrebă.

– Da, mă ustură, dar numai puțin. De ce te-ai culcat în fotoliu?

Caine îți scoase cămaşa înainte de a-i răspunde:

– Ocupai aproape tot patul, şi n-am vrut să te mişc din loc.

– Să mă mişti? De ce să mă mişti?

După ce suflă în lumînări, Caine dădu plătura la o parte şi se întinse lîngă ea. Apoi, îi răspunse pe ocolite:

– Am să stau cu tine pînă adormi din nou.

– Dar, Caine, nu se cuvine...

– Dormi, iubito. Ai nevoie de odihnă.

– Dar zău că nu...

Se întrerupse, dîndu-şi seama că-şi răcea gura de pomană. Caine sforăia deja din nou şi în nici un caz nu mai auzea nimic din ce-i spunea.

Fără îndoială, Jade era la fel de obosită, căci adormi cu mintea frămîntată de cel mai ciudat gînd.

Începea să-şi dorească un lucru: ca, la urma urmei, Caine să nu mai fie chiar atît de gentleman.

Medicul, Sir Harwick, nu putu fi găsit două zile şi două nopți. Mesagerii lui Caine îi dădură de urmă la reşedința lui Lady McWilliams, unde

asista la o naştere. Îi scrise lui Caine explicîndu-i că imediat ce termina avea să pornească spre moşia lui.

Curînd, lenevia deveni o tortură pentru Jade. Nu suporta să stea închisă în casă.

Vremea era la fel de mohorîtă ca dispoziţia ei. De cînd sosise acasă la Caine, ploua întruna.

Caine era şi el prost dispus. O ducea cu gîndul la un animal în cuşcă. Se certau des. Jade îl acuza că-i părea rău că se amestecase în problemele ei, iar el, desigur, se arăta jignit de o asemenea acuzaţie. Totuşi, nici nu nega de-a dreptul.

În cea de-a patra seară, Jade ajunse la capătul răbdării. Îşi smulse bandajul pe care Sterns i-l schimbase cu cîteva ore înainte, porunci să i se pregătească o baie, apoi anunţă că-şi revenise pe deplin.

Imediat ce se întunecă, le dădu semnalul oamenilor ei, apoi se culcă, începînd să citească o carte împrumutată din biblioteca lui Caine, în sunetul tunetelor care bubuiau în depărtare.

Furtuna se dezlănţui repede, şi un copac uriaş, înalt cît casa lui Caine, fu prăvălit la pămînt de un trăsnet care zgudui pereţii.

Toţi servitorii fură chemaţi la grajduri ca să

calmeze caii speriați. Simțeau mirosul de ars, cum afirma Kelley, starostele grăjdarilor. Caine se întoarse abia după miezul nopții.

O găsi pe Jade citind în pat, la lumina celor două lumînări de pe noptieră. Sub ochii lui, fata închise încet cartea, îl privi, apoi oftă prelung.

– Ştiam eu că ar fi trebuit să zăvorăsc uşa, spuse ea. Caine, în seara asta n-am stare pentru încă un interogatoriu.

– În regulă.

– In regulă?

Încuviințarea lui o surprindea vizibil. Îl privi cu suspiciune.

– Vorbeşti serios, domnule? N-ai să mă mai descoşi?

– Vorbesc cît se poate de serios, zîmbi el.

– Totuşi, n-ar fi trebuit să vii aici, continuă Jade, cu vocea ei senzuală.

– Dă-mi un singur motiv întemeiat de a nu veni aici.

– Reputația mea, şi faptul că eşti aproape gol.

– Astea-s două motive; replică el tărăgănat.

– Pentru tine toate sînt mereu sau albe, sau negre, nu-i aşa? Am încercat să-l cred pe unchiul meu, cînd îmi spunea că furtunile cu tunete înseamnă că îngerii se ceartă, dar ştiam că mințea doar ca să-mi alunge temerile. Une-

ori, Caine, o minciună poate prinde bine. Înțelegi ce vreau să spun?

O privi lung cîteva clipe.

– Dă-mi alt exemplu, Jade, şopti el. M-ai mințit vreodată?

Încet, Jade dădu din cap.

– Cu ce anume?

– Nu poți îngădui o minciună, indiferent din ce motiv a fost spusă?

– Mai întîi, trebuie să ştiu în ce a constat minciuna.

– Nu-mi displaci cu adevărat.

– Poftim...? murmură el, privind-o neîncrezător.

– Am spus că nu-mi displaci cu adevărat.

– Asta e? Asta-i singura minciună pe care...

– Da.

Îl văzu relaxîndu-se.

– La naiba, Jade, credeam că era ceva serios.

– De pildă?

– De pildă, că ai fost măritată, poate! aproape că strigă Caine. Ştiam deja că nu-ți displac, adăugă el, pe un ton mai blînd.

– Eşti imposibil! exclamă Jade. Şi neînduplecaat. Dacă te mai mințeam şi cu altele, în nici un caz n-aş fi recunoscut acum. Devii prea arțăgos.

– Jade?

– Da?

– Ce alte minciuni mi-ai mai spus?

– M-am gîndit să-ți spun că am fost măritată. Dar nu mă pricep la scorneli şi nu mă aşteptam să mă crezi.

– De ce-ai fi vrut să crezi că ai fost măritată?

Începuse să-i maseze umerii, cu mişcări absente.

– Fiindcă, în tavernă... ei bine... te uitai la mine ca un tigru gata să se înfrupte, şi m-am gîndit că, dacă mă credeai măritată... sau rămasă văduvă de scurt timp, ți-aş fi cîştigat compasiunea.

– Deci, preferai să te compătimesc, nu să te doresc?

Jade dădu din cap.

– Trebuie să recunoşti că ne simțim atraşi unul de altul. Niciodată nu mi-am dorit să mă atingă un bărbat aşa cum... vreau să mă atingi tu.

– Mă bucur să aflu, iubito.

– Ei, lasă că ştii deja, şopti ea. Şi nu mai arăta aşa de mulțumit de tine. Era inevitabil să se întîmple, mai devreme sau mai tîrziu.

– Ce era inevitabil să se întîmple?

– Să găsesc pe cineva de care voiam să

mă simt puțin mai apropiată.

– Mă bucur că s-a întîmplat cu mine.

O cuprinse cu brațul şi o trase spre el.

– Jade, vrei să te ating acum? -

Desprinzîndu-se din brațele lui, Jade se retrase să-l privească.

– Nu contează dacă vreau sau nu să mă atingi, Caine. Eşti protectorul meu. Trebuie să mă laşi în pace.

Dintr-o dată, se pomeni trasă la pieptul lui, între coapsele lui, peste bărbăția lui dură.

Cămaşa de noapte subțire abia dacă-i apăra trupul, incredibila fierbințeală.

– Nu aşa merge, Jade.

– De ce nu aşa?

– Te doresc.

Răguşeala senzuală din glasul lui o făcu să se topească toată. Pe un ton mai aspru, vorbind întretăiat, Caine o întrebă:

– Jade? Mai sînt şi alte minciuni pe care vrei să mi le mărturiseşti?

– Nu.

Sfiala din vocea ei îl făcu să zîmbească, apoi continuă:

– Nu, nu mai sînt şi alte minciuni, sau nu vrei să-mi vorbeşti despre ele?

Jade îşi frecă obrazul de pieptul lui, încercînd să-i distragă atenția, apoi răspunse:

– Ba da, există şi alte minciuni...

Îl simţi încordîndu-se lîngă ea, aşa că se grăbi să adauge:

– Dar sînt atît de nesemnificative, încît acum nici măcar nu mi le mai amintesc. Cînd mi le voi aduce aminte, promit c-am să ţi le spun.

Imediat, Caine se relaxă din nou. Jade trase concluzia că minciuna se afla în capul listei lui de atrocităţi.

– Jade?

– Da, Caine?

– Mă doreşti?

Nu-i lăsă timp să răspundă.

– La naiba, fii sinceră cu mine! Gata cu minciunile, Jade! Trebuie să ştiu, scrîşni el. Imediat.

– Da, Caine, te doresc. Foarte mult.

Vorbea de parcă ar fi mărturisit un păcat de moarte.

– Jade, faptul că ne dorim unul pe altul ar trebui să fie un motiv de bucurie, nu de deznădejde.

– Amîndouă sînt adevărate, răspunse ea.

Se înfioră în sinea ei, cu gîndul la ceea ce avea să facă. Era dornică... şi cumplit de nesigură. „N-am să mă îndrăgostesc de el," îşi jură – şi ştiu că mintea, cînd ochii i se umplură

de lacrimi. Caine îşi croise deja drum pînă în inima ei.

O strînse şi mai puternic în braţe.

– O să am grijă de tine, Jade, şopti el. Iubito, la ce te gîndeşti?

– Că am să supravieţuiesc.

Nu înţelese ce voia să spună, dar la auzul fricii din vocea ei i se frînse inima.

– Nu e nevoie să...

– Te doresc, îl întrerupse ea. Dar mai întîi trebuie să-mi promiţi un lucru.

– Ce anume?

– Că n-ai să te îndrăgosteşti de mine.

Tonul ei serios îl înştiinţă că nu glumea. Vru să-i ceară o explicaţie, dar imediat Jade începu să-i mîngîie pielea. Îi depuse sărutări fierbinţi, umede, pe piept, iar cînd limba ei îi atinse un sfîrc, începu să ardă din tot trupul de dorinţă.

Mîinile lui Caine îi cuprinseră fesele. O trase peste erecţia lui. Instinctiv, Jade i-o strînse între coapse, începînd să se frece de el.

Dorinţa se întetea dureros.

– Acum nu mai avem cale de întoarcere, Jade, îi şopti el. Ai să-mi aparţii mie.

– Da, Caine. Vreau să fiu a ta în noaptea asta...

– Nu, scrîşni Caine.

O sărută prelung, stăruitor.

– Nu numai o noapte, iubito. Pentru toată viața.

– Da, Caine, şopti ea, aproape fără să-şi dea seama ce anume îi promitea. Spune-mi ce vrei să fac.

Drept răspuns, îi luă mîna şi o coborî la betelia pantalonilor.

– Cuprinde-mă, iubito, îi ceru, cu glas răguşit. Atinge-mă. Strînge-mă. Tare.

Mărimea lui o speria, dar reacția față de atingere o făcu să treacă peste sfiala de la început. Gemetele lui de plăcere îi sporeau îndrăzneala. Dar abia îl atinsese, cînd Caine îi dădu mîna la o parte.

– O să se termine înainte de a începe, scrîşni el, cînd Jade vru să-l atingă din nou.

– Caine, vreau...

– Ştiu...

Începu să-i ridice cămaşa de noapte. Dintr-o dată, Jade se ruşină şi încercă să-şi tragă poalele cămăşii la loc peste şolduri.

– Nu pot s-o țin pe mine?

– Nu.

– Caine, nu... se bîlbîi ea. Nu...

În clipa următoare, o atinse acolo, în locul cel mai ascuns. Palma lui o cuprinse cu îndrăzneală, iar degetele începură să-şi depene vraja.

Ştia de minune unde s-o mîngîie, cît de tare să apese. Cămaşa de noapte fu lepădată repede, apoi urmară şi pantalonii lui. Un fulger luminä camera. Cînd Caine îi văzu pasiunea din ochi, o culcă pe cearşaf, cu un genunhi între coapsele ei, desfăcîndu-le cu forţa, iar după ce Jade se supuse, îşi apăsă tăria peste moliciunea ei umedă.

– O, Doamne, ce bine e... şopti el. Îţi place, iubito? o întrebă, înainte de a se apleca să-i ia un sfîrc în gură.

Jade voia să-i răspundă cît de mult îi plăcea tot ceea ce-i făcea, dar dorinţa o împiedica să vorbească. Degetele lui o pregăteau neconteniit.

– Înconjoară-mă cu picioarele, Jade, îi ordonă Caine, cu glasul înăsprit. Nu mai pot aştepta, fetiţo...

Îi simţi capătul umed, apoi mîinile lui îi ridicară şoldurile. Junghiul de durere risipi aburii excitaţiei. Ţipă şi încercă să se retragă. Caine simţi împotrivirea şi, o secundă, ezită. Apoi împinse din nou, pînă-i penetră himenul şi o umplu complet. Jade strigă din nou, închizînd strîns ochii.

Caine rămase complet nemişcat, încercînd să-i lase timp să se obişnuiască, încercînd să cîştige şi el timp pentru a-şi regăsi controlul.

– Acum trebuie să te opreşti! ţipă Jade. Nu vreau să mai continuăm...

Lacrimile îi şiroiau pe obraji. Deschise ochii, privindu-l.

– Gata acum, îl imploră ea.

Caine clătină din cap.

– Nu mă mai pot opri, bîigui el. Ţine-te de mine, Jade. Nu te mai mişca aşa... Mă faci să vreau să...

Îşi rezemă fruntea de a ei şi închise ochii, pradă dulcii torturi.

– Şi pe tine te doare? întrebă Jade, cu un suspin.

– Nu, iubito, şopti Caine. Nu mă doare.

– Nu mai sînt fecioară, aşa-i? Acum am terminat, nu?

Era copleşită de emoţiile contradictorii care se războiau în minte. Durerea n-o slăbea o clipă. Voia s-o lase în pace... dar în acelaşi timp, dorea şi s-o ţină în braţe.

– Nu, puiule, nu mai eşti fecioară, răspunse el într-un tîrziu. Acum eşti a mea. Şi poţi să fii sigură că încă n-am terminat.

Vorbea de parcă ar fi alergat cale de şapte poşte. Expresia lui îndîrjită era de-a dreptul înfricoşătoare.

– Ştiam eu că n-am să mă pricep! se tînguie Jade. Te rog, lasă- mă... mă doare...

Caine se cutremură, făcînd un efort să-şi recapete controlul.

– Fetiţo, nu mă pot opri, repetă el.

Încercă s-o sărute, dar Jade îşi întoarse capul, începînd să se zbată din nou.

– Dacă nu te opreşti, voi începe să plîng! îl ameninţă ea. Şi nu suport să plîng, adăugă, suspinîndu-i în ureche.

Caine nu-i spuse că plîngea deja. La naiba, îl făcea să se simtă josnic ca un şarpe. Voia s-o mîngîie, dar faptul că era complet înfipt în teaca ei strîmtă şi fierbinte făcea să-l părăsească orice disciplină.

– Iubito, durerea n-o să dureze mult, îi promise el, rugîndu-se să aibă dreptate.

Cînd simţi că rezistenţa începea să cedeze, îşi coborî mîna între trupurile lor unite, ca s-o excite din nou, cu mîngîieri.

Jade nu uită de durere, dar acum nu părea să mai conteze. Geamătul ei întretăiat îl făcu să se oprească iar.

– Tot te mai doare? o întrebă, ştiind că n-avea să se mai poată opri. Sau e mai bine acum?

– Puţin... murmură ea, cu buzele lipite de gîtul lui. E puţin mai bine...

Apoi ritmul împreunării îi luă cu el, făcînd patul să scîrţîie la fiecare mişcare.

Tunetele se amestecau cu gemetele lor d voluptate, cu şoaptele drăgăstoase. Valuri-va luri de plăcere intensă creşteau în spirală pri trupul lui Jade, pînă ajunse să tremure de ne voia împlinirii. Dintr-o dată, fu îngrozită de cee ce i se întîmpla. Parcă ar fi încercat să- i fur sufletul.

– Caine, nu pot...

Caine îi alungă spaima cu încă un sărut prelungit, îmbătător.

– Lasă-te în voie, Jade... Ţine-te de mine. N-ai să păţeşti nimic.

Mişcarea ei bruscă, instinctivă, îi alung toată spaima şi vulnerabilitatea. Se lăsă prad furtunii, pînă deveni una cu vîntul. Apoi a senzaţia că exploda spre soare, înălţîndu-s prin aer. Trupul ei îl strînse cu putere. Îl stri pe nume, cu bucurie, cu uşurare şi cu iubire.

În aceeaşi clipă, Caine îşi îngropă sămî în ea. Capul îi căzu pe umărul ei, cu un mo măit gros de satisfacţie.

Era mulţumit.

Jade era epuizată.

Nimeni nu mai avusese o asemenea puter asupra ei. Nimeni.

Închise ochii, ca să-şi ascundă lacrimile. Caine era un hoţ mult mai dibaci decît ea. În drăznise să-i fure inima. Iar ea îl lăsase.

– Cred că acum ar trebui să pleci, şopti, cu voce tremurătoare.

Caine oftă lîngă gîtul ei.

– Iubito, ai deja regrete?

În tonul lui nu se simţea nici o părere de rău. Ba chiar, părea de-a dreptul amuzat.

– M-ai dorit la fel de mult cum te-am dorit şi eu pe tine, Jade. Tu ai vrut-o, iubito, iar acum va trebui să te împaci cu gîndul.

Era un bădăran. Ochii lui Jade se umplură iar de lacrimi.

Jură să nu-l lase niciodată să afle cît de mult o dureau cuvintele lui.

– Da, Caine, am hotărît să-ţi dăruiesc virginitatea mea, şi voi accepta consecinţele propriilor mele fapte. Acum, dacă nu te superi, mi-e foarte somn şi aş vrea să...

– Nu despre asta vorbeam, o întrerupse Caine, cu glasul la fel de aspru ca trăsnetele de-afară. Hotărîrea pe care ai luat-o a fost de a-mi aparţine mie, Jade. O să ne căsătorim, scumpo.

– Ce?!?

– Ce-ai auzit, replică el, mai blînd. Nu mai face mutra asta distrusă, iubire. Nu-i chiar aşa de rău.

– Dar, Caine, n-am luat niciodată o asemenea hotărîre... se bîlbîi Jade.

Caine n-avea chef să-i asculte refuzurile. Voia acordul ei şi, pe toţi sfinţii, n-avea de gînd să plece din pat pînă nu-l obţinea.

– Uită-te la mine, îi porunci. Ceea ce s-a întîmplat între noi nu mai poate fi desfăcut. Acum eşti a mea. Acceptă, Jade, şi-ţi va fi mult mai uşor.

– De ce-aş accepta? Caine, nici nu ştiu ce-mi ceri.

– Sînt un om foarte posesiv, ripostă Caine, tăios.

– Am observat, murmură ea. Ăsta-i un păcat.

– N-am să împart cu nimeni ceea ce-mi aparţine, Jade. Ai înţeles?

– Nu, n-am înţeles, şopti Jade; privirea din ochii lui o înfiora. Te simţi vinovat fiindcă eram fecioară? De-asta vrei să mă iei de soţie?

– Nu mă simt vinovat deloc. Totuşi, te vei mărita cu mine. Am să vorbesc cu fratele tău imediat ce se întoarce la...

– Eşti cel mai arogant şi neînduplecat om pe care am avut vreodată neplăcerea să-l cunosc!

Colţurile gurii lui se arcuiră într-un zîmbet.

– Dar ţie-ţi plac oamenii aroganţi şi neînduplecaţi, iubito. Altfel, nu m-ai fi lăsat să te ating.

Ciudat, dar nu-l putea contrazice.

– Te rog să te dai jos de pe mine. Nu pot să respir.

Imediat, Caine se întoarse pe o parte, rezemîndu-se într-un cot, ca să-i vadă fața.

Jade trase cearşaful peste amîndoi, îşi încrucişă brațele pe piept şi rămase cu privirea în tavan.

– Jade?

– Da?

– Te-a durut?

Nu vru să-l privească. Caine o trase uşurel de păr, cu un gest nerăbdător.

– Răspunde-mi.

– Da, m-a durut, şopti ea, roşind.

– Îmi pare rău, Jade.

Tandrețea din glasul lui o făcu să se înfioare, apoi îşi dădu seama că trebuia să-şi controleze emoțiile. Îi venea să plîngă şi nu înțelegea de ce.

– Ba nu-ți pare rău, declară ea. Altfel, te-ai fi oprit cînd ți-am cerut.

– Nu mă mai puteam opri.

Se întoarse să-l privească.

– Nu mai puteai?

– Nu, nu puteam.

Gingăşia din ochii lui era nemărginită. Se zărea acolo şi o lucire amuzată. Jade nu ştia ce să mai înțeleagă.

– Mă rog, e bine că nu te simți vinovat, fiindcă n-ai avea nici un motiv.

– Şi de ce, mă rog? întrebă el tărăgănat.

– De ce? Pentru că nu m-ai pus să fac nimic împotriva voinței mele. Eu am făcut totul.

– Şi eu, am fost aici măcar? Parcă-mi amintesc că am participat activ.

Jade îi ignoră rîsul.

– Da, sigur că ai fost aici. Dar ți-am dat eu voie să fii... activ.

– În regulă, se învoi el. Tu ai fost mai activă decît mine. Acum eşti mulțumită?

– Da. Îți mulțumesc.

– Cu plăcere. Şi acum, spune-mi de ce ai vrut să fac dragoste cu tine.

Jade reveni cu privirea în tavan, înainte de a-i răspunde.

– Fiindcă aşa am vrut. Înțelegi, ştiam dintotdeauna că n-am să mă mărit niciodată, şi am vrut să... Of, degeaba, că tot n-ai să înțelegi. Pun pariu că în curînd, după ce plec, nici măcar n-o să-ți mai aduci aminte de mine.

Se întoarse să-i vadă reacția față de această afirmație, convinsă că-l înfuriase.

Cînd colo, Caine izbucni în rîs.

– Ce grosolan eşti! îl dojeni ea, ridicînd iar privirea spre tavan. Aş vrea să pleci.

Degetele lui îi mîngîiară gîtul.

– Jade? A fost inevitabil.

Jade clătină din cap.

– N-a fost deloc.

Încet, Caine îi trase în jos cearşaful de pe sîni.

– Ba a fost, şopti el. Doamne, te doream de-atîta vreme...

Trase cearşaful şi mai departe, pînă-i apăru şi abdomenul.

– Ştii ceva, iubire?

– Ce? întrebă ea, cu răsuflarea tăiată.

– Te doresc din nou.

Se aplecă şi o sărută, înainte de a avea timp să-l contrazică. Jade îl lăsă, pînă cînd gura îi deveni mai insistentă. Atunci îl împinse şi se răsuci după el, iar cînd ajunseră faţă în faţă, îi privi pieptul.

– Caine? murmură, jucîndu-se cu firele lui aspre de păr de pe piept.

– Da?

– Deci, a fost în regulă?

Îi ridică bărbia cu degetul mare.

– A, da, a fost în regulă.

– Nu te-am dezamăgit?

Vulnerabilitatea ei îl înduioşa.

– N-am fost deloc dezamăgit.

Expresia îi devenise atît de gravă, încît Jade conchise că spunea adevărul.

– Nici eu n-am fost dezamăgită.

– Ştiu, răspunse el, cu vechiul zîmbet arogant apărîndu-i iar pe chip.

– De unde ştii?

– După felul cum ai reacţionat la atingerile mele, după cum ţi- ai găsit împlinirea, după cum m-ai strigat pe nume în acel moment.

– A...

Zîmbetul lui îi risipi şi restul de griji.

– A fost destul de zdrobitor, nu-i aşa, Jade?

Dădu din cap.

– N-aveam idee că poate fi atît de... splendid.

Caine o sărută pe creştet.

– Îmi simt propriul miros pe tine, spuse el. Şi-mi place.

– De ce?

– Mă excită.

– Ar trebui să mă spăl.

– Am să te spăl eu, se oferi el.

Jade se întoarse într-o parte şi coborî din pat înainte s-o poată prinde.

– Nici să nu te gîndeşti, declară ea, îmbrăcîndu-se cu halatul.

Zîmbea, dar surîsul îi pieri de pe buze de îndată ce zări petele de sînge de pe cearşafuri.

– Mi-a curs sînge...! îl acuză, bîlbîindu-se.

– Iubire, a fost pentru prima oară.

– Ştiu şi eu c-a fost pentru prima oară.

– Era normal să sîngerezi.

Aceste cuvinte o descumpăniră.

– Vorbeşti serios?

Caine dădu din cap.

– Dar numai prima oară, Caine? Nu că o să mai fie şi a doua oară, se repezi ea să continue, dar, totuşi, n-aş vrea să...

– Numai prima dată, o întrerupse el. Jade? Nu ţi-a explicat nimeni lucrurile astea?

– Ba da, sigur că da, răspunse ea, simţindu-se ca o proastă.

N-o credea.

– Cine? Părinţii tăi au murit cînd erai prea mică pentru a înţelege. Fratele tău, atunci? Nathan ţi-a explicat?

– Nathan m-a părăsit.

Nu voise să-i scape acest adevăr.

– Vreau să spun, era plecat aproape tot timpul la învăţătură şi abia dacă-l vedeam, rareori.

Caine observă cît de agitată devenise. Îşi răsucea cingătoarea halatului, noduri-noduri.

– Cînd te-a părăsit Nathan?

– Era plecat la şcoală, repetă ea.

– Pentru cît timp?

– De ce-mi pui întrebările astea? Unchiul meu Harry s-a ocupat de educaţia mea, în lipsa lui Nathan. A făcut o treabă foarte bună, Caine.

– E clar că a omis cîteva amănunte importante, remarcă el.

– Unchiul e un om foarte rezervat.

– Nu exista prin preajmă nici o femeie care să...?

Încetă cu întrebările, cînd Jade clătină din cap.

– Existau şi femei, dar nu discutam cu ele chestiuni atît de personale, Caine. Nu s-ar fi cuvenit.

Înainte de a o interoga mai departe, trecu după paravan, unde se spălă cu apă şi săpun cu parfum de trandafiri. Abia atunci îşi dădu seama ce dureri avea. Cînd se întoarse în pat era foarte iritată pe el şi pe sine însăşi.

Caine părea pregătit să adoarmă, cu pernele sub cap. Stătea foarte comod. Jade îşi strînse cordonul, privindu-l încruntată.

– Caine, zău că trebuie să înţelegi ceva, începu ea cu o voce fermă.

– Ce anume, dulceaţă?

Nu-l putea suferi cînd îi zîmba atît de inocent. Începea să-i bată inima, iar din minte îi piereau orice gînduri. Fu nevoită să privească în podea, ca să continue.

– Nu se poate întîmpla din nou, Caine. Nici odată. Şi degeaba vei încerca să mă contrazici. Sînt hotărîtă. Iar acum, e timpul să pleci.

Drept răspuns, Caine ridică pătura şi o chemă cu degetul.

– Vino la culcare, Jade. Ai nevoie de odihnă.

Jade gemu sonor.

– Ai să fii dificil?

– Mă tem că da, iubito.

– Te rog să fii serios, îi ceru ea, cînd îl văzu făcîndu-i cu ochiul.

– Sînt foarte serios – dar mai sînt şi realist.

– Realist?

Se apropie de pat, rozîndu-şi buza, în timp ce căuta un şiretlic ca să-l alunge de-acolo.

Prea tîrziu îşi dădu seama că făcuse greşeala de a veni prea aproape. Caine o prinse cît ai clipi. Dintr-o dată, se pomeni pe spate, lîngă el.

– Şi acum, începu Caine să-i explice, află că sînt realist fiindcă ştiu că ăsta n-a fost decît începutul. Jade, nu mă mai ciupi. Doar nu poţi crede că n-am să te mai ating, nu-i aşa? Perechile căsătorite...

– Să nu-ndrăzneşti să mai scoţi o vorbă despre căsătorie! i-o reteză ea.

– De acord. Întrucît pare să te tulbure, voi mai aştepta o vreme pînă să aduc iar vorba despre acest subiect. Totuşi, eşti de acord c-ai să stai aici cam două săptămîni, nu?

Iar începea să fie logic. Jade descoperi că acest cusur era acum aproape liniştitor.

– Da, deşi sînt sigură că nu vor mai fi două săptămîni. Deja am stat mai mult de-o jumătate de săptămînă.

– Perfect. Şi acum, crezi că-n tot timpul care ne-a mai rămas cu să trăiesc ca un călugăr?

– Da.

– Nu e cu putinţă. Mă doare deja.

– Ba nu te doare.

– Ba mă doare, mormăi el. La naiba, Jade, te şi doresc din nou. Chiar acum.

– La naiba, Caine, trebuie să fii cuminte.

Vocea-i era răguşită – dar numai din vina lui, îşi spuse Jade. O provoca anume. Privind-o în ochi, începu să-i dezlege încet cingătoarea. Apoi degetele lui îi atinseră vîrfurile sînilor.

Îi sărută valea dintre aceştia, iar Jade închise ochii, începînd să se frece instinctiv de mîna lui, care-i aţîţa încet focul lăuntric.

– Caine... şopti, încercînd să-i dea mîna la o parte. Trebuie să încetezi cu chinul ăsta... trebuie să rezişti atracţiei... O, Doamne, nu face asta!

– Nu vreau să-i rezist, replică el, muşcînd-o uşor de ureche. Îmi place atracţia, Jade.

Era incorijibil. Jade oftă întretăiat şi-l lăsă

să-i ia mai departe minţile cu sărutări. Abia dacă protestă, cînd Caine îi scoase halatul şi se instală între coapsele ei.

– Caine? Îmi promiţi ceva?

– Orice, răspunse el, răguşit.

– Putem petrece timpul ăsta împreună, dar cînd se întoarce Nathan, va trebui să se termine. Vom...

– Nu fac niciodată promisiuni pe care nu mi le pot ţine, o întrerupse Caine.

Părea furios.

– Ai să te răzgîndeşti, îi şopti ea.

– Ce sigură pari! De ce? Ce-mi ascunzi?

– Ştiu c-ai să te plictiseşti de mine, se repezi Jade, cuprinzîndu-l cu braţele. Sărută-mă, te rog.

Tonul ei părea înnebunit, iar Caine reacţionă sărutînd-o arzător, pînă-şi pierdură amîndoi controlul.

Niciodată nu se mai dăruise atît de total cuiva. O parte din el se abţinuse întotdeauna. Tot timpul fusese capabil să-şi păstreze stăpînirea de sine. Şi totuşi, faţă de acesteată femeie deosebită nu putea avea nici o reţinere. Ciudat, dar nu i se părea o capitulare. Era mai degrabă un soi de victorie, căci ştia în adîncul inimii că nici ea nu s-ar fi putut stăpîni.

Se simţea purificat în suflet şi la trup. Acel

dar incredibil pe care tocmai îl împărtăşiseră îl umplea de mulţumire.

Avu nevoie de un mare efort ca să se întoarcă într-o parte. Fu încîntat cînd Jade îl urmă, cuibărindu-se la pieptul lui. O cuprinse cu braţele, strîns.

– Încă-ţi mai simt gustul.

– O, Doamne...! murmură ea, copleşită.

Caine rîse.

– Îmi place gustul tău. Eşti numai miere şi feminitate, iubito. Cea mai senzuală combinaţie. Poate să devină un adevărat viciu de care nu mai scapă omul.

– Aşa...?

– Chiar aşa, mîrîi el. Dar eu sînt singurul care-o să te guste vreodată. Nu-i aşa?

O ciupi de fund, ca s-o facă să-i răspundă.

– Da, Caine, încuviinţă ea.

– Iar te-a durut?

– Puţin.

– Nu-mi pare rău.

Jade simulă un oftat.

– Ştiu.

– Nu m-aş fi putut opri.

Trecură cîteva minute, înainte ca Jade să vorbească din nou.

– Niciodată, niciodată n-am să te iert, Caine.

Ştia că n-o auzise. Respiraţia lui adîncă, regulată, îi arăta că adormise.

Ştia că ar fi trebuit să-l trezească şi să-i ceară să se ducă înapoi în camera lui. Sterns avea să fie dezamăgit dacă-i găsea împreună.

Cînd încercă să se desprindă de el, Caine o strînse şi mai tare. Chiar şi în somn, era la fel de posesiv. N-o lăsă inima să-l trezească. Închise ochii şi-şi lăsă gîndurile să se risipească în vînt. Adormi peste cîteva minute.

Visă îngeri.

Visă rechini.

Capitolul 9

A doua zi dimineața sosi medicul, Sir Harwick, s-o examineze pe Jade. Era un om vîrstnic, cu păr cărunt şi ochi albaştri care scînteiau ca oceanul într-o zi însorită.

Jade îl găsea asemănător cu un raton capricios, căci fvoriții îi erau pieptănați arcuit, cu capetele la un deget de marginile nasului ascuțit. Caine stătea la picioarele patului, cu mîinile la spate, ca un străjer păzindu-şi comoara. Cînd termină examenul medical, doctorul decretă că odihna era cea mai indicată terapie pentru starea ei.

Întrucît Jade nu considera că se afla într-o stare neobişnuită, îi ignoră toate sugestiile. Caine părea să memoreze fiecare ordin. Părea hotărît să facă din ea o invalidă.

Cînd Harwick propuse o compresă rece pe cucuiul de la tîmplă, Caine plecă imediat s-o aducă.

Jade fu recunoscătoare că rămăsese singură cu medicul.

– Înțeleg că ați fost chemat să-l examinați pe tatăl lui Caine, începu ea. Cu părere de rău am auzit că nu se simțea prea bine. Acum şi-a mai revenit?

Doctorul clătină din cap.

– Nu se poate face mare lucru pentru el. Mare păcat. A renunțat la dorința de viață, de cînd l-a pierdut pe Colin. Era fiul lui favorit, înțelegi, iar dispariția lui l-a distrus.

– De ce spuneți că era favoritul lui?

– A fost Întîiul născut al celei de-a doua soții, îi explică Harwick. Mama lui Caine a murit cînd el era mic. Abia dacă avea cinci, şase ani.

Se vedea clar că lui Sir Harwick îi plăcea să stea la taclale.

Trase un scaun lîngă pat, se instală pe îndelete, apoi şopti cu entuziasm:

– Prima căsătorie a fost silită, înțelegi, şi din cîte-am auzit, foarte nefericită. Cu siguranță, Henry şi-a dat toată silința.

– Henry?

– Tatăl lui Caine. Henry încă nu devenise Duce de Williamshire, căci tatăl lui mai era în

viață. Din acest motiv, a avut mai mult timp să-şi dedice căsniciei. Totuşi, n-a ținut. Mama lui Caine era o scorpie. Le-a făcut viața un iad, şi soțului, şi fiului ei. Păi, pe Caine a încercat să-l instige împotriva propriului lui tată, dacă-ți vine să crezi o asemenea blasfemie. Cînd a murit, nimeni n-a plîns-o prea multă vreme.

– Ați cunoscut-o?

– Da. Era atrăgătoare, dar frumusețea ei ascundea o inimă veninoasă.

– !ar a doua căsnicie a Ducelui e fericită?

– O, Doamne, sigur că da, răspunse Harwick, făcînd un gest elocvent cu mîna. Gweneth e o femeie minunată. Elita îi urmează exemplele la fel ca îmbrăcămintea şi manierele lui Brummel. Trebuie să spun că Gweneth a fost o soție şi o mamă bună. Toți copiii sînt foarte apropiați între ei – dovadă, după cum vezi, că şi-a făcut bine datoria.

– Sir Harwick, cînd vorbiți despre copii, vă referiți şi la Caine?

– Da. Ceilalți îl privesc cu respect, căci e cel mai mare, dar el cam tinde să se îndepărteze de familie. Doar dacă nu cumva încearcă cineva să le facă vreun rău fraților sau surorilor lui, desigur. Atunci, intervine.

Făcu o pauză, aplecîndu-se înainte în scaun, după care şopti pe un ton conspirativ,

mişcînd din sprîncene ca să-şi accentueze cuvintele:

– Cu înverşunare, spun unii.

– De ce cu înverşunre? Mă faceți foarte curioasă, domnule.

Harwick părea încîntat de interesul ei.

– Draga mea, Caine a anunțat sus şi tare că-l vînează pe Pagan. I-a pus pe oamenii lui să afişeze recompensa prin tot oraşul. Pariorii au început să pună rămăşaguri. Zece la unu în favorea lui Caine, desigur. O să pună el mîna pe piratul acela, a prezis el. Iar atunci, Dumnezeu să-l aibă în pază!

– Da, să-l păzească Dumnezeu, fu Jade de acord. Dar tatăl lui Cainę e bolnav, ați spus? Încercă ea să revină la subiect. Cît de grav e?

– Foarte grav.

– Şi nu se poate face nimic?

Harwick clătină din cap.

– Gweneth nu-şi mai vede capul de îngrijorare. Henry nu mai mănîncă, nu mai doarme... Mult n-o s-o mai poată ține aşa. Nu, mă tem să nu fie el următorul care ne va părăsi, dacă nu acceptă moartea lui Colin.

– Poate că are nevoie şi de puțin ajutor.

– Cine să aibă nevoie de ajutor? întrebă Caine, din uşă.

– Tatăl tău, răspunse Jade.

Apoi se întoarse din nou spre Sir Harwick:

– Ce-am auzit, despre un prieten al dumneavoastră care a dispărut?

– A, da, bietul Sir Winters, răspunse Harwick. Şi era un medic foarte bun, adăugă el, dînd din cap.

Văzînd că o privea cu o expresie de aşteptare, Jade spuse:

– Vorbiţi de parcă ar fi murit.

– Sînt sigur că a murit, declară Sir Harwick.

– Şi de ce credeţi asta?

– Altfel, n-are cum, replică medicul. Bucătarul lui a fost ultimul care l-a văzut în viaţă. Winters se plimba prin grădina din spatele casei. A dat colţul, şi a dispărut ca prin farmec.

– Cît a trecut de-atunci? se interesă Caine.

– Aproape trei luni. Desigur, ştim cu toţii ce i s-a întîmplat.

– Chiar aşa? întrebă Jade, surprinsă de fermitatea din tonul lui. Şi ce anume i s-a întîmplat?

– N-ar trebui să discut despre asta...

Expresia de pe chipul lui Harwick indica tocmai contrariul. Ardea de nerăbdare să vorbească.

Se aplecă în scaun şi, într-o şoaptă dramatică, spuse:

– Negustorii de sclavi.

Jade nu fu sigură că auzise bine.

– Puftim?

– Negustorii de sclavi, repetă Harwick.

Dădu din cap, pentru a-şi sublinia afirmaţia, şi se rezemă iar de spetează. Jade îşi muşcă buza de jos, ca să nu izbucnească în rîs.

– Nu ştiam... şopti ea.

Harwick părea să-i savureze reacţia.

– Sigur că nu ştiai, se repezi el. Dumneata eşti o lady atît de distinsă, cu siguranţă că n-aveai cum să auzi despre asemenea elemente sordide. Şi la originea acestei trădări stă tot Pagan. El e cel care l-a răpit pe Winters şi l-a vîndut neguţătorilor de sclavi.

Jade nu mai era amuzată. Simţea că începea să se înroşească la faţă.

– Oare de ce e acuzat Pagan pentru toate păcatele din Anglia? întrebă ea, înainte de a apuca să se stăpînească.

– Ei, ei, nu te tulbura, o temperă Sir Harwick, bătînd-o pe mînă. Nu trebuia să-ţi spun..

– Nu sînt tulburată, minţi Jade. Consider doar că e o neruşinare cum toată lumea se foloseşte de Pagan ca de cel mai la îndemînă ţap ispăşitor. Şi nu sînt nici îngrijorată pentru prietenul dumneavoastră, Sir Harwick, căci îmi şopteşte inima că Winters va apărea curînd, viu şi nevătămat.

Medicul îi strînse afectuos mîna.

– Ce inimă bună ai!

– Inima tatălui lui Caine e puternică?

– Da, răspunse Caine.

Jade fu surprinsă de furia din glasul lui. Se întoarse să-l privească.

– Mă bucur să aud, spuse ea. De ce te încrunți? Fiindcă am întrebat despre tatăl tău, sau pentru că are o inimă rezistentă?

– Nici de una, nici de alta, replică el, privindu-l pe medic. Tatăl meu va începe să se simtă mai bine după ce mă ocup de Pagan. Răzbunarea va fi un balsam pentru el.

– Nu, Caine, îl contrazise Jade. Justiția îi va aduce izbăvirea.

– În cazul de față, e acelaşi lucru.

Fălcile sale încleştate strîns îi exprimau nemulțumirea şi îndărătnicia.

Lui Jade îi venea să strige la el. În schimb, îi mulțumi.

– Ai fost foarte amabil că mi-ai adus compresa asta, spuse ea, trîntindu-şi pe tîmplă prosopul rece; apoi se întoarse spre Sir Harwick. Şi dumneavoastră vă mulțumesc, domnule, pentru îngrijiri. Acum mă simt mult mai bine.

– Plăcerea a fost de partea mea, replică Sir Harwick. Imediat ce te simți mai bine, va trebui să te muți la duce şi la ducesă. Sînt sigur că

părinții lui Caine te vor primi cu plăcere în ospeție, pînă-ți revii pe deplin.

Apoi întoarse capul spre Caine.

– Desigur, totul va rămîne confidențial. Nu se va bîrfi pe seama acestei fermecătoare lady.

– Ce va rămîne confidențial? întrebă Jade, nedumerită.

– Îl preocupă reputația ta, răspunse Caine.

– A, aia... oftă ea prelung.

– Pe ea n-o preocupă peste măsură, remarcă el sec.

Sir Harwick păru surprins.

– Bine, draga mea, dar pur şi simplu nu se face. N-ar trebui să locuieşti singură aici, cu un bărbat fără nici o obligație matrimonială.

– Da, cred că nu se face, îi dădu ea dreptate.

– Ai fost bolnavă, draga mea, şi cu siguranță, n-ai putut gîndi limpede. Nu te învinuiesc nici pe dumneata, nici pe Caine, adăugă el, dînd din cap spre marchiz. Amfitrionul tău a fost de bunăcredință.

– Aşa...? întrebă Jade.

– Cu siguranță. Are în casă un personal complet. Totuşi, bîrfitoarele ar fi în al noùălea cer, dacă prind de veste. Prea mulți oameni ar avea de suferit din cauza zvonurilor. Mama lui Caine...

– Mama mea vitregă, precizã Caine.

– Da, desigur, mama ta vitregă. Ar fi lezată. Cît despre asta, şi ursita lui ar fi zdrobită.

– Cine?!

Nu voise să strige, dar remarca aruncată într-o doară de Sir Harwick o şocase. Dintr-o dată, simți că-i venea rău. Păli ca varul.

– Ursita lui Caine, ați spus? îl întrebă ea, într-o şoaptă scrîşnită.

– Jade... începu Caine. Cred că Sir Harwick se referă la Lady Aisley.

– Înțeleg... răspunse ea, cu un zîmbet forțat. Acum îmi amintesc. Lady Aisley, femeia cu care ai să te însori.

Cînd termină, ajunsese să vorbească ascuțit, aproape țipînd.

Nici măcar n-o cunoştea pe acea Lady Aisley, dar deja o disprețuia. Cu cît se gîndea mai mult, cu atît se înfuria mai tare pe Caine. Şi, pe cinstea ei, îl şi ura!

– Lady Aisley n-ar trece nepăsătoare peste vestea vizitei dumitale aici, prezise Sir Harwick.

– Nu e ursita mea, interveni Caine. E doar mireasa pe care mi-ar dori-o mama mea vitregă.

Nu-şi putea ascunde amuzamentul din glas. Reacția lui Jade nici n-ar fi putut să fie mai grăitoare. Îi dădea de înțeles că-i păsa de el.

– Dar draga ta mamă vitregă este...

– E hotărîtă să mă împerecheze cu Lady Aisley, îl întrerupse Caine. Iar asta n-o să se întîmple nici în vecii vecilor, Harwick.

Jade îi simțea privirea pătrunzătoare şi încerca disperată să pară indiferentă.

– Nu mă interesează cu cine te însori, declară ea.

– Ba ar fi cazul să te intereseze.

Jade clătină din cap.

– Aş fi dorit doar să-mi fi menționat logodna ta înainte de noaptea trecută.

– Nu sînt logodit cu nimeni! se răsti el. Iar ceea ce s-a întîmplat azi-noapte...

– Caine! îl întrerupse Jade, apoi adăugă mai încet: avem un oaspete, dacă n-ai uitat.

Harwick chicoti cu poftă. Îl însoți pe Caine pînă la uşă.

– Presimt ceva, în legătură cu voi doi. Am dreptate, sau nu?

– Depinde ce presimți, răspunse Caine.

– E ursita ta, nu?

– Este. Doar că încă n-a acceptat.

Cei doi îşi zîmbiră.

– Îmi dau seama c-o să fie dificilă, băiete.

– Dificilă sau nu, ripostă Caine, destul de tare ca să trezească şi morții, tot va fi nevasta mea.

Probabil credea că avea un vis erotic, îşi spuse Caine.

Continuă s-o excite pînă ajunse să ardă ca focul, umedă, gata să-l primească. N-o lăsă să se întoarcă spre el.

– Deschide-te, Jade, îi şopti. Lasă-mă să vin la tine.

Genunchiul lui îi depărtă coapsele, pînă păţi trunse între ele.

– Spune-mi că mă doreşti, îi ceru el.

Jade îi simţi vîrful catifelat al sexului.

Îşi muşcă buza de jos, ca să nu strige la el să oprească acea tortură.

– Da, te doresc, şopti ea. Te rog, Caine. Acum...

Nu avea nevoie de alt îndemn. O întoarse uşor pe burtă şi o penetră dintr-o singură mişcare puternică.

Teaca ei strînsă îl cuprinse ca o mănuşă. Fu la un pas de a-şi slobozi sămînţa pe loc. Rămase nemişcat şi trase adînc aer în piept.

– Uşurel, iubito... gemu, cînd Jade se împinse spre el.

Mîinile ei frămîntau cearşaful. Ale lui Caine li se alăturară.

Îşi rezemă capul în adîncitura înmiresmată dintre gîtul şi umărul ei.

– Caine, vreau...

– Ştiu.

Era hotărît ca de astă dată s-o ia încet, să prelungească dulcele chin, dar rugăminţile ei insistente îl făceau să-şi piardă controlul.

Se adînci iar şi iar în ea, pînă nu-i mai păsă de nimic altceva decît să găsească împlinirea pentru amîndoi.

Cînd ştiu că era gata să-şi reverse sămînţa într-însa, îşi coborî mîna pe pîntecele ei şi începu s-o mîngîie, ca să-şi găsească şi ea eliberarea.

Orgasmul fu sublim.

Caine se prăbuşi peste ea. Era epuizat şi complet împăcat.

– Iubito, mai respiri? o întrebă, cînd inima încetă să-i mai bubuie în urechi.

O tachina, dar cînd nu-i răspunse, se retrase imediat.

– Jade?

Jade se întoarse spre el, privindu-l.

– M-ai făcut să cerşesc.

– Ce?

– M-ai făcut să cerşesc.

– Da, într-adevăr, nu-i aşa? răspunse el, cu un zîmbet larg.

– Şi nu te simţi vinovat deloc, declară Jade, mîngîindu-i cu vîrfurile degetelor pieptul cald. Eşti un desfrînat, nici nu mai începe vorbă. Nu

înțeleg cum de te pot găsi atît de atrăgător.

Mai avea în ochi expresia visătoare şi pasională de dinainte.

Caine o sărută pe frunte, pe vîrful nasului pistruiat, apoi îi captură gura într-un sărut prelung, senzual.

– Mai vrei, iubire?

Nu-i lăsă timp să răspundă.

– Că eu vreau, mîrîi el gros.

Mult mai tîrziu, adormiră unul în braţele altuia.

Capitolul 10

Următoarele opt zile fură magice pentru Jade. Caine era un om nespus de blînd şi iubitor.

Avea multă consideraţie faţă de sentimentele ei şi talentul de a-i ghici dispoziţiile mai repede chiar şi decît ea însăşi. Cel mai mult îi plăceau serile.

Sterns aprindea focul în cabinetul lui Caine şi toţi trei citeau împreună, într-o tăcere amicală.

De-a lungul anilor, Sterns devenise ca un tată pentru Caine. Jade află că lucra în familie de la naşterea acestuia. Cînd Caine îşi stabilise propria reşedinţă, valetul îl urmase.

Sterns îi dăduse de înţeles că ştia despre noile lor aranjamente de dormit. Văzînd-o cum

roşea, îi spusese că nu judeca pe nimeni. Mai adăugase şi că de mult timp nu-l mai văzuse pe Caine atît de relaxat.

Sosi un mesager de la mama lui Caine, cerîndu-i ajutorul pentru a-l scoate pe tatăl lui din acea situaţie cumplită.

Imediat, Caine se duse în vizită la tatăl său, pentru a reveni peste vreo două ore, extrem de prost dispus. Nu rezolvase nimic.

În noaptea aceea, după ce Caine adormise, Jade se întîlni cu Matthew şi Jimbo, spre a le da noi ordine.

Matthew o aştepta la adăpostul copacilor. Era un marinar înalt şi subţire ca o trestie, cu pielea neagră ca a unei pantere. Avea şi o personalitate pe măsura magnificei fiare, dar numai cînd îl irita cineva. Dacă era bine dispus, zîmbetul său putea fi orbitor.

Acum însă, nu zîmbea. Îşi ţinea braţele încrucişate pe piept şi o privea încruntat, ca un om care a găsit un hoţ scotocindu-i prin sertare.

– De ce te încrunţi aşa, Matthew? îl întrebă în şoaptă Jade.

– L-am văzut la fereastră cu tine, în noaptea ailaltă, fată, mormăi Matthew. S-a atins de tine, papiţoiu'?

Jade nu voia să-l mintă, dar nici nu era pre-

gătită să-i destăinuiască adevărul vechiului ei prieten.

– Am fost rănită, replică ea. Şi nu te mai uita aşa la mine, Matthew. M-a nimerit un foc de pistol, în coastă. A fost o rană uşoară, dar Caine era... îngrijorat, şi în noaptea aceea a rămas la mine în cameră, ca să mă vegheze.

– Black Harry o să-mi dea curu' la rechini, cînd o să afle...

– Matthew, n-ai să-i spui nimic lui Harry! i-o reteză ea.

Marinarul nu fu intimidat deloc de tonul ei furios.

– Obraznică gură mai ai, răspunse el. L-am văzut pe papiţoiu' cum te-a luat de umeri în prima zi, cînd mergeaţi spre uşă, şi-am să-i zic lui Harry. Jimbo voia să-i înfigă un cuţit în spate. N-a făcut-o numai fiindcă ştia că te-ai fi supărat pe el.

– Da, m-aş fi supărat foc. Nimeni nu se va atinge de-un fir de păr din capul lui Caine, altfel o să-mi dea socoteală. Şi-acum, nu te mai uita aşa urît, Matthew, avem probleme importante de discutat.

Matthew, însă, nu se grăbea să abandoneze subiectul.

– Îţi dă de furcă?

– Nu, nu-mi dă de nici o furcă. Ştii bine

că-mi pot purta singură de grijă. Te rog, ai mai multă încredere în mine.

– Sigur că-ți poți purta de grijă, se repezi Matthew, nevrînd ca stăpîna lui să fie dezamăgită. Da' nu ştii ce atrăgătoare poți fi. Eşti prea drăguță ca să-ți fie bine. Cred că Jimbo şi Harry aveaụ dreptate. Trebuia să-ți crestăm obrajii cînd erai mică.

– Nici unul dintre voi n-ar fi îndrăznit să-mi facă vreun rău! ripostă ea. Sîntem ca o familie, Matthew, şi țineți la mine tot atît de mult cum țin şi eu la voi.

– Nu eşti decît o puştoaică amărîtă, se auzi un glas gros.

Jade se întoarse într-acolo şi-l văzu pe Jimbo apropiindu-se. Uriaşul era la fel de încruntat ca Matthew şi îmbrăcat tot țărăneşte, ca să se ascundă mai uşor printre copaci. În lumina lunii, chipul lui arăta feroce.

– Matthew mi-a spus că papițoiu' te-a atins. Numai de-atîta, şi-aş putea să-l omor. Nimenea n-are voie să...

– Îl subestimați amîndoi pe Caine, dacă vă-nchipuiți că v-ar lăsa aşa de uşor să vă înfigeți cuțitele-n el, replică Jade.

– Pui prinsoare că-i la fel de nevolnic ca şi Colin, declară Jimbo

Jade nu-şi ascunse exasperarea.

– Nu l-aţi mai văzut demult pe Colin, iar atunci era cu minţile pe jumătate rătăcite din cauza rănilor. Cred că între timp s-a întremat perfect. Şi-n plus, v-aţi greşit rău socotelile dacă vă închipuiţi că oricare dintre fraţii aceştia e un slăbănog. Adu-ţi aminte, Jimbo, eu sînt aia care a citit dosarul lui Caine. Ştiu ce vorbesc.

– Dacă omu' are sînge-n vene, poa' să sîngereze, decretă Matthew.

Privirea ei încruntată nu părea să-l impresioneze pe nici unul. Jade scoase un oftat de frustrare.

Se întoarse spre Matthew.

– Trebuie să mă duc şi să stau de vorbă cu tatăl lui Caine. Între timp, vouă vă cer să-l ţineţi pe Caine ocupat, cu o diversiune.

– Eu nu văd ce nevoie mai ai să vorbeşti acum cu taică-său lu' Caine, obiectă Matthew. Colin şi Nathan trebuie s-apară din clipă-n clipă.

– Văd că o tărăgănează, şi n-am curaj să mai aştept. S-ar putea ca tatăl lui Caine să zacă pe patul de moarte. Nu mai mănîncă, nu mai doarme... Nu-l pot lăsa să moară.

– Da, e clar că eşti hotărîtă, mormăi Matthew. Şi la ce diversiune te gîndeşti?

– O las în seama voastră.

– Cînd vrei s-o facem? se interesă Jimbo.

– Mîine. Cît mai devreme posibil.

Într-un tîrziu, Jade se întoarse în cameră, mulțumită să știe că putea conta pe Jimbo și Matthew.

Diversiunea începu a doua zi dimineața, cu cîteva minute înainte de crăpatul zorilor.

Își dădu seama că ar fi trebuit să le dea instrucțiuni mai clare. Iar cînd terminau, avea să-i pună lui Matthew pielea pe băț. Putuse conta pe el, ba bine că nu! Aiuritul dăduse foc grajdurilor. Noroc că avusese atîta minte ca mai întîi să scoată caii.

Caine era ocupat, măcar pentru asta trebuia să-i fie recunoscătoare lui Matthew. Caii alergau care-ncotro. Trei iepe erau gata să lepede și era nevoie de toți argații ca să stingă focul și să prindă animalele.

Jade se prefăcu că dormea, pînă cînd Caine ieși din cameră. Atunci se îmbrăcă repede și se strecură pe ușa din spate. Caine postase străji împrejurul moșiei, dar în haosul care se dezlănțuise, reuși să se furișeze printre santinele.

– Jimbo tocmai a plecat la Shallow's Wharf, o anunță Matthew, în timp ce o ajuta să încalece pe calul pe care i-l alesese. Ar trebui să

se-ntoarcă pînă mîine la asfinţitul soarelui, cu veşti. Dacă bate tare vîntul, nu crezi că Nathan ar trebui să apară curînd? Şi eşti sigură că nu vrei să vin şi eu cu tine?

– Sînt sigură că vreau să-i păzeşti spatele lui Nathan, replică ea. El e în pericol, nu eu. Am să mă întorc într-o oră. Şi, Matthew? Să nu mai dai foc la nimic în lipsa mea.

Matthew rînji cu toată dantura.

– Da' a reuşit figura, nu?

– A reuşit dară, Matthew, replică Jade, ca să nu-l jignească. Cu vîrf şi-ndesat a reuşit.

Îl lăsă pe Matthew zîmbind şi, peste o jumătate de oră, ajunse la destinaţie. După ce-şi lăsă calul în pădurea de lîngă moşie, porni repede spre uşa din faţă.

Casa era imensă, dar avea o încuietoare nevolnică pentru orice spărgător. Jade reuşi s-o forţeze în cîteva minute. Pe ferestre intra destulă lumină ca să-şi poată găsi drumul, pe scara în spirală. Din spatele casei se auzeau zgomote, semn că personalul de la bucătărie se apucase deja de treabă.

Tăcută ca o pisică, Jade se uită prin toate dormitoarele. Ducele de Williamshire, însă, nu era nicăieri.

Presupusese că stătea în camera cea mai mare, dar aceea era goală.

O femeie vîrstnică, blondă şi destul de atrăgătoare, care sforăia ca un marinar, ocupa dormitorul alăturat.

Jade presupuse că era ducesa. La capătul culoarului din aripa de miazăzi găsi biblioteca. Era un loc neobişnuit, peste mînă, pentru studiu, însă tatăl lui Caine se afla înăuntru. Dormea adînc în fotoliu, dincolo de biroul din lemn de mahon.

După ce încuie uşa ca să nu intre nimeni peste ei, Jade îl studie lung.

Era un om foarte chipeş, cu părul înspicat cu argintiu, pomeţi înalţi, patricieni, şi un chip unghiular, foarte asemănător cu al lui Caine. Sub ochi avea cearcăne pronunţate, iar pielea-i era smeadă. Chiar şi în somn, părea să se chinuiască.

Jade nu se putea hotărî dacă să-l certe aspru, sau să-i ceară iertare că-l făcea să sufere fără rost.

Îi amintea de Caine, desigur, deşi nu era nici pe departe la fel de musculos. Cînd îl atinse pe umăr, ducele se trezi brusc şi sări din fotoliu cu o repeziciune surprinzătoare.

– Vă rog, domnule, nu vă alarmaţi, îi şopti ea. N-am vrut să vă sperii.

– Nu...? întrebă ducele, vorbind la fel de încet.

Treptat, îşi regăsi calmul, trecîndu-şi degetele prin păr, după care scuturâ din cap, într-o încercare de a se dezmetici.

– Cine eşti dumneata? se interesă el.

– Nu are nici o importanţă cine sînt, domnule, răspunse Jade. Vă rog să staţi jos, căci am informaţii importante pentru dumneavoastră.

Îl aşteptă cu răbdare să se conformeze, apoi se rezemă de marginea biroului.

– Această suferinţă trebuie să înceteze. V-aţi îmbolnăvit singur.

– Poftim?

Încă mai părea destul de buimac. Jade observă şi că avea aceeaşi culoare cenuşie a ochilor ca a lui Caine. Semănau şi la felul de a se încrunta.

– Am spus că nu trebuie să mai suferiţi, repetă ea. Sir Harwick se teme că sînteţi în pericol de moarte. Dacă nu terminaţi cu aiureala asta...

– Ei, domnişoară, ia ascultă...

– Vă rog să nu ridicaţi tonul la mine, i-o reteză Jade.

– Cine Dumnezeu eşti dumneata? Şi cum ai intrat în...

Se dezumflă încet şi clătină din cap. Jade îşi spuse că părea mai mult neîncrezător decît

furios, şi bănui că era un început promițător.

– Domnule, n-am timp de discuții îndelungate. Mai întîi, trebuie să-mi promiteți că nu veți spune nimănui despre conversația noastră. Îmi dați cuvîntul dumneavoastră de onoare?

– Îl ai, replică el.

– Bun. Acum, cred că trebuie să vă prezint scuzele mele, deşi recunosc că nu mă pricep. Detest să-mi cer iertare.

Ridică din umeri, apoi adăugă:

– Îmi pare rău că n-am venit la dumneavoastră mai devreme. Vi s-a cauzat o suferință fără rost, şi v-aş fi putut cruța. Mă iertați?

– N-am idee despre ce vorbeşti, dar dacă asta te face să te simți mai bine, atunci te iert. Şi acum, spune-mi ce vrei de la mine.

– Lătratul dumneavoastră, domnule, este la fel de iritant ca al fiului dumneavoastră.

– Despre care fiu vorbeşti? întrebă el, cu o lucire amuzată în ochi.

– Despre Caine.

– Deci, această vizită e în legătură cu Caine? Te-a jignit cu ceva? N-ar strica să ştii că n-am să intervin fără motive serioase. Caine e un om foarte independent.

– Nu, răspunse Jade, nu despre Caine e vorba, deşi mă bucur că aveți atîta încredere în capacitatea lui de a lua singur decizii. Neinter-

venind, arătați că sînteți mîndru de fiul dumneavoastră.

– Atunci, despre cine vrei să discutăm?

– Sînt o prietenă a lui Colin.

– L-ai cunoscut?

Jade dădu din cap.

– Da, îl cunosc. Înțelegeți, este...

– Mort, o întrerupse el, aspru, mutîndu-şi privirea spre fereastră. L-a ucis Pagan.

Punîndu-i o mînă pe umăr, Jade îi ceru într-o şoaptă fermă:

– Uitați-vă la mine, vă rog.

După ce ducele se conformă,. fata dădu din cap.

– Vă va fi greu să credeți ceea ce-am să vă spun. Mai întîi, vreau să înțelegeți un lucru: am dovezi.

– Dovezi?

Confirmă din nou.

– Pagan nu l-a omorît pe Colin.

– Ba da.

– M-am săturat să tot aud de păcatele lui Pagan, murmură ea. Colin...

– Nu cumva Pagan te-a trimis la mine?!

– Vă rog să vorbiți mai încet. Pagan nu v-a ucis fiul, repetă ea. L-a salvat. Colin trăieşte.

Trecu aproape un minut înainte ca ducele să reacționeze. În timp ce o privea, chipul i se

acoperi treptat de pete roşii. Ochii îi deveniseră atît de reci, încît Jade nu s-ar fi mirat să-l vadă acoperindu-se cu promoroacă.

Nelăsîndu-i timp să strige din nou, continuă:

– V-am spus că am dovezi. Sînteţi dispus să mă ascultaţi, sau...

– Am să ascult, replică el. Deşi, dacă asta-i doar o farsă crudă, jur c-am să-l găsesc eu însumi pe Pagan şi-am să-l omor cu mîinile mele.

– Ar fi o răsplată cuvenită pentru o asemenea cruzime, fu Jade de acord. Mai ţineţi minte cînd Colin s-a urcat într-un copac uriaş şi nu s-a mai putut da jos? Avea patru sau cinci ani. Pentru că plîngea şi se simţea ca un laş, i-aţi promis că nu veţi spune nimănui. L-aţi mai convins şi că era normal să-i fie teamă, că frica nu e un păcat, că...

– Îmi amintesc, şopti ducele. Şi n-am spus nimănui. De unde ai aflat...

– Cum spuneam, mi-a povestit-o Colin. Şi asta, şi multe altele.

– Ţi-ar fi putut povesti toate aceste lucruri înainte de a fi ucis, declară el.

– Într-adevăr, dar n-a fost aşa. Pagan l-a pescuit pe Colin din ocean. Fiul dumneavoastră era într-un hal fără de hal. Îl cunoaşteţi pe Sir Winters, medicul?

– E doctorul meu personal, mormăi ducele.

– Nu vi se pare ciudată dispariţia lui?

Treptat, furia de pe chipul bătrînului se şter-gea.

– Într-adevăr, mi s-a părut şi mie cam stra-nie.

– Noi l-am răpit, îi explică Jade. Era nevoie de el ca să-l îngrijească pe Colin. Am consi-derat că era important ca fiul dumneavoastră să fie tratat de medicul său de familie. Avea nişte dureri îngrozitoare, domnule, şi am vrut să se simtă cît mai bine.

Îşi muşcă buza de jos, în timp ce căuta altă cale de a-l convinge.

Încă părea neîncrezător.

– Colin are un semn din naştere pe spate, continuă ea. Ştiu, fiindcă l-am îngrijit înainte ca Jimbo şi Matthew să-l captureze pe Winters. Poftim, acum v-am dat destule dovezi?

Drept răspuns, ducele se rezemă încet de spătar.

– Am primit probe ale morţii lui Colin.

– De unde?

– De la Oficiul de Război.

– Tocmai.

– Nu înţeleg.

– Am să vă explic după ce Colin va reveni acasă. Înainte de a încerca în continuare să vă

conving, vreți să-mi explicați şi dumneavoastră mie ceva?

– Ce anume? întrebă el, pe un ton obosit.

– Întîmplător, ştiți de ce mi-a cerut Colin să-l promit că nu-i voi spune lui Caine că e în viață? Am învățat să am încredere în fiul dumneavoastră şi nu înțeleg ce motiv are această promisiune. Dar pe-atunci, Colin era cu mințile pe jumătate rătăcite, şi s-ar putea ca mormăielile lui despre frații Bradley să nu fi fost...

– Colin e viu!

– Mai încet, vă rog, îi ordonă Jade. Nu trebuie să ştie nimeni.

– De ce? Îmi vine să strig, de să se-audă pîn-la cer! Băiatul meu trăieşte!

– Văd că în sfîrşit v-am convins, zîmbi Jade. Acum vă rog să luați loc, domnule. Păreți în pragul leşinului.

Îl aşteptă să se aşeze, apoi reluă:

– Ce anume v-a făcut să vă dați seama că spuneam adevărul?

– Cînd ai spus că nu vrea să ştie Caine... începu el, bîlbîindu-se, apoi se opri. Doamne, frații Bradley... Uitasem de incidentul acela.

Era rîndul ei să fie nedumerită.

– De ce? întrebă, fără să-şi poată ascunde îngrijorarea. N-are încredere în propriul lui frate?

– A, nu, ai înțeles greşit. Colin îl idolatriza pe Caine... Vreau să spun, îl idolatrizează. Dumnezeule, mi-e aşa de greu să accept...

– Dar dacă-l idolatrizează pe Caine, de ce mi-a cerut să-i promit că nu-i voi spune? Şi mai spuneți-mi, rogu-vă, cine sînt frații Bradley?

Ducele de Williamshire chicoti gros.

– Cînd Colin avea vreo opt, nouă anişori, a venit în fugă acasă, cu buza spartă şi curgîndu-i sînge din nas. Întîmplător, Caine era acasă. L-a întrebat cine-l bătuse şi, imediat ce a aflat că frații Bradley erau vinovații, a ieşit valvîrtej pe uşă. Colin a încercat să-i oprească. Înțelegi, nu-i spusese cîți erau. Peste o jumătate de oră, şi Caine s-a întors acasă bătut la fel de rău ca fratele lui.

– Şi cîți frați erau?

– Opt.

– Dumnezeule mare, vreți să spuneți că toți cei opt frați l-au atacat pe Colin şi...

– Nu, pe Colin l-a bătut numai unul – un băiat numit Samuel, dacă nu mă înşală memoria. Oricum, probabil Samuel s-a aşteptat ca fratele lui Colin să riposteze, şi a fugit acasă să-şi aducă întăriri.

– Ar fi putut să-l omoare pe Caine, şopti Jade.

– De fapt, draga mea, ar fi mai bine să-ți fie

milă de fraţii Bradley. Caine voia doar să-l bage în sperieţi pe băiatul care-l bătuse pe Colin, dar cînd l-au atacat toţi, n-a stat nici el cu mîinile-n sîn! Cît a primit, atîta a şi dat!

Jade clătină din cap. Povestea aceea îngrozitoare n-o amuza deloc. Şi totuşi, tatăl lui Caine zîmbea mîndru.

– Aşa că vezi, draga mea, nu din neîncredere te-a pus Colin să-i faci acea promisiune. Atîta numai că-l cunoaşte foarte bine pe Caine. Probabil vrea să-l protejeze pînă-i va putea explica limpede situaţia. Nu vrea să se repeadă iar asupra altui grup de fraţi Bradley. Colin a fost întotdeauna cel mai prudent dintre ei doi.

Caine nu ştia că fratele lui lucra pentru guvern, adăugă el, Cît despre asta, nici eu n-am ştiut. N-aş fi permis niciodată, mai ales cînd am aflat că nu Sir Richards era superiorul lui.

– Richards, şopti Jade. Da, era directorul lui Caine, nu-i aşa?

Ducele o privi surprins.

– Ai adunat destule de multe informaţii pertinente, nu-i aşa? Nu pot să nu mă întreb cum ai ajuns la ele. Îmi spui şi mie cine ţi-a divulgat asemenea secrete?

Întrebarea lui o făcea să se simtă cam jignită.

– Nimeni nu mi-a divulgat nimic, spuse ea.

Am aflat singură. Sînt foarte descurcăreaţă, domnule. Fratele meu, Nathan, l-a ajutat pe Colin să rezolve o problemă destul de complicată, pentru guvern. Cineva, însă, nu voia să reuşească. Li s-a întins o capcană. Mai sînt amîndoi în viaţă numai fiindcă... Pagan a intrat la bănuieli. Piratul a putut interveni la timp.

– Colin ştie cine se ascunde în spatele acestei trădări?

Jade clătină din cap.

– Ştim numai că e cineva cu o funcţie importantă în Oficiul de Război. Nathan şi Caine se află în siguranţă numai atîta vreme cît se crede că sînt morţi. Mai mult nu vă pot spune. La întoarcerea lui Colin...

– Ai să mă duci să-l văd?

– Ar trebui să ajungă acasă în cîteva zile, domnule. Nu va putea sta aici, desigur, decît dacă trimiteţi toţi servitorii din casă... va trebui să se pună la punct toate detaliile.

Făcu o scurtă pauză, zîmbindu-i.

– Mă întreb dacă vă veţi mai recunoaşte fiul. Părul i-a crescut pînă mai jos de umeri. Şi el, şi Nathan, arată acum ca doi piraţi adevăraţi.

– Cred că asta-i place nespus lui Pagan.

– A, da, lui Pagan îl place foarte mult.

– Au suferit răni grave? întrebă ducele.

– Au fost legați, apoi împuşcați şi aruncați în apă. Duşmanii lor ştiau că încă nu muriseră.

– Şi i-au lăsat să se înece.

– Nu, i-au lăsat rechinilor. Apele erau infestate de fiare, iar mirosul de sînge... le-a atras atenția.

– Dumnezeule!

– Rechinii nu i-au prins, deşi recunosc că nici mult nu mai aveau. Pagan a pierdut un om prețios salvîndu-i.

– Pagan a intrat în apă împreună cu omul acela?

– Da. E cel mai bun înotător. Şi-n plus, niciodată nu i-ar cere altcuiva ceva ce... nu poate face el însuşi.

Jade porni spre uşă, dar fu oprită de următoarea întrebare a ducelui:

– Îl iubeşti pe Colin al meu?

– Doamne fereşte, nu!

Descuie uşa, apoi se întoarse spre noul ei confident.

– Data viitore cînd ne vom întîlni, va trebui să vă prefaceți că nu mă cunoaşteți. Pentru moment, îl țin pe Caine ocupat. După cum ştiți, e hotărît să-i dea de urmă lui Pagan. Urmărirea l-a pus în pericol, dar o să se rezolve şi asta curînd.

– Dar Pagan n-ar...

– Pagan îl protejează pe Caine. Piratul a fost învinuit pentru uciderea lui Nathan şi a lui Colin. Guvernul a pus un preţ pe capul lui. Caine, cum probabil ştiţi, a dublat suma. Acum, gîndiţi-vă ce s-ar întîmpla dacă el l-ar găsi pe Pagan şi ar vorbi cu el înainte ca...

– Pagan l-ar putea convinge pe Caine că nu l-a omorît pe Colin.

– Exact. Vă daţi seama? Cei de la care a pornit toată trădarea vor să fie siguri că Pagan rămîne de negăsit.

– Sau să-l omoare pe Caine înainte de a afla adevărul.

– Într-adevăr:

– Dumnezeule, Caine e în pericol! Trebuie să...

– Să nu faceţi nimic, domnule! îl preveni Jade. După cum v-am explicat, Pagan îl păzeşte pe Caine.

– Dumnezeule mare, Pagan nu e duşmanul nostru... şopti ducele. Am faţă de el o datorie pe care-n veci n-am să i-o pot plăti. Domnişoară dragă, nu pot face nimic pentru dumneata?

– Deocamdată, trebuie să am grijă de Caine, răspunse ea. E un om foarte încăpăţînat, dar are o fire protectoare. E ocupat cu gîndul că se ocupă de problemele mele. Cînd

vine Colin acasă, veţi putea decide toţi trei ce e de făcut.

– Deci, Pagan te-a trimis la Caine?

– Da, răspunse ea cu un zîmbet.

– Caine n-o să se lase păgubaş, continuă ducele. Mă rog să vină Colin cît mai curînd.

– Nu vă mai faceţi atîtea griji. Dacă-i spuneţi lui Caine să nu-l mai urmărească, nu va face decît să încerce şi mai mult. E prea hotărît ca să se mai oprească.

– Atunci, trebuie să-i dezvălui adevărul.

– Nu pot, domnule. Mi-am dat cuvîntul faţă de Colin. Şi-n plus, mai avem doar cîteva zile pînă cînd adevărul va ieşi la iveală de la sine.

– Şi dacă fratele dumitale şi Colin întîrzie?

– Atunci, va trebui să punem la cale un alt plan, răspunse ea, dînd din cap.

– Dar ce anume...

– Trebuie să găsim o cale de a îndepărta prada de vînător. Caine o să se înfurie, dar va rămîne în viaţă. Trebuie să mă gîndesc cu multă băgare de seamă, adăugă ea, deschizînd uşa.

– Cînd am să te mai văd? Ai spus că trebuie să mă port ca şi cum nu te-aş cunoaşte, dar...

– A, sînt sigură c-o să mă mai vedeţi. Şi nu puteţi face decît un singur lucru ca să mă răs-

plătiți, adăugă Jade. Mi-ați spus că veți face orice.

– Da, orice.

– Caine e fiul dumneavoastră cel mai mare şi, dacă aveți un favorit, el trebuie să fie acela.

Ducele era vizibil uimit de cuvintele ei.

– Îi iubesc pe toți copiii mei. Nu ştiam că-l favorizez pe vreunul în detrimentul celorlalți.

– Sir Harwick consideră că favoritul dumneavoastră e Colin. A mai spus despre Caine că se ține la distanță de familie. Nu lăsați ca această situație să mai continue, domnule: Caine are nevoie de afecțiunea dumneavoastră. Aveți grijă să nu-i lipsească.

Uşa se închise în urma ei.

Ducele de Williamshire rămase mult timp la birou, înainte de a avea din nou încredere că picioarele-i puteau susține greutatea. Pe obraji îi şiroiau lacrimi de bucurie. Rosti o rugăciune de mulțumire pentru minunea care se întîmplare.

Colin al lui era viu.

Dintr-o dată, simți că-i era o foame de lup şi se duse să-şi ia micul dejun. Avea să-i fie greu, căci nu era deprins cu înşelătoriile, dar trebuia să-şi stăpînească zîmbetele. Nimeni din personalul casei nu trebuia să bănuiască de ce-şi revenise aşa, dintr-o dată.

Se simțea ca renăscut. Parcă l-ar fi scos cineva din abisul negru al disperării, ridicîndu-l pînă la stele.

Tînăra pe care o considera salvatoarea lui avea cei mai neobişnuiți ochi verzi. Probabil că după culoarea lor îşi botezase Pagan corabia: „Smaraldul". Da, conchise el, dînd din cap. Mai era sigur şi că acum cunoştea adevărata identitate a piratului, dar jura să ducă secretul cu el în mormînt.

Totuşi, se întreba ce-ar fi spus Caine dacă afla că femeia pe care o adăpostea era de fapt sora mai mică a lui Pagan.

Ducele de Williamshire era convins că înțelesese totul, şi tocmai îşi punea a doua porție de rinichi cu ouă în farfurie, cînd soția lui, Gweneth, intră grăbită în sufragerie.

– Bucătarul mi-a... mi-a spus... mi-a spus că mănînci... se bîlbîi ea.

Henry se întoarse spre soția lui, cu un zîmbet blînd pe buze. Biata Gweneth arăta atăt de răvăşită...! Părul scurt şi blond îi stătea în dezordine, şi nu-şi putea lega cordonul halatului.

– De ce, Henry? îl întrebă ea, privindu-l cu ochi mari.

– Aşa se obişnuieşte, în fiecare dimineață, răspunse el. Şi mi-era foame.

Ochii ei căprui se umplură de lacrimi.

– Ţi-era foame? îl întrebă în şoaptă.

Henry îşi puse farfuria pe gheridon şi porni spre soţia lui.

O cuprinse în braţe, sărutînd-o pe creştetul capului.

– Te-am cam îngrijorat în ultima vreme, nu-i aşa, iubito?

– Dar acum te simţi mai bine?

– Mi s-a recomandat să nu mai lîncezesc.

– Cine ţi-a recomandat asta?

– Conştiinţa mea, minţi ducele. Cu timpul, Gweneth, îţi voi explica despre întorsătura asta neaşteptată. Deocamdată însă, nu pot spune decît că-mi pare rău pentru toate grijile pe care vi le-am cauzat, ţie şi copiilor. Am jelit destul.

– E un miracol, şopti ea.

Da, îşi spuse Henry, un miracol cu ochi verzi şi vrăjitori.

– Vino să îmbuci şi tu ceva, draga mea. Îmi pari puţintel cam slăbită.

– Eu par slăbită? rîse tremurător Gweneth. Tu, dragul meu, arăţi ca moartea.

Ducele o sărută tandru, apoi o conduse spre masă.

– După ce strîng, cred c-am să mă duc pînă acasă la Caine.

– Va fi uluit să vadă cum ţi-ai revenit, de-

clară ducesa. O, Henry, cît mă bucur că te avem iar printre noi!

– Nu vrei să vii şi tu cu mine la Caine?

– O, da, mi-ar plăcea mult!

În ochii ei apăru o lucire hotărîtă.

– Nu se cuvine să avem musafiri, dar cred c-am s-o invit pe Lady Aisley şi pe scumpa ei mamă pentru un weekend. Trebuie să-i spui lui Caine că-l aşteptăm şi pe el... Da' ce-i, de ce clatini din cap?

– Nu merită efortul, Gweneth. Renunţă. Caine n-o să se însoare cu Lady Aisley.

– E o potrivealã minunatã, Henry, insistă ea. Dă-mi două motive întemeiate de a-nu încuraja această uniune.

– Foarte bine. Unu la mînă, Lady Aisley nu are părul roşu.

– Păi, sigur că n-are părul roşu. Are un minunat păr blond. Ştii bine asta.

– Şi doi la mînă, continuă el, neluîndu-i în seamă privirea nedumerită, nu are nici ochi verzi.

– Henry, încă nu te simţi bine de tot, nu-i aşa?

Rîsul ducelui umplu sufrageria.

– Caine are nevoie de o vrăjitoare. Trebuie s-o accepţi, draga mea...

– Pe cine... *ce* să accept?

Îi făcu cu ochiul, lăsînd-o mai derutată ca oricînd.

– Cred, Gweneth, că micul tău dejun va trebui să mai aştepte. Trebuie să te duci imediat la culcare.

– Trebuie? De ce?

Ducele se aplecă înainte şi-i şopti ceva la ureche.

Cînd termină cu explicaţiile, soţia lui se înroşise în obraji.

– O, Henry, şopti ea. Te simţi într-adevăr mai bine.

Capitolul 11

Jade se întoarse acasă la Caine peste scurt timp. După ce-i dădu hăţurile lui Matthew, urcă în grabă scara din spate, spre dormitorul ei. Cînd dădu colţul, îl văzu pe Sterns stînd ca un centurion în faţa uşii. La vederea ei, valetul tresări. Apoi îşi încrucişă braţele pe piept.

– Trebuia să fiţi în dormitor, mi'lady.

Jade se hotărî să contraatace, pretinzîndu-i ea lui explicaţii.

– Şi dumneata ce trebuia să faci?

– Să păzesc uşa.

– De ce?

– Ca să nu ieşiţi.

– Dar am şi ieşit, replică ea, zîmbind. Sterns, cred că ai lucruri mai bune de făcut decît să păzeşti o cameră goală.

– Dar, mi'lady, nu ştiam că e goală! protestă el.

Îl bătu pe braţ.

– Poţi să-mi explici mai tîrziu, domnule. Acum, te rog, dă-te la o parte. Trebuie să mă schimb şi să mă duc să-l ajut pe Caine.

Se strecură pe lîngă servitorul nemulţumit şi închise uşa, retezîndu-i protestele. Cît ai clipi, luă pe ea o rochie verde închis şi coborî grăbită pe scara principală.

Sterns păzea acum uşa din faţă. Expresia lui, cu fălcile strînse, o înştiinţă că urma să aibă dificultăţi.

– Nu aveţi voie afară, anunţă el pe un ton care ar fi îngheţat şi un urs polar.

Jade nu se lăsă intimidată. Cu un zîmbet larg, îi răspunse:

– Ba am voie, şi o să ies.

– My lord insistă să rămîneţi în casă.

– La fel cum şi eu insist să ies în curte.

Drept răspuns la această provocare, Sterns se rezemă de uşă, clătinînd încet din cap.

Jade se hotărî să-i deturneze atenţia.

– Sterns? Cîţi servitori sînt în casă?

Păru surprins de întrebarea ei.

– Acum avem doar jumătate din personal, răspunse el. Sîntem cinci cu totul.

– Şi ceilalţi unde sînt?

– La Londra. Ajută la curățenie în casa din oraş.

– Credeam că a ars pînă-n temelii.

– N-a fost chiar atît de rău. Spărtura a fost bătută în scînduri, iar acum mai trebuie doar curățate urmele de fum. În timp ce zidarii repară pereții, servitorii fac curat înăuntru.

– Mă întreb, Sterns, dacă servitorii de-acolo sînt demni de încredere.

Valetul se îndreptă cît era de lung, înainte de a răspunde:

– Mi'lady, toți oamenii mei sînt vrednici de încredere. Îi sînt loiali stăpînului lor.

– Eşti sigur?

Șterns făcu un pas spre ea.

– Da' de ce vă interesează atît de...

– Peste cîteva zile vor veni doi vizitatori, Sterns, dar nimeni nu va avea voie să spună că se află aici. Personalul trebuie să- şi țină gura.

– Mie marchizul nu mi-a spus de nici un musafir, replică Sterns, uşor lezat.

Jade se repezi pe lîngă el şi deschise upa.

– Caine încă nu ştie, aruncă ea peste umăr. De-asta nu ți-a spus. O să fie o surpriză, înțelegi...

Îşi dădu seama după expresia lui buimăcită că nu înțelegea.

– M-am gîndit doar să te anunț dinainte, ca

să pregăteşti camerele de oaspeţi, îi mai explică ea, pornind în jos pe trepte. Şi nu te mai încrunta, Sterns. Îi voi spune lui Caine c-ai încercat să mă tii cu forta în casă.

– Iar eu am să-l informez pe mi'lord că nu doriţi în camera dumneavoastră! strigă valetul după ea.

Jade îl găsi pe Caine umblînd printre resturile grajdurilor. Nu mai rămăseseră decît tăcluni care fumegau.

Caii erau acum închişi într-un ţarc dreptunghiular mare, pe care tocmai îl înjghebaseră oamenii.

Cămaşa albă a lui Caine era acoperită cu funingine.

– Ţi-ai adunat toţi caii? îl întrebă ea, cînd ajunse lîngă el.

Încet, Caine se întoarse s-o privească. Era atît de încruntat, încît privirea lui ar fi putut aprinde din nou focul. Răspunse pe un ton de o blîndeţe înşelătoare:

– Pe toţi, în afara celui pe care l-ai împrumutat tu.

– Împrumutat? repetă Jade, prefăcîndu-se nevinovată.

– Du-te şi aşteaptă-mă în salon! îi porunci el.

– Dar, Caine, vreau să te ajut...

Fu cît pe ce să-şi piardă calmul.

– Să mă ajuți? Tu şi oamenii tăi m-ați ajuta destul.

Trase de cîteva ori aer în piept, apoi strigă:

– Du-te în casă! Imediat!!!

Răcnetul lui avu efectul scontat. Jade se răsuci în loc şi porni spre casă. Simțea privirea lui Caine în urma ei şi nu s- ar fi mirat dacă-i lua rochia foc. Arunca flăcări din ochi, de furios ce era.

Degeaba ar fi încerca să discute raționaal cu el. Trebuia să aştepte pînă se mai calma.

Ajunsă la scară, se întoarse iar spre el.

– Caine? Dacă tot trebuie să stai afară, nu te mai expune naibii aşa.

Sterns se repezi în jos pe trepte, o luă de cot şi-i şopti:

– Faceți cum vă porunceşte el, Lady Jade. Nu e momentul să-l zădărîți. Haideți înăuntru acum, adăugă el, ajutînd-o să urce scara. Nu cred că l-am mai văzut vreodată pe mi'lord aşa de furios.

– Da, e furios, şopti Jade, iritată de tremurul din propria-i voce. Sterns, crezi că aş putea să beau un ceai? Ziua asta pare să se fi stricat complet, adăugă ea, şi n-a trecut nici măcar jumătate din ea.

– Sigur c-am să vă fac un ceai, se repezi

Sterns. Mi'lady, sînt convins că marchizul n-a vrut să ridice tonul la dumneavoastră. După ce-i trece furia, precis îşi va prezenta scuzele.

– S-ar putea ca de data asta să nu-i mai treacă furia, murmură ea.

Valetul îi deschise uşa, apoi o urmă înăuntru.

– Grajdurile nu erau vechi nici măcar de-o lună, spuse el.

Jade încercă să fie atentă la ceea ce-i spunea Sterns, dar în minte îi tot răsunau cuvintele lui Caine: „Tu şi oamenii tăi m-aţi ajutat destul." Ştia despre Matthew şi Jimbo. Dar cum aflase? Şi, mai important, ce altceva mai ştia?

În timp ce Sterns se duse să facă ceaiul, Jade începu să se plimbe nervoasă prin salonul spaţios. Deschise glasvandul din capăt ca să intre aer. Era şi o măsură de prevedere, căci dacă într-adevăr Caine voia s-o omoare, avea pe unde să scape.

– Prostii, bombăni ea, reluîndu-şi mersul. Caine n-ar fi ridicat niciodată mîna asupra ei, oricît de tare s-ar fi înfuriat. Şi-n plus, n-avea cum să ştie tot adevărul.

Dintr-o dată, uşa din faţă se dădu de perete, cu zgomot.

Venise Caine.

Jade se repezi la canapeaua de brocart

auriu, se aşează şi-şi împreună mîinile în poală, cu un zîmbet forţat.

În continuare, se deschiseră uşile salonului. De îndată ce văzu expresia lui Caine, Jade nu-şi mai putu menţine zîmbetul pe buze. Părea gata să facă moarte de om. Tremura de furie.

– Unde-ai fost azi-dimineaţă? mugi el.

– Nu-mi vorbi pe tonul ăsta, domnule. Ai să mă asurzeşti.

– Răspunde-mi!

Se încruntă la el pentru că striga în continuare, apoi îi spuse:

– M-am dus în vizită la iubitul tău tată.

Aceste cuvinte îl mai înmuiară. Apoi clătină din cap.

– Nu te cred.

– Ăsta-i adevărul.

Caine porni din nou, apropiindu-se de ea pînă ajunse să-i atingă tivul rochiei cu vîrfurile cizmelor. O domina cu statura lui, ca un înger al răzbunării. Jade se simţea încolţită.

– Îmi pare rău că nu mă crezi, Caine, dar m-am dus într- adevăr la tatăl tău. Înţelegi, sînt foarte îngrijorată pentru el. Sir Harwick mi-a spus că nu se simte bine, şi m-am gîndit că o conversaţie plăcută l-ar bine-dispune.

În timp ce vorbea, îşi privea mîinile.

– Cînd ai dat foc, Jade?

La asta, ridică ochii spre el.

– N-am dat nici un foc, replică ea.

– N-ai dat pe dracu'! răcni Caine. Dacă nu tu, atunci i-ai ordonat unuia dintre oamenii tăi s-o facă. Acum vreau să-mi spui de ce.

– Care oameni?

– Cei doi ticăloşi care se-nvîrtesc pe-aici din ziua cînd am sosit.

O aşteptă să nege. De cînd se cunoscuseră, îi îndrugase numai minciuni.

– A, aceia doi... răspunse ea, ridicînd delicat din umeri. La Matthew şi Jimbo te referi? I-ai cunoscut, nu-i aşa?

Chinul lui Caine devenise aproape insuportabil.

– Da, i-am cunoscut. Alţi doi mincinoşi, nu-i aşa?

– Matthew şi Jimbo sînt nişte oameni de ispravă, şopti ea.

– Deci, nu negi...

– N-am să neg nimic. Mă pui într-o situaţie imposibilă. Mi-am dat cuvîntul şi nu mi-l pot călca. Nu-ţi rămîne decît să mai ai un timp încredere în mine.

– Încredere? răcni el, ca şi cum ar fi rostit o blasfemie. Niciodată n-o să mai am încredere în tine. Pesemne mă crezi un nătărău, dacă-ţi închipui asta.

Începea să se teamă de el. Trase adînc aer în piept, apoi spuse:

– Problema mea este foarte delicată.

– Puţin îmi pasă cît de delicată e problema ta! mugi el. Ce Dumnezeu urmăreşti? De ce eşti aici?

Iar striga la ea. Jade clătină din cap.

– Am să-ţi spun numai că sînt aici datorită ţie.

– Răspunde-mi!

– Foarte bine, şopti ea. Am venit să te protejez.

Parcă i-ar fi spus că se pogorîse din cer.

– Vreau adevăratul motiv, fir-ar să fie!

– Ăsta-i adevăratul motiv. Te protejez.

Sterns apăru în uşă, cu o tavă de argint în mîini. Aruncă o singură privire spre chipul stăpînului său, şi imediat făcu calea-ntoarsă.

– Închide uşile după tine, Sterns! ordonă Caine.

– Nu te răsti la Sterns! îi ceru Jade, începînd să strige şi ea. N-are nici un amestec în treaba asta şi nu trebuie să-ţi descarci furia pe el.

– Stai jos, Jade.

Glasul îi devenise mult mai scăzut – şi mult mai ameninţător. Jade trebui să facă un mare efort de voinţă ca să nu se supună ordinului.

– Probabil dai şuturi cățelușilor cînd eşti prost dispus, nu- i aşa?

– Am zis să stai jos.

Jade aruncă o privire spre uşă, măsurînd distanța, dar următoarele cuvinte ale lui Jade o făcură să se răzgîndească:

– N-ai să ajungi.

Reveni spre el.

– N-ai de gînd să fii deloc rezonabil?

– Nu. Numai rezonabil n-am să fiu.

– Speram să putem avea o discuție calmă după ce te liniştești, şi...

– Acum, i-o retează el. Vom discuta acum, Jade.

Îi venea s-o înhațe, s-o zgîlțîie pînă-i răspundea la toate întrebările. Dar ştia că, dacă se atingea de ea, risca s-o omoare. Avea senzația că i se frînsese inima în două.

– Pagan te-a trimis, nu-i aşa?

– Nu.

– Ba da. Dumnezeule, ticălosul a trimis o femeie să rezolve treaba-n locul lui. Cine e, Jade? Fratele tău?

Jade se retrase din fața lui, clătinînd din cap.

– Caine, te rog, încearcă să asculți...

Porni după ea, apoi se forță să se oprească.

– Toate, numai... minciuni, aşa e, Jade? Nu erai în nici un pericol.

– Nu toate au fost minciuni, replică ea, dar tu erai într-un pericol mult mai mare.

Caine clătină din cap. Jade ştia că n-ar fi crezut-o orice i-ar fi spus.

– A trimis o femeie, repetă el. Fratele tău e un laş. O să moară. Aşa va fi drept, nu? Ochi pentru ochi – sau, în cazul de faţă, frate pentru frate.

– Caine, trebuie să mă asculţi! strigă ea, venindu-i să plîngă din cauza chinurilor prin care-l făcea să treacă. Trebuie să înţelegi. La început, n-am ştiut ce fel de om erai... O, Doamne, îmi pare atît de rău...

– Îţi pare rău? repetă el, cu un glas sec, lipsit de orice emoţie.

– Da, şopti Jade. De m-ai asculta, numai...

– Te-aştepţi să cred tot ce-ai să-mi spui acum?

Nu-i răspunse.

Părea să privească prin ea. Mult timp, nu spuse nimic. Aproape că-i vedea cu ochii furia crescîndu-i.

– Ai făcut dragoste cu mine fiindcă aşa ţi-a ordonat Pagan? o întrebă.

Jade reacţionă ca şi cum ar fi lovit-o.

– Asta ar însemna că sînt o curvă, Caine, şi

nu mă curvăsăresc pentru nimeni, nici chiar pentru fratele meu.

Nu-i dădu dreptate destul de repede ca s-o împace. Ochii lui Jade se umplură de lacrimi.

– Nu sînt o tîrfă! strigă ea.

Răgetul neaşteptat care se auzi dinspre glasvand le atrase atenţia amîndurora. Era ca un strigăt de luptă, care le îngheţa sîngele-n vene.

Jade recunoscu sunetul. Sosise Nathan. În sfîrşit, înşelătoria se terminase.

– Ai făcut-o pe sora mea tîrfă?

Veninul din glasul gros al lui Nathan făcea să se zguduie pereţii. Jade nu-şi mai văzuse niciodată fratele atît de furios.

Făcu un pas spre el, dar dintr-o dată se pomeni trasă lîngă Caine.

– Nu-mi sta-n cale, îi ordonă el, pe un ton îngrozitor de calm.

– Ce vrei să faci? N-ai să te atingi de fratele meu, Caine. Nu te las.

– Ia-ţi mîinile de pe ea! urlă Nathan. Că de nu, te omor!

– Nathan! ţipă Jade. Caine nu înţelege!

Încercă să-i dea mîinile la o parte de pe umerii ei, dar era imposibil. O ţinea strîns ca două cătuşe. Nu ştia care dintre ei arăta mai furios. Nathan se încrunta la fel de urît ca şi

Caine, la fel de amenințător. Aveau forțe egale, ca doi adversari uriaşi. Dacă aveau ocazia, s-ar fi omorît unul pe altul.

Nathan arăta ca un pirat. Părul lui lung, închis la culoare, ajungea pînă mai jos de umeri. Era îmbrăcat în pantaloni negri strînşi pe picioare şi avea cămaşa albă descheiată aproape pînă la mijloc. Nu era la fel de înalt precum Caine, dar cu siguranță era la fel de musculos.

Da, s-ar fi omorît între ei. Înnebunită, Jade căută o cale de a detensiona situația, în timp ce cei doi se măsurau din priviri.

– Ți-am pus o întrebare, ticălosule! strigă iar Nathan, făcînd un pas amenințător înainte. Al făcut-o pe sora mea tîrfă?

– Nu m-a făcut tîrfă! țipă Jade, cînd Nathan îşi duse mîna la cuțitul de la cingătoare. Nu ştie despre Colin. M-am ținut de cuvînt şi nu i-am spus.

Nathan ezită. Jade profită de ocazie.

– Crede că tu l-ai omorît pe Colin. A înțeles aproape totul, Nathan.

Mîna lui Nathan se duse la spate, evitînd pumnalul. Jade simți că se moleşea de uşurare.

– Nu zău? murmură el tărăgănat.

Caine îl privea fix, ştiind de-acum fără nici o umbră de îndoială că acel pirat era fratele lui

Jade. Amîndoi aveau aceiaşi ochi verzi.

– Fii sigur c-am înțeles, dracului! răcni dintr-o dată Caine. Eşti Pagan şi mi-ai omorît fratele!

Jade făcu un pas spre Nathan. Cu un gest brutal, Caine o împinse înapoi în spatele lui.

– Nu încerca să te apropii de el, Jade.

– Vrei să mă aperi de propriul meu frate? îl întrebă ea.

Caine nu-i răspunse.

– S-a atins de tine? strigă Nathan.

– Nathan, vrei să renunți la subiectul ăsta? Lipă Jade. Nu e momentul să discutăm asemenea probleme personale.

– Taci din gură! îi ordonă Caine.

Cînd porni înainte, Jade îl apucă de cămaşă. Nu reuşi să-l oprească. Dintr-o lovitură de picior, Caine dădu la o parte căruciorul de ceai cu încrustații ornamentale şi-şi continuă drumul.

– Al dracului de sigur că am atins-o! mugi el. Nu făcea parte şi asta din plan, nenorocitule?

Nathan scoase un răget şi se repezi înainte. Păreau doi tauri aruncîndu-se unul asupra altuia.

– Nu! zbieră Jade. Nathan, te rog, nu-i face nimic lui Caine! Caine, nici tu nu trebuie să...

Încetă, cînd îşi dădu seama că nu-i acordau

nici o atenţie. Caine aplică prima lovitură. Efectiv, îl trînti pe Nathan de perete. Un frumos tablou care reprezenta Tamisa pe vremuri, cînd era mai curată, căzu la podea cu zgomot. Nathan îl sfărîmă cu piciorul, încercînd să-l lovească pe Caine cu genunchiul sub pîntec.

Era hotărît să facă din el un eunuc. Dar Caine blocă uşor lovitura, apoi îl azvîrli pe Nathan iar de perete. Fratele lui Jade reuşi să-l dea un pumn în plin, iar Caine îl apucă de gît şi se pregătea să-i tragă şi el unul, cînd atenţia îi fu atrasă de omul care stătea în uşă. Imediat strînsoara îi slăbi. Nathan nu lăsă să-i scape prilejul şi-i aplică un pumn în bărbie.

Gaine se scutură ca şi cum l-ar fi pişcat un ţînţar, apoi îl împinse iar pe Nathan în perete.

– Colin?

Îi rostise numele într-o şoaptă sugrumată, neîncrezătoare. Mintea lui nu putea să accepte ceea ce vedea. Fratele lui trăia. Colin stătea rezemat de tocul uşii, cu zîmbetul lui strîmb atît de familiar, atît de băieţesc... Era slab, îngrozitor de slab, dar cît se putea de viu.

Colin era atît de stupefiat încît nu-şi dădu seama că-l sugruma pe Nathan decît cînd îl auzi gîfîind sufocat. Imediat ce slăbi strînsoarea, Nathan se eliberă şi-i mai dădu una. Caine nu luă în seamă lovitura şi în sfîrşit îi dădu

drumul. Aproape ca şi cum ideea i-ar fi venit în ireacăt, trînti un cot în coastele lui Nathan, după care făcu un pas spre Colin.

– Pe toți sfinții, Colin, am să-l omor pe fratelu! strigă Nathan. Ştii ce i-a făcut soră-mii? A...

– Nathan, nu e nevoie să-i spui lui Colin! ipă Jade. Te rog, măcar o dată, poartă-te ca un gentleman!

Încet, Colin se desprinse de uşă. Sprijinindu-se în baston, porni spre fratele lui. Caine tremura de emoție în timp ce-l cuprindea în brațe.

– Dumnezeule, eşti cu adevărat aici... Nu-mi vine să cred...

– Mă bucur aşa de-al naibii de mult că te văd, Caine, răspunse Colin. Ştiu că eşti surprins: Am să-ți explic totul. Încearcă să nu te uperi prea tare pe mine. N-am lăsat pe nimeni ă-ți spună. Voiam să-ți explic eu mai întîi. Sînt periculoşi. Ai fi dat buzna...

Nu avu putere să mai continue, lăsîndu-se cu toată greutatea pe Caine. Fratele său conlnuă să-l țină în brațe, aşteptîndu-l să-şi revină.

– Nu te grăbi, Colin, îi şopti el. Nu e nevoie ă te grăbeşti...

După ce fratele său dădu din cap, Caine făcu un pas înapoi, ca să-l vadă mai bine. Gro-

piţa îi apăruse iar în obraz, şi avea lacrimi în ochi.

– Colin, şi tu arăţi ca un pirat, declară el. Ai părul la fel de lung ca al lui Pagan, adăugă uitîndu-se încruntat spre Nathan.

Nathan se încruntă şi el.

– Nu i-am spus nimic, Colin. Dar isteţul de frate-tău a înţeles totul. Ştie că sînt Pagan şi că mi-am trimis surioara să fie tîrfa lui.

Jade ar fi vrut să se deschidă podeaua să s-o înghită întreagă.

Se aprinse ca focul la faţă.

– Nathan, dacă nu te omoară Caine, s prea poate s-o fac eu! îl ameninţă.

Colin o privea lung. Cînd izbucni în rîs, Jad ghici la ce se gîndea.

– Nu ţi-am spus... începu el.

– Colin, stai jos! îi ordonă. Nu trebuie să t laşi cu greutatea pe piciorul ăla. E prea de vreme ca să mergi fără sprijin.

Dar Colin nu uitase îngrozitorul comentar al lui Nathan.

– Ştiam eu că tu şi Caine o să...

Oftă.

– Te-am prevenit, nu?

– Colin, nu vreau să mai aud nici o vorbă despre Caine şi mine! strigă Jade. Gata, s-a terminat. Ai înţeles? Unde-i Winters? întrebă ea

grăbită, sperînd să-i distragă atenţia. Medicul ar trebui să fie lîngă tine.

– Winters a fost cu tine? întrebă Caine.

– Pagan l-a convins să aibă grijă de mine la bordul „Smaraldului“, răspunse Colin, aşezîndu-se cu greu pe canapea. La început s-a cam împotrivit, dar Pagan poate fi foarte convingător. Şi, pînă la urmă, cred că Winters s-a simţit straşnic.

– Bine, şi acum unde e? se interesă Jade.

– L-am lăsat să se ducă acasă, îi spuse Colin. Şi gata, nu te mai agita. Nu mai am nevoie decît de timp ca să mi se vindece piciorul ăsta.

Jade îi potrivi o pernă la spate, apoi îi ridică piciorul pe un taburet rotund.

– Cred c-am să poruncesc ceva de băut pentru tine, Colin, spuse ea. Eşti palid. Te-a obosit drumul pînă aici, nu-i aşa?

Nu-i dădu timp să răspundă, pornind imediat spre uşă.

Caine îi tăie drumul.

– Nu pleci nicăieri.

Refuză să-l privească în timp ce încerca să treacă pe lîngă el. Caine o apucă de braţ, dureros de strîns.

– Stai jos, Jade.

– Jade? şopti surprins Colin.

– I-am permis lui Caine să-mi spună pe nume.

– Permis? repetă Nathan.

– Şi tu cum o numeşti? îşi întrebă Caine fratele.

– Are mai multe porecle. De cele mai multe ori îi spun Roşcata – nu-i aşa, Jade?

Cînd Jade dădu din cap, Colin continuă:

– Nathan îi spune tot timpul Puştoaica. Îi place în mod deosebit porecla asta.

Făcu încet cu ochiul, iar Jade roşi şi mai tare.

– Black Harry mă numeşte Delfinul, explică în continuare Colin. Are şi sens de insultă.

Nathan clătină din cap.

– Delfinii sînt blînzi, Colin. Nu ţi-o spune cu gînd rău.

Caine scoase un oftat obosit.

– Cine-i Black Harry?

Dintr-o dată, miracolûl acela uluitor îl izbi în plin. Simţi că-l părăseau puterile. O trase pe Jade spre fotoliul din faţa canapelei şi se aşeză, silind-o să se aşeze şi ea, pe braţul fotoliului.

Tot timpul, nu-şi lua ochii de la fratele lui.

– Nici acum nu-mi vine să cred că eşti viu.

– Lui Pagan trebuie să-i mulţumeşti pentru asta, răspunse Colin. Şi nici mie nú-mi vine să

cred că eşti atît de calm. Eram sigur c-aveau să-ţi vină furiile cînd aflai c-am pus-o pe Jade să-mi promită că nu-ţi va spune. Caine, am atît de multe să-ţi povestesc... Mai întîi, însă, cred că şi sora ta Nathan are ceva să-ţi spună...

Jade scutură vehement din cap.

– N-am nimic să-i spun, Colin. Dacă ai chef să-i dai explicaţii, fă-o după ce plec eu de aici.

Caine n-o lua în seamă. Îi lăsă braţul, aplecîndu-se înainte, cu coatele pe genunchi, şi spuse:

– Vreau să ştiu cine ţi-a făcut asta. Numele, Colin. De restul am să mă ocup eu.

Jade încercă din nou să plece, dar Caine, fără să-şi ia ochii de la fratele lui, o luă de mînă.

– Parcă ţin mine că ţi-am spus că nu pleci nicăieri.

Nathan îi privea fără să-i vină a crede.

– Încă n-ai băgat cuţitu-n el?

Înainte de a răspunde, Jade ridică din umeri.

– S-ar fi supărat Colin.

– De ce întîrzie atîta Black Harry? întrebă Nathan, aşezîndu-se lîngă Colin şi rezemîndu-şi picioarele pe acelaşi taburet lat şi rotund.

– Nu prea poate să se grăbească, răspunse Colin. Şi-a pierdut ochelarii.

Amîndoi izbucniră în rîs. Jade era îngrozită.

– Black Harry e aici? În Anglia?

Îi tremura vocea. Numai Nathan păru să-înţeleagă motivul tulburării.

– Este, anunţă el pe un ton aspru. Iar cînd o să-i spun...

– Nu, Nathan, nu trebuie să-i spui nimic strigă ea, încercînd iar să scape din strînsoarea lui Caine – zadarnic.

– Cine-i Black Harry? întrebă Caine, neluînd în seamă eforturile lui Jade.

– Unchiul ei, răspunse Colin. A avut grijă de Jade după ce i-a murit tatăl.

Caine încerca să asimileze toate aceste informaţii.

Reacţia lui Jade faţă de vestea sosirii lui Harry arăta că-i era frică de unchiul ei.

– Cît timp a stat cu el? îl întrebă pe Colin.

– Ani de zile.

Se întoarse spre Nathan.

– Şi tu unde naiba ai fost cînd era ea mică? Plecat să jefuieşti oamenii?

– La naiba, Colin, cît crezi că pot să mai rezist? mormăi Nathan. Dacă nu se potoleşte, să ştii că-l omor, chiar dacă asta-nseamnă să te pierd de prieten.

Colin era prea obosit ca să mai ia parte la conversaţie. Voia să se mai odihnească doar

cîteva minute, înainte de a începe cu explica-
țiile.

– Nimeni n-o să omoare pe nimeni pînă nu ne lămurim, spuse el şi, rezemîndu-se de spă-tar, închise ochii.

Un zgomot puternic le atrase tuturor atenția. Caine ridică privirea tocmai la timp ca să vadă o glastră mare cu flori zburînd prin dreptul fe-restrelor de la terasă. Ghiveciul se lovi de pe-rete, spărgîndu-se, urmat de o blasfemie sonoră.

– Uite-l şi pe Harry, murmură alene Colin.

Caine continua să privească spre uşă, spu-nîndu-şi că de-acum era pregătit pentru orice. Nimic nu putea să-l mai surprindă.

Din păcarte, se înşela. Omul care trecu țan-țoş pragul arăta atît de caraghios, încît Caine fu cît pe ce să izbucnească în rîs. Harry se opri, îşi propti în şolduri mîinile sale mari şi se uită încruntat la cei din jur. Era îmbrăcat complet în alb, cu o cingătoare roşie şi lată în jurul burții umflate. Avea pielea bronzată şi părul argintiu ca norii. Caine îi aprecie vîrsta aproape de cinci-zeci de ani, poate puțin mai mult.

Copiii care-l vedeau ar fi riscat să aibă coş-maruri luni de zile. Era incredibil de urît, cu un nas borcănat care-i acoperea aproape toată fața. Avea ochii mici ca două fante, căci şi-i

mijea feroce. Omul avea stil, atîta lucru trebuia să recunoască. Intră falnic, însoţit de încă doi care se repeziră înaintea lui să-i dea la o parte din drum diverse obiecte. Alţii doi îl urmară. Caine îi recunoscu pe Matthew şi Jimbo, după vînătăile pe care li le cauzase cînd stătuseră de vorbă.

– Se-aglomerează al dracu' de mult aici, comentă el.

Jade îşi smulse mîna dintr-a lui şi alergă la Black Harry. Se aruncă în braţele unchiul ei, cuprinzîndu-l strîns.

Cînd Harry îi zîmbi lui Jade, Caine îi observă dintele de aur.

– O, unchiule Harry, ce dor mi-a fost de tine! şopti ea.

– Sigur că ţi-a fost dor de mine, mormăi bătrînul. Da' o mamă de bătaie tot am să-ţi ard adăugă el, după ce o îmbrăţişă afectuos. Ţi-ai ieşit de tot din minţi, fato? Am s-ascult fiecare vorbuliţă necuviincioasă din povestea asta, şi pe urmă am să-ţi trag o papară de nu te vezi!

– Ei, Harry, spuse Jade pe un ton liniştitor, r.-am vrut să te supăr.

Harry pufni sonor.

– N-ai vrut să aflu, asta n-ai vrut, replică el.

După care se aplecă şi o sărută zgomotos pe creştetul capului.

– Ăsta să fie Caine? întrebă el apoi, privindu-l cu ochi mijiți.

– El e, răspunse Jade.

– N-a murit.

– Nu.

– Ți-ai făcut bine datoria.

– Las' c-o să moară curînd, dacă-i după mine, remarcă tărăgănat Nathan.

– Ce răzmeriță aud eu aici?

– Harry? îi atrase din nou Jade atenția.

– Da?

Se înălță pe vîrfuri şi-i şopti ceva la ureche. In timp ce o asculta, Harry se încruntă.

Cînd Jade termină de vorbit, unchiul ei dădu din cap.

– S-ar putea să-nsemneze ceva, da' s-ar putea şi să nu-nsemneze nimica. Ai încredere-n omul ăsta?

Nu putu să-l mintă.

– Da.

– Ce însemnează pentru tine, fată?

– Nimic...murmură ea.

– Atunci, uită-te-n ochii mei. Vorbeşti cu podeaua, iar asta-mi dă de veste că se-ntîmplă ceva necurat.

– Nu e nimic necurat la mijloc, şopti Jade. Mă bucur doar că toată înşelătoria a luat sfîrşit.

Harry nu părea prea convins.

– Atunci, dacă nu-nsemnează nimica pentru tine, de ce stă frate- tău numai cu ochii pe el? o iscodi, simțind că nu-i spunea tot adevărul.

– E fratele lui Colin, îi reaminti ea. Numa de-asta mi-am dat osteneala pentru el.

Unchiul ei se hotărî să aştepte pînă rămîneau singuri, ca să scoată adevărul de la ea.

– Eu tot nu înțeleg! mugi el dintr-o dată uitîndu-se spre Caine cu ochii mijiți. După cum mă socotesc eu, ar trebui să-i pupi picioarele lui Perry. Amărîtul de frate-tău e-n viață, nu?

– Lasă, Harry, c-o să lămurim totul, acum că sîntem aici, interveni Colin.

Harry mormăi, revenind cu privirea spre Jade.

– Da' de bătaia aia tot nu scapi, fato. Te-ndoieşti de spusele mele?

– Nu, Harry, nu mă îndoiesc.

Cu un efort, Jade îşi ascunse zîmbetul. De cînd se ştiau, Harry nu-i făcuse nici cel mai mic rău, niciodată. Era un om bun şi blînd, cu un suflet atît de curat, încît cu siguranță Dumnezeu îl privea zîmbind cu mîndrie.

Lui Harry îi plăcea să amenințe cu tot felul de pedepse care mai de care mai cumplite, cînd avea cine să-l asculte. Era pirat, cum îl amintea el adesea, şi trebuia să salveze aparențele.

La auzul primei amenințări, Caine se ridicase de pe scaun, dar Colin îi făcu semn să se aşeze la loc.

– Vorbe, îi şopti el.

– la dați-mi un scaun, oameni buni! strigă Harry, trecînd în fața căminului, cu mîinile la spate. Nu semeni cu Delfinul, remarcă el, zîmbind iar de-i strălucea dintele de aur. Tu şi amărîtul de frate-tău sînteți amîndoi chipeşi ca păcatu'. Nu văd decît asemănarea de familie.

Caine nu credea că bătrînul putea să vadă mare lucru, dar îşi păstră părerea pentru el. Îl privi pe Colin, care zîmbea, cu ochii închişi.

Unul dintre oamenii lui Harry aduse un fotoliu lîngă şemineu, şi în timp ce unchiul ei se aşeza, Jade veni lîngă el, punîndu-i o mînă pe umăr.

– Porți ochelari, băiatu' meu? îl întrebă Harry pe Caine.

Caine clătină din cap.

– Are cineva de-aici o pereche de ochelari? Vreun servitor, poate?

– Nu, răspunse Caine.

– Unchiule ştii cumva unde ți i-ai pierdut? îl întrebă Jade.

– Ei, frumoaso, doar ştii că nu mai țiu minte. Dacă ştiam, nu i-aş fi pierdut, nu?

Apoi se întoarse spre Caine.

– E vreun sat pe-aproape?

Colin izbucni în rîs. Pînă şi Nathan zîmbi. Caine nu înţelegea de ce se amuzau.

– Este un sat în apropiere, răspunse Colin.

– Pe tine nu te-a-ntrebat nimeni, mă ţîcă. Ia dormi acolo, Delfinule. Că numai de-asta eşti bun! îl admonestă Harry, făcînd cu ochiul.

Şi, întorcîndu-se spre ai lui, răcni:

– Băieţi, ştiţi ce-aveţi de făcut!

Cei doi indivizi cu înfăţişări dubioase de lîngă uşa terasei dădură din cap. În timp ce se întorceau să plece, Jade îl înghionti pe Harry în umăr.

– Of, în regulă, fato, bombăni el. Băieţi, fără furtişaguri! strigă. Sîntem prea aproape de casă.

– Dară, Black Harry, răspunse unul.

Bătrînul dădu din cap, apoi îşi apucă un genunchi în mîini şi se rezemă de spătar.

– Ei, va să zică aşa: cînd am intrat, am auzit vorbe de răscoală. S-ar zice că-i un prilej de bucurie, da' n-aud pe nimeni chiuind. Auzi tu vreun chiuit, fată?

– Nu, Harry.

– S-ar putea ca ăl frate al lu' Delfinu' să nu se bucure că i-a venit înapoi? Nu pot zice că-l condamn. Băiatu' ăsta nu-i în stare nici să joace o partidă de şah ca lumea.

– Eram cu mințile pe jumătate duse cînd am jucat ultima oară, îi aminti Colin.

Harry pufni.

– Eşti cu mințile pe jumătate din naştere, ţîcă.

Colin zîmbi.

– Caine? Ştii de ce i se spune Black Harry urîtului ăstuia?

– Las' că-i zic eu, îl întrerupse bătrînul. Fi-ndcă-s negru la inimă.

Aşteptă cîteva clipe un răspuns admirativ din partea lui Caine.

– Singur mi-am dat porecla. Se potrivește, nu, fată?

– Da, unchiule, e foarte potrivită. Ai o inimă neagră ca noaptea.

– E bine că spui aşa, replică el, bătînd-o pe mînă. De cum se-ntorc oamenii mei, plec în port. Mi-ar prinde bine o- mbucătură, să mă ţină.

– Mă ocup imediat, răspunse Jade.

Porni spre uşă, ocolind cît mai departe scaunul lui Caine. Cînd ajunse la intrare se întoarse spre unchiul ei.

– Te rog, Harry, nu-i lăsa pe Nathan şi Caine să se ia la bătaie în lipsa mea.

– Că mult mi-ar şi păsa!

– Dar mi-ar păsa mie. Te rog, Harry, da?

– Bine, atunci, dacă mă rogi... N-am să-i las să se-ncaiere.

Imediat ce uşa se închise în urma ei, Harry şopti:

– Mare figură, fata asta. Ar fi trebuit să-l sluțesc fața cu ani în urmă. E prea drăguță ca să-i fie bine-n viață. Ăsta-i motivul pentru care a trebuit s-o las în urmă de-atîtea ori. Nu puteam aveam încredere-n bărbați, cînd mă-ntorceam cu spatele.

– E aşa de drăguță, confirmă răstit Nathan, încît unii oameni fără onoare ar profita de ea.

– Las-o moartă, Nathan, interveni Colin. Fratele meu e un om onorabil.

– Pe dracu'! mîrîi Nathan.

Caine nu le mai dădea atenție. Se gîndea la afirmația lui Harry, că o lăsase pe Jade în urmă.

Unde o lăsase? Cine avusese grijă de ea în lipsa lui?

– Ce tot vorbiți aolo? întrebă Harry, atrăgîndu-i iar atenția.

– Deşi nu-ți stă în fire, îți cer să ai răbdare, Harry, răspunse Colin. A avut loc o mică neînțelegere, atîta tot.

– Atunci, lămuriți-o cît mai repede!

– La naiba, Colin, ştiu tot ce trebuie să ştiu, îi întrerupse Nathan. Fratele tău e un bastard...

– Eşti copil din flori, fiule? interveni Harry, cu mult interes.

Caine oftă.

– Nu, nu-s născut din flori.

Spre nedumerirea lui, bătrînul nici nu încercă să-şi ascundă dezamăgirea.

– Atunci nu-i poți spune aşa. Numai cei născuți cu stigmatul pot să se laude cu el, adăugă el, dînd din cap. Porecla îl face pe om.

– Sau pe femeie, interveni Colin.

Caine îl privi surprins. Fratele său încercă să-şi stăpînească rîsul.

– Harry? Spune-i despre Bastard Bull.

– Colin, pentru numele lui Dumnezeu... începu Caine.

– Cu timpul, Caine, şopti el. Mai am nevoie de puțin timp ca să-mi adun gîndurile.

– În regulă.

Apoi se întoarse spre Harry.

– Spune-mi despre Bastard Bull.

– La urma urmei, nici nu era bastard, începu Harry, încruntat. A zis doar că era, ca să ni se poată alătura. Ştia cît preţ pun eu pe porecle. Cînd am aflat că mințise, l-am aruncat peste bord, cu gunoiul.

– Întîmplător, erau în mijlocul oceanului, remarcă într-o doară Colin. Totuşi, Pagan nu l-a lăsat să se înece.

– Cîtă considerație din partea ta, mor.năi Caine la adresa lui Nathan.

– Şi mai era şi ălălalt, unul puternic...

Caine oftă prelung. Se rezemă de spătar, închise ochii şi se resemnă să aştepte pînă lua sfîrşit toată discuția aceea ridicolă despre porecle.

Colin părea să se distreze, şi-i ceruse timp. Acum părea pe jumătate adormit... şi foarte palid.

Dizertația lui Harry mai dură vreo zece minute. Cînd se termină, Nathan spuse:

– Şi Jade are o poreclă specială.

– Las' c-o spun eu, interveni Harry. Că doar eu i-am găsit-o, la urma urmei.

Nathan dădu din cap.

– Bine, Harry, spune-o tu.

Toți îl priveau pe Caine. Dacă deschidea ochii, le-ar fi văzut zîmbetele.

Caine ajunsese la capătul răbdării.

– Şi ce poreclă specială are, Harry? întrebă el, pe un ton plictisit.

– Păi, ştii, băiete... murmură tărăgănat bătrînul. Nouă ne place să-i zicem Pagan.

Capitolul 12

Caine nu primi deloc bine vestea. Mult timp, refuză să creadă că Jade putea fi Pagan. Numai unui bărbat îi puteau reuşi isprăvi atît de îndrăzneţe – numai unui bărbat.

Colin, Harry şi Nathan îl priveau atenţi. Cînd clătină din cap negativ, ei dădură din capete afirmativ, toţi o dată.

– Văd că ţi-e greu să te-mpaci cu ideea, spuse Colin, cu o expresie înţelegătoare. Dar ăsta-i adevărul, Caine. Harry a poreclit-o aşa cu ani în urmă, fiindcă...

– Las' că zic eu, îl întrerupse Harry. Din cauza părului, fiule. Cînd era mai mică, îl avea roşu ca flăcările iadului - şi mai era şi neastîmpărată ca un drac de fată. Un copil de-a dreptul păgîn, asta era.

Încet, expresia neîncrezătoare a lui Caine deveni furioasă.

Colin şi Harry erau tot mai stînjeniţi. Numai Nathan părea să savureze momentul.

– Ar fi un bărbat în stare să lase un trandafir în urma lui, Caine? întrebă el, numai ca să-i pună sare pe rană. Asta-i opera unei femei. Mă şi mir că nimeni n-a ghicit pînă acum. Nu eşti de acord, Colin?

– Ba da, răspunse acesta, privindu-şi fratele. E uluitor.

Multă vreme, nimeni nu mai spuse nimic. Harry şi Nathan îl aşteptau pe Caine să accepte adevărul. Colin îşi cunoştea fratele mai bine decît ei, şi aştepta cu răbdare explozia.

Jade era în sufragerie, unde-l ajuta pe Sterns să pună masa. Imediat ce o privi, valetul îşi dădu seama că era ceva în neregulă. Era la fel de palidă ca faţa de masă.

– Unchiului i-ar plăcea ăsta, remarcă ea, examinînd un platou mare şi oval, de argint. Are un model magnific.

Sterns dădu din cap.

– E un dar de la rege, explică el. Cînd marchizul a primit titlul de cavaler, Colin a dat o mare petrecere în cinstea lui. A venit şi regele, şi i-a dăruit platoul ăsta. Dacă-l întoarceţi, o să vedeţi inscripţia.

Jade clătină din cap, întinzîndu-i platoul.

– Ascunde-l.

– Poftiți?

– Am zis să-l ascunzi, Sterns.

Se uită prin jur, apoi întrebă:

– Mai există şi alte obiecte deosebite pe care Caine ar vrea să le păstreze?

– Serviciul de ceai de pe gheridon. Cred că are o însemnătate deosebită pentru mi'lord.

– Şi pe-ăla tot regele i l-a dat?

– Nu, îl are de la bunică-sa.

– Ascunde-l şi pe el, Sterns. Pune-le pe toate sub patul lui Caine. Acolo vor fi în siguranță.

– Mi'lady? Vă e rău cumva?

– Nu.

– Păreți bolnavă. Şi mergeți de parc-ați fi în transă. Ştiu eu că ceva nu-i în ordine...

Jade se duse la uşă, apoi reveni spre Sterns.

– Eşti foarte bun cu mine, domnule. Am să țin minte asta.

Sterns o privi surprins. Jade tocmai se pregătea să închidă uşa în urma ei, cînd auzi glasul lui Caine:

– Jade!

Răgetul lui făcu paharele de cristal să zăngăne.

Jade nu avu nici o reacţie, dar Sterns să cît colo.

– Cred că stăpînul dumitale tocmai a prim o veste cam proastă, spuse ea. Sperasem unchiul meu să aştepte... Dar, în fine, nu co tează.

Sterns o urmă pînă la uşă. Cînd Jade por pe scară, strigă în urma ei:

– Cred că mi'lord ar dori să vă duceţi la Lady Jade.

Jade îşi continuă drumul.

– Am să vă stau alături cu plăcere, promis valetul. Ştiu că uneori poate avea un temper ment înfricoşător.

O aşteptă să dispară, apoi se repezi în sa lon.

Îi fu greu să-şi păstreze aerul impertubab cînd îl văzu pe Colin.

– Dumnezeule mare, chiar tu eşti, Colin? întrebă el, bîlbîindu-se.

– Bună ziua, Sterns, răspunse Colin. Îm pare bine că te revăd. Tot îi mai dai porunc stăpînului tău?

Sterns îşi reveni încet.

– Mă străduiesc, şopti el.

– Ăsta-i servitor, Caine? întrebă Harry.

– E dictator, nu servitor, declară Colin, zîm bind.

Sterns se întoarse spre bătrînul cel miop, încercînd să nu caşte gura.

– E gata odată cina mea? răcni Harry.

Valetul conchise că trebuia să fie unchiul lui Jade. Străinul aşezat lîngă Colin era prea tînăr.

– E aproape gata, răspunse el, înainte de a se întoarce spre Caine. Trebuie să vă vorbesc neîntîrziat, mi'lord – în hol. E o chestiune foarte importantă.

– Nu acum, Sterns, răspunse Caine, pe un ton obosit. Vorbim mai tîrziu.

– Poate n-aţi auzit bine, continuă Sterns. Avem o problemă pe care trebuie s-o rezolvăm de îndată. E vorba de Lady Jade.

Caine nu fu surprins deloc.

– Acum ce-a mai luat foc, bucătăria?

– Mi'lord, nu-i momentul pentru glume, se răsti valetul.

– Ai impresia că-mi arde de glumă, Sterns?

Bătrînul îşi încrucişă braţele pe piept.

– Lady Jade n-a dat foc la nimic, pe moment, spuse el. Pleacă.

Acest anunţ obţinu de la Caine reacţia dorită. Sterns se dădu la o parte cînd stăpînul său sări în picioare, strigînd:

– Pleacă pe dracu'!

Valetul îl aşteptă să iasă, apoi se întoarse spre unchiul lui Jade.

– Cina va fi servită imediat, anunță el, pe tonul lui trufaş dintotdeauna.

Caine urcă treptele cîte două. Inima-i bătea să-l spargă pieptul.

Gîndul că Jade îl părăsea era insuportab Pentru prima dată în viață, era în panică, şi nu plăcea deloc senzația.

Imediat ce dădu de perete uşa dormitorulu o văzu. Se linişti cît ai clipi. Trînti uşa în urm lui şi se rezemă de ea.

Trase adînc aer în piept, încercînd să s calmeze. Jade îl ignora.

Stătea lîngă pat, împăturind o rochie auri Avea traista aproape plină.

– Lasă-n pace împachetatul, îi spuse el, s ver. Nu pleci nicăieri.

Jade se întoarse să-l privească. Era hot rîtă să-i spună cîteva înainte de a pleca, d cînd îi văzu expresia, uită toate cuvintele p care şi le pregătise.

Era atît de furios, încît muşchii fălcilor îi tr pidau. Jade îl privea fascinată, încercînd să recapete curajul.

– N-am să te las niciodată să mă părăseşti, Jade, spuse el. Niciodată, m-auzi?

– M-ai făcut tîrfă, şopti ea.

Durerea din vocea ei îşi făcu efectul. O parte din furia lui Caine se mai risipi.

– Nu te-am făcut tîrfă.

– Ai gîndit-o. Erai gata s-o strigi în gura mare.

– Nu-i adevărat. Jade, avem lucruri mai importante de discutat acum.

Jade scoase o exclamaţie şocată.

– Mai importante decît faptul că m-ai făcut tîrfă?

Desprinzîndu-se de uşă, Caine porni spre ea.

Imediat, Jade făcu un pas înapoi.

– Nu te-apropia de mine. Nu vreau să mă mai atingi vreodată.

– Atunci, vei fi nefericită pînă la sfîrşitul zilelor tale, Jade. Am să te ating tot timpul.

– Nu mă doreşti cu adevărat! strigă ea. N-o doreşti decît pe femeia slabă şi vulnerabilă care m-am prefăcut că eram, Caine! Pe mine, cea adevărată, nu mă cunoşti. Să ştii că sînt foarte puternică şi hotărîtă. M-am prefăcut doar că aveam nevoie de tine, prostule, ca să te simţi obligat de onoare să-mi stai alături. Da, aşa am făcut! M-am plîns cu fiecare ocazie şi am vărsat lacrimi ori de cîte ori voiam să te conving de ceva.

Caine o apucă de umeri, smucind-o spre el.

– Plec! ţipă ea. Nu-ţi intră asta-n...

– Rămîi aici.

– Te urăsc! şopti Jade, înainte de a izbuc în lacrimi.

Caine îşi rezemă bărbia de creştetul capul ei.

– Nu mă urăşti, murmură el.

– Urăsc totul la tine, se tîngui ea, printr suspine sfîşietoare. Dar cel mai mult urăsc fel cum mă contrazici.

– Jade?

– Ce?

– Lacrimile astea de-acum sînt prefăcute?

Nu se putu opri din plîns timp destul ca să dea un răspuns clar.

– Fii... fii sigur că sînt... se bîlbîi ea. Eu nu.. nu plîng niciodată... niciodată... adăugă. Numa femeile... femeile slabe... plîng.

– Dar tu nu eşti slabă, nu-i aşa, iubito?

Îi zîmbea şi-i vorbea blînd, dar continua s-o ţină strîns, chiar şi după ce Jade încetase să se mai zbată.

Îi venea s-o ţină în braţe toată viaţa.

– Jade?

– Ce mai vrei?

– Te iubesc.

Nu-i răspunse, începînd doar să tremure. Caine ştia că o înspăimînta.

– Eşti cea mai derutantă femeie, oftă el. Şi totuşi, aşa să-mi ajute Dumnezeu, te iubesc.

– Eu n-am să te iubesc... se bîlbîi Jade. Nici măcar... nu-mi placi. Şi nici n-o să am încredere în tine, încheie, cu un sughiţ zgomotos.

Caine nu era deloc tulburat.

– Te iubesc, repetă el. Acum şi pentru totdeauna.

După ce-şi şterse lacrimile cu reverele hainei lui, Jade se retrase.

– Mai bine întoarce-te jos, şopti ea.

– Fără tine, nu.

– Ba da. Nathan şi Harry şi-ar da seama că am plîns. Eu rămîn aici.

– Jade, nu poţi să amîni...

Se opri în mijlocul frazei, apoi o întrebă:

– Ce importanţă are dacă află că ai plîns?

Îl privi nemulţumită.

– Trebuie să păstrăm aparenţele, Caine.

Apoi se duse la pat şi se aşeză.

– Nu vreau să vorbesc despre asta, oftă ea. Ne întîlnim jos.

Caine clătină din cap.

– Te aştept aici.

– N-ai încredere-n mine?

– Nu.

Spre surprinderea lui, Jade nu făcu decît să ridice din umeri.

– Bine, Caine. Nu avea încredere în mine. Am să plec cu prima ocazie. N-am să stau aici,

aşteptînd să mă părăseşti. Nu-s o proastă.

În sfîrşit, Caine înțelese. Acum nu-şi m putea ascunde de el frica şi vulnerabilitatea.

– Eşti absolut sigură că am să te părăses nu-i aşa, Jade?

– Bineînțeles.

Îi răspunsese cu atîta candoare, încît nici n ştiu cum să mai continue.

– Deşi ți-am spus că te iubesc, tu tot...

– Şi Nathan şi Harry mă iubesc, îl într rupse ea.

Caine renunță la orice încercare de a m discuta rațional. Se hotărî să aştepte pînă g sea altă cale de a trece dincolo de barierele e

Îi venea să se ducă jos şi să-i omoare p Nathan şi Harry.

Nu făcu decît să ofteze. Nu-i putea schimb trecutul.

Nu, putea numai să-i dăruiască un viitor s gur şi fericit.

– Niciodată nu te-aş abandona...

Se opri, apoi spuse:

– Foarte bine, Jade. Poți să mă părăseşti oricînd vrei.

La auzul acestor cuvinte, Jade făcu ochi mari.

Părea gata să izbucnească iar în plîns. Caine se simțea ca un căpcăun.

– Oricînd vrei să pleci, fă-o.

Jade îşi coborî privirea în poală.

– Îţi mulţumesc.

– Pentru puţin.

Se apropie de ea, o ridică în picioare, apoi îi înălţă faţa spre el.

– Doar un mic amănunt, adăugă.

– Da?

– Ori de cîte ori vei pleca, am să vin după tine. N-ai unde să te-ascunzi, Jade. Te voi găsi şi te voi aduce cu forţa înapoi, aici. Aici, unde îi-e locul.

– N-ai să mă găseşti niciodată, şopti ea, încercînd să-i dea mîna la o parte.

În voce i se simţea panica. Aplecîndu-se, Caine o sărută.

– Te iubesc, repetă el, după ce se retrase.

Imediat, Jade izbucni iar în plîns.

– Ai să faci asta de fiecare dată cînd îţi spun că te iubesc? întrebă el.

Era mai mult amuzat decît exasperat. Jade clătină din cap.

– Încă nu înţelegi, şopti ea.

– Ce nu înţeleg? o întrebă, cu glasul plin de landreţe.

– Nu înţelegi ce sînt.

Caine oftă din nou. O luă de mînă şi o trase afară din cameră. Abia pe scară îi răspunse:

– Înțeleg foarte bine. Eşti a mea.

– Şi posesivitatea asta ți-o urăsc.

La uşa salonului, Caine se opri şi-i dădu drumul.

– Dacă încerci să te mişti de lîngă mine cît timp sîntem aici, jur pe Dumnezeu c-am să te fac de ruşine în ultimul hal. Ai înțeles?

Jade dădu din cap.

Cînd uşa se deschise, femeia vulnerabilă pe care Caine tocmai o ținuse în brațe dispăru ca prin farmec.

Jade arăta absolut calmă şi senină.

Schimbarea îl uimi atît de mult, încît clătină din cap.

– Sînt gata, anunță ea. Dar dacă-i spui lui Harry că ne-am culcat împreună...

– N-am să-i spun, o întrerupse el. Decît dacă pleci de lîngă mine, desigur.

Jade îl fulgeră cu privirea, apoi zîmbi forțat şi intră în cameră.

Imediat ce ea şi Caine intrară, încetară orice discuții.

Jade se aşează pe brațul fotoliului de lîngă şemineu şi-i făcu semn să ia loc.

– E gata cina aia? o întrebă Harry.

– Într-un minut, două, răspunse ea. Am insistat să ți se pregătească tot ce e mai bun, unchiule, aşa că mai durează puțin.

Harry îi zîmbi radios.

– Ce noroc am, să ai tu grijă de mine, Pagan, gînguri el.

– Nu-i zice Pagan.

Caine îi dăduse ordinul într-o şoaptă aspră. Jade se cutremură la auzul furiei din glasul lui.

Nathan zîmbi, în timp ce Harry se uita la Caine cu ochii mijiţi.

– De ce naiba să nu-i spun Pagan? Aşa o cheamă.

– Ba o cheamă Jade, se răsti Caine.

– Mă numesc Pagan.

Vocea ei devenise rece şi tăioasă ca gheaţa.

– Îmi pare rău că nu-ţi place, Caine, dar asta e...

Renunţă la explicaţii, cînd Caine îi luă mîna şi începu să i-o strîngă.

– Nici acum nu crede, remarcă Harry.

Jade nu-i răspunse, deşi în sinea ei spera să aibă dreptate.

– Crede că toate femeile sînt slabe, unchiule, şopti ea.

Harry pufni.

Tocmai se pregătea să înceapă cîteva dintre povestirile lui favorite despre talentele speciale ale lui Pagan, cînd oamenii pe care-i trimisese în sat se întoarseră.

– Ei, băieţi, ce mi-aţi adus?

– Unşpe perechi, răspunse cel mai scund dintre cei doi marinari.

Sub privirea tot mai uimită a lui Caine, poala lui Harry fură puse mai multe perechi de ochelari, de toate formele şi mărimile.

Bătrînul încercă prima pereche, mijindu-şi ochii spre Caine, apoi îşi scoase ochelarii şi-i aruncă peste umăr.

– Nu merg, mormăi el.

Repetă ritualul de mai multe ori, pînă cînd ajunse la a opta pereche.

– Ăştia-s buni, anunţă, cu un oftat mulţumit.

– Unchiule, probează-i şi pe ceilalţi îl sfătui Jade. S-ar putea ca şi altă pereche să-ţi vină la fel de bine.

Harry se conformă, apoi vîrî încă o pereche de ochelari în buzunar.

– Aţi făcut treabă bună, băieţi. Sînt mîndru de voi.

– Jumătate din Anglia o să orbecăiască, pînă va pleca Harry înapoi acasă, prezise Colin, chicotind.

– Eşti obraznic, băiete? întrebă Harry.

– Nu, doar sincer.

În clipa aceea, Sterns deschise uşile şi anunţă că cina era gata să fie servită.

Harry sări din fotoliu. Nathan şi Caine se

dădură la o parte chiar în timp ce răsturna taburetul cu piciorul.

– Vii cu mine, fată, întrebă el, în timp ce trecea pe lîngă Jade.

Caine o strînse şi mai tare de mînă.

– Nu, unchiule, stau aici, răspunse Jade. Am de dat nişte explicaţii. Poftă bună, ţie şi oamenilor.

Imediat ce Harry ieşi, Jade le făcu semn celor doi să-l urmeze. Jimbo nu prea voia, privindu-l ostil pe Caine.

Jade nu făcu decît să-l ţintuiască din privire, iar marinarul cel uriaş ieşi grăbit.

– Şi închide şi uşile în urma ta! îi strigă ea.

– N-o să te-aud dacă ne chemi, protestă Jimbo.

– Ba ai să m-auzi.

– Şi pe mine-ai să m-auzi, interveni alene Nathan. Pot să am grijă şi singur de soră-mea. Jimbo.

– Rămîne de văzut, mormăi Jimbo, uitîndu-se încă o dată urît la Caine, înainte de a închide uşile.

– Eşti destul de odihnit ca să-i explici problema lui Caine? Aş vrea să terminăm cît mai repede, Colin, ca să pot să plec.

Caine îi strînse iar cu putere mîna.

– Da, m-am odihnit, răspunse Colin.

Se întoarse spre Nathan, care dădu din cap, apoi îl privi pe Caine.

– Cînd eram în ultimul an la Oxford, m-am contactat un om pe nume Willburn. Era de la Oficiul de Război şi recruta oameni ca să lucreze sub acoperire pentru Anglia. Ţara noastră nu era încă oficial în război cu Franţa, dar toţi ştiau că se apropia. Oricum, Willburn ştia că tu lucrai pentru Richards. Am jurat să păstrez secretul. Ar fi trebuit să mă întreb de ce nu puteam discuta cu tine, Caine, dar... n-am făcut-o. Tu nu vorbeai niciodată despre muncă ta, şi am presupus că aşa e regula. Cu toată sinceritatea, cred că mă îndrăgostisem de meseria de spion.

Cu o expresie spăşită, adăugă:

– Mă consideram salvatorul Angliei – pentru o vreme, cel puţin.

– Şi cum l-ai cunoscut pe Nathan? se interesă Caine.

– Cam la un an după ce începusem munca pentru Willburn, am fost puşi să lucrăm împreună. Fusese recrutat cam la fel ca mine. Pînă la urmă, am devenit bun prieteni.

Făcu o pauză, zîmbindu-i lui Nathan.

– E un om greu de suportat.

– Am obervat, comentă Caine.

– Continuă, Colin, îi ordonă Nathan.

– Mi-a luat multă vreme ca să cîştig încrederea lui Nathan, aproape încă un an de muncă împreună. În tot timpul ăla, nu mi s-a confesat niciodată. Apoi, în timp ce ne întoarnam din Franța, mi-a spus despre scrisorile pe care le găsise Pagan.

Colin îşi schimbă poziția, strîmbîndu-se de durere. Nathan îi observă expresia înaintea celorlalți şi imediat îi-potrivi taburetul, aranjîndu-i piciorul cu o blîndețe surprinzătoare pentru un asemenea uriaş, apoi îl întrebă:

– Acum ți-e mai bine?

– Da, mulțumesc, răspunse Colin. Deci, unde rămăsesem?

Caine îl privea pe Nathan. În ochii acestuia nu citea îngrijorarea. Dintr-o dată, îşi dădu seama că de fapt nu-l putea urî.

– Caine? întrebă Caine, smulgîndu-l din gînduri. Crezi că e posibil ca un guvern să funcționeze în interiorul altui guvern?

– Orice e posibil, răspunse Caine.

– Ai auzit vreodată despre Tribunal? continuă Colin, în şoaptă, după care schimbă o privire cu Nathan şi dădură din capete. Se aşteptau să-l audă pe Caine negînd, după care aveau să-l şocheze cu faptele pe care le descoperiseră.

– Da, am auzit de Tribunal.

Colin fu uimit.

– Ai auzit...?!?

– Cînd? vru să ştie Nathan. Cum?

– S-a făcut o anchetă imediat după moartea tatălui tău, Nathan. Contele era asociat cu toate felul de activităţi subversive. I s-au confiscat pămînturile, copiii lui au rămas săraci...

– De unde ştii toate astea? întrebă Nathan.

Caine o privi pe Jade înainte de a răspunde.

– Cînd mi-a spus cine a fost tatăl ei, i-am cerut lui Lyon să facă nişte investigaţii.

– Cine-i Lyon?

– Prietenul nostru, răspunse Colin.

– E demn de încredere?

– Da. Caine, tu ai mers la sigur. Lyon n-ar fi întrebat pe cine nu trebuia, aşa cum am făcut eu.

Jade se aşează în fotoliul eliberat de Harry.

– Lyon n-a pus nici o întrebare, precizează Caine. N-a făcut decît să caute informaţiile în dosare.

– N-avea cum, interveni Jade. Dosarul tatălui meu dispăruse.

Caine înălţă o sprînceană.

– De unde ştii?

Delicat, Jade ridică din umeri.

– L-am luat eu.

– Ce-ai făcut?!

– Caine, nu de dosar e vorba acum, se repezi ea, sperînd să-l calmeze.

– Atunci, Lyon cum a reuşit să... începu Nathan.

Caine continuă s-o privească încruntat pe Jade, în timp ce-i răspundea fratelui ei.

– Richards a fost directorul lui Lyon şi al meu. Avea şi el propriile lui documente. Pe ale lea le-a citit Lyon.

– Tatăl meu a fost învinuit după anchetă? îl interesă Nathan.

– Nu. Şi nici condamnat. Nu erau destule dovezi.

– Acum sînt, şopti Jade.

– Dovezi pentru ca tatăl vostru să fie inculpat? întrebă Caine.

– Nu, ca să fie condamnat. I-am citit scrisorile.

Tristeţea din vocea ei îi frîngea inima. Lui Caine încă-i mai venea s-o strîngă de gît pentru că-l înşelase, dar în acelaşi timp simţea nevoia s-o sărute.

– Caine, cum poţi să zîmbeşti? îl întrebă Colin. Nu e momentul să...

– Scuze, răspunse Caine, care nu-şi dăduse seama că zîmbea. Mă gîndeam la altceva. Continuă, Colin.

– Imediat după înmormîntarea tatălui lor,

Pagan... vreau să zic, Jade, a plecat cu Blac Harry. Contele avea o încredere deplină Harry.

– Cam greu de crezut, comentă Caine.

– Harry e un om cumsecade, spuse Jad Are o inimă curată.

– Nu mă îndoiesc, dar ai spus că mai era prietenă apropiată, o femeie numită Lady Br ars, care ar fi fost dispusă să vă ia pe tine şi Nathan în casa ei. Nu înţeleg de ce tatăl vost a ales un hoţ, în locul...

– Era vorba de încredere, explică Natha Tatăl meu nu mai avea Anglia la inimă, Cain Nu credea că aici vom fi în siguranţă.

– De ce?

– Din cauza scrisorilor, răspunse Coli Contele le-a păstrat pe toate cele pe care primise de la ceilalţi doi. Numele operativ tatălui lor era Fox, şi făcea parte dintre cei tr membri ai Tribunalului. Ceilalţi doi se numea Ice şi Prince.

– Tatăl meu era un mare idealist, interveni Nathan. La început, cred că a păstrat toate scrisorile pentru generaţiile viitoare. Îşi imagina că făcea ceva... eroic pentru Anglia. Dar lu crurile s-au încurcat. În curînd, totul a ajuns să fie doar în interesul Tribunalului. Orice era just, atîta vreme cît le sporea puterea.

– A fost o metamorfoză lentă, spuse Colin. Pr'mele scrisori erau semnate cu încheierea „pentru binele Angliei". Pe urmă, după a zecea sau a unsprezecea, încheierea s-a schimbat.

– Cum? se interesă Caine.

– Au început să folosească fraza „pentru binele tribunalului". Ice a fost primul care a semnat aşa o scrisoare, iar ceilalţi doi i-au urmat exemplul. Deveniseră complet corupţi.

– Începuseră să lucreze independent cu mult timp înainte, Colin, îi aminti Nathan.

– Scopul scuză mijloacele, comentă Caine. Atîta vreme cît considerau că ceea ce făceau era în folosul ţării, îşi puteau justifica orice.

– O atitudine foarte asemănătoare cu a ta, Jade, declară Caine.

Jade îl privi cu ochii mari, surprinsă de acest comentariu.

– Ba nu seamănă deloc cu atitudinea mea, îl contrazise ea. Caine, eu nu sînt la fel ca tata. Nu aprob ceea ce-a făcut. E un păcat s-o recunosc, dar nu mai am nici un fel de sentimente pentru el. Singur şi-a ales calea.

– Pămînturile şi averile tatălui tău au fost confiscate, continuă Caine.

– Într-adevăr.

– De-asta furi de la cei bogaţi, Jade? Ca să fiţi chit?

– Nu-i adevărat!

Strigătul ei arăta clar că o iritase cu acea opinie.

– Puterea corupe, afirmă el. Puterea absolută duce la corupție absolută.

– Nu e nevoie să-mi citezi din Machiavelli, Caine. Sînt de acord că Tribunalul urmărea puterea absolută.

– Şi tu ai pornit pe acelaşi drum.

– Niciodată! strigă ea.

– Asta urmărea, Caine? întrebă Colin.

– Da, afirmă apăsat Caine.

– Atunci, înseamnă că...

– Nu acum, Colin!

– Despre ce vorbiți? se interesă Jade. Niciodată nu mi-am dorit puterea.

Caine îi ignoră protestele.

– Spune-mi şi restul, îi ceru el lui Nathan.

– Tatăl nostru s-a răzgîndit, reluă acesta. A început să-l mustre conştiința cînd a fost sancționat directorul lui, un om pe nume Hammond.

– Sancționat? pufni Colin. Ce termen blînd pentru porcăria aia!

– Hammond era director peste toți trei, continuă Nathan. Oricum, la început, Ice, Prince şi Fox n-au făcut decît să îndeplinească ordinele. Totuşi, nu peste mult, au început să acționeze independent. Hammond a aflat ce făceau şi a

devenit tot mai bănuitor. Ice a venit cu ideea să-l sancţioneze.

– Tatăl meu n-a vrut ca Hammond să fie omorît, interveni Jade. Era în drum spre Londra, să-l avertizeze, cînd l-au ucis. Cel puţin, atîta am reuşit să deducem.

– Cine-a fost omorît, tatăl vostru, sau Hammond?

– Tatăl nostru, răspunse Nathan. Îi trimisese lui Hammond un bilet prin care-i spunea că trebuiau să se întîlnească fără întîrziere, fiind o problemă urgentă, de viaţă şi de moarte.

– Şi cum aţi aflat asta? întrebă Caine.

– Hammond mi-a arătat scrisoarea la înmormîntarea tatălui nostru, replică Nathan. M-a întrebat dacă ştiam despre ce era vorba. Eu nu ştiam nimic, desigur. Fusesem plecat la şcoală, iar Jade era prea mică pentru a înţelege.

– Tatăl nostru i-a destăinuit totul lui Harry şi i-a dat scrisorile pe care le păstrase.

– Iar Harry ţi-a spus totul după ce-ai mai crescut? întrebă Caine.

Jade dădu din cap, refuzînd să-l privească.

– Harry a vrut ca Nathan să vină cu noi. Tata avea o corabie, iar Harry era hotărît să se apuce de piraterie. Nathan, în schimb, dorea să termine şcoala. Credea că Harry mă ducea pe o insulă din sud, unde aveam să fiu în sigu-

ranţă pînă putea veni el să mă ia acasă.

– Cînd am început să aud despre escapadele piratului Pagan, nici o clipă nu m-am gîndit că putea fi Harry, recunoscu Nathan.

– De ce n-ai venit după Jade? îl întrebă Caine.

– N-a putut, i-o luă ea înainte. Harry şi cu mine nu stăteam niciodată prea mult timp în acelaşi loc. Şi-n plus, Nathan avea alte probleme. Duşmanii tatei ştiau că păstrase scrisorile şi încercau cu disperare să le găsească. După ce au scotocit prin odăile lui Nathan, l-au lăsat în pace... o vreme, cel puţin, pînă cînd am început propria noastră investigaţie.

– Scrisorile erau la voi, sau le ascunsese Harry undeva, într-un loc sigur?

– Le ţineam la bordul lui *„The Emerald"*, răspunse Jade.

– Vreau să le văd, ceru Caine. Corabia asta e destul de aproape ca să trimiteţi un om după ele, sau, poate...

Îşi întrerupse întrebarea, cînd Jade clătină din cap.

– Nu e nevoie să le aducem. Pot să-ţi spun eu ce conţin.

– Cuvînt cu cuvînt, preciză Colin. Pagan are nevoie să citească ceva doar o dată, şi i se întipăreşte în memorie pentru toată viaţa.

Dacă acest talent i se părea ciudat, Caine nu menționă. Jade îi fu recunoscătoare că tăcea.

– Pagan, recită-i lui Caine scrisorile, îi propuse Nathan.

– O dată dacă-i mai spui Pagan, am să te bat de nu te vezi!

Nathan se uită urît la Caine, apoi cedă.

– În regulă, se răsti el, am s-o numesc Jade – dar numai fiindcă nici mie nu-mi convine să-i audă și alții porecla.

– Puțin îmi pasă ce motive ai, numai fă-o! scrîșni Caine.

– Auzi, Colin, eu încerc să fiu înțelegător, dar jur pe Dumnezeu că după ce terminăm toată povestea asta am să-i scot din el aroganța în pumni!

Jade, simțind că încăierarea era iminentă, le distrase tuturor atenția, începînd să recite textele scrisorilor.

Vorbi pe nerăsuflate vreme de treizeci de minute, fără să omită nici un cuvînt. Iar cînd termină, rămase mult timp tăcută.

Toți meditau încet la informațiile pe care le aflaseră.

Apoi, Colin rupse tăcerea.

– În regulă, începu el, plin de entuziasm. Prima scrisoare îi era adresată lui Thorton...

adică tatăl lui Nathan şi Jade, desigur, şi em semnată „William".

– Încă nu primiseră numele operative, com pletă Jade.

– Într-adevăr. Apoi, Thorton a devenit Fo şi William a devenit Prince. Cu Ice, însă, e alt poveste. N-avem idee cine-ar putea să...

– Colin, putem specula despre identitate lui mai tîrziu, îl întrerupse Nathan

Colin dădu din cap.

– M-am dus la Willburn şi i-am spus desp scrisori, Caine. Am fost trimişi în sud, iar acu ştim că ni s-a întins o capcană. Trebuia să n întîlnim cu doi informatori, în port. Pînă să înţe legem ce se întîmpla, amîndoi am fost lega cu căluş în gură, şi aruncaţi în apă.

– N-ai să spui totul, nu-i aşa? îl întreb Jade. Nu e nevoie, Colin.

Nici Colin şi nici Nathan nu-i remarcar teama din voce. Caine o simţi şi imediat o priv atent.

– Continuă, Colin, mormăi Nathan.

Caine observă că Jade îşi ţinea mîinile în cleştate, şi-şi dădu seama că văzuse ceva înfri coşător.

– Eu am căzut primul în apă, spuse Colin. M-au aruncat de pe dig, după ce-mi făcuseră nişte tăieturi lungi pe picioare, cu cuţitele. Na-

than a înțeles ce urmăreau, deşi acum îi mulțumesc lui Dumnezeu că eu nu-mi dădusem seama. Credeam că mai aveam o şansă, înțelegi...

Chipul lui Colin devenise cenuşiu. Nathan avea o expresie înverşunată.

– Întrucît Shallow's Wharf era în apropiere, am stat cîteva zile cu Jade şi Black Harry. Colin nu ştia că ea era Pagan, desigur, şi a făcut o adevărată slăbiciune pentru surioara mea, continuă el.

– Într-adevăr, confirmă Colin, făcîndu-i cu ochiul lui Jade. Numai dacă mi-ai fi dat o şansă...

Roşind, Jade clătină din cap.

– Erai de-a dreptul imposibil.

– Se ținea după ea ca un cățel, continuă Nathan. Cînd şi-a dat seama că n-o interesa, a fost atît de dezamăgit, încît a trebuit să-i dau de băut.

– În noaptea aia m-am îndrăgostit de alte două doamne, adăugă Colin.

– Nu erau doamne, remarcă Jade.

– Într-adevăr, fu Nathan de acord. Cum de mai ții minte, Colin? Erai praf, omule.

Colin rîse.

– Îmi amintesc totul, se lăudă el.

Caine abia îşi mai ținea cumpărul. Îşi dădea

seama că aveau nevoie să glumească pentru a putea face față acelor amintiri atît de dureroase.

Jade, însă, avea mai puțină răbdare.

– Tommy şi cu mine ne-am luat după Nathan şi Colin cînd s-au dus la întîlnire. Fuseseră atît de secretoşi, încît mi se trezise curiozitatea. Şi mai presimțeam şi că era ceva în neregulă.

– Cine-i Tommy? întrebă Caine.

Jade sări de pe scaun şi porni grăbită spre uşă.

– Nathan, termină tu povestea, pînă mă duc să cer ceva de băut. M-am săturat să tot vorbesc despre asta.

Nathan începu să spună, dar Colin îl opri, punîndu-i o mînă pe braț.

– Încă-i mai e greu, şopti el.

Prietenul lui dădu din cap.

– Sigur că-i e greu, interveni Caine, pe un ton dur. Dumnezeule, trebuie că v-a văzut...

– Nu s-a uitat, şopti Nathan. Cum spunea şi Colin, mi-am dat seama ce planuri aveau imediat ce l-au tăiat pe picioare. Cînd au încercat să mă taie şi pe mine, am început să mă zbat şi m-au împuşcat. Am simțit că-mi luase umărul foc, şi am ajuns în apă. Abia asfințise soarele...

Colin adăugă:

– Le vedeam aripioarele apropiindu-se.

Caine stătea pe marginea scaunului. Acum înțelegea motivul coșmarurilor lui Jade. Visa rechini.

– Pagan i-a spus lui Tommy să aducă o barcă, apoi i-a luat cuțitul şi a sărit în apă după noi. Cei care ne aruncaseră erau siguri că nu mai aveam nici o scăpare şi plecaseră deja. Pagan... adică Jade, a ajuns mai întîi la mine. Cred că eu eram mai aproape. Oricum, m-a tras spre barcă. În timp ce mă săltau la bord, un rechin m-a muşcat de picior. Tommy şi-a pierdut echilibrul şi a căzut în apă. N-a mai ieşit la suprafață.

Făcu o pauză, privindu-l pe Nathan, care preluă povestirea.

– Nici acum nu înțeleg de ce, dar rechinii nu s-au apropiat de mine. Erau înnebuniți, şi s-au repezit la Tommy. Între timp, Jade l-a urcat pe Colin în barcă.

– Am încercat s-o ajut, şopti Colin, cu glas răguşit, dar am leşinat. Cînd am deschis ochii, eram pe „*The Emerald*". Un om cu chip ciudat, pe care nu-l mai văzusem niciodată, încerca să mă convingă să joc şah cu el. Pe toți sfinții, Caine, nici nu eram sigur dacă ajunsesem în rai sau în iad. Pe urmă, l-am văzut pe Nathan dormind în patul de alături. Am văzut-o şi pe

sora lui şi dintr-o dată mi-am amintit totul.

Caine respiră adînc de cîteva ori, apoi observă că şi ceilalţi doi făceau acelaşi lucru.

– Ştia... cînd a sărit în apă, ştia că erau rechini?

– A, da, şopti Nathan. Ştia.

– Dumnezeule, ce curaj trebuie să fi avut...

– Nu vrea să vorbească despre asta, interveni Colin.

– Visează.

– Ce? făcu Nathan.

– Are coşmaruri, îi spuse Caine.

Încet, Nathan dădu din cap.

– Desigur, Matthew şi Jimbo au vrut să se ia după ticăloşii care încercaseră să ne omoare, spuse Colin. Jade nu i-a lăsat, şi pe bună dreptate. Voia ca oamenii să-i raporteze superiorului lor că eram morţi. Nathan şi cu mine vom mai face pe morţii un timp, pînă aflăm cine naiba se ascunde după toată trădarea asta.

– La dracu', Caine, ne-a sancţionat propriul nostru guvern, mormăi Nathan.

– Nu, îl contrazise Caine, guvernul nici măcar nu ştia că lucraţi pentru el. I-aţi raportat vreodată lui Richards, sau superiorilor lui? Aţi fost vreodată recunoscuţi ca...

– Hai, zi, îl întrerupse Colin.

– În regulă. Lucraţi pentru Tribunal.
– Ştiam c-ai să spui asta, şopti fratele lui.
– Nu poţi fi sigur, susţinu Nathan.
– Richards n-a ştiut că lucraţi pentru departament pînă n-a fost informat despre moartea voastră, Nathan. Acum face investigaţii.
– Atunci, au să-l omoare şi pe el, prezise Nathan.
– Investigaţii discrete, precizã Caine.
– La naiba, ştiu că am făcut greşeli, bom-băni Nathan. Era cît pe ce să mori din cauza mea, Colin. Nu trebuia să te amestec în povestea asta.
– Sîntem parteneri, mai ştii?
Întorcîndu-se spre fratele său, îl întrebă:
– Chiar crezi că putem avea încredere în Richards?
– Am încredere în el şi cu viaţa mea. Jade va trebui să-i dea scrisorile cît de curînd posibil, sau să-i recite conţintul lor.
– Putem scrie nişte cópii, propuse Colin. Aşa, originalele vor rămîne în siguranţă. Nimeni nu va găsi „Smaraldul".
– După ea a fost botezată corabia, nu-i aşa? întrebă Caine, cu un uşor zîmbet. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme. Ochii ei au culoarea smaraldelor, mai ales cînd e furioasă.

– Da, Harry a botezat corabia după ea, confirmă Colin. Acum îți dai seama cum ai ajuns să fii în pericol?

Caine dădu din cap.

– Da, îl căutam pe Pagan. Tribunalul nu-şi putea permite riscul ca eu să-l găsesc pe pirat şi să aflu adevărul.

– Încă mai eşti în pericol, Caine, îi aminti Colin.

– Dar nu pentru multă vreme, răspunse fratele său. Mi-am făcut un plan.

Colin îi zîmbi lui Nathan.

– Ți-am spus eu c-o să aibă un plan, remarcă el, fără să-şi poată ascunde uşurarea din glas.

Jade reveni în cameră. Arăta mult mai calmă acum, aproape senină. Nu se uită la Caine, în timp ce se îndrepta spre fotoliul din fața şemineului, unde se aşeză.

– Sterns a poruncit să vi se pregătească două camere, îi spuse ea lui Colin. Imediat ce va fi gata a ta, trebuie să te duci sus şi să te odihneşti.

– Eşti sigură că e bine să stăm aici? o întrebă Nathan, dîndu-i un ghiont lui Colin. Casa mea de la țară e într-o zonă foarte îndepărtată. Tocmai am terminat renovarea, înainte de ultima noastră misiune, adăugă el, aruncînd o

privire în direcția lui Caine. Am putea sta foarte comod acolo.

Colin zîmbi.

– Am auzit atîtea despre palatul ăsta al tău, încît cunosc aproape toate camerele pe dinafară. Numai despre asta vorbeşti, tot timpul.

– Ei, atunci trebuie să-mi dai dreptate. Trebuie să spun, Colin, că e cea mai frumoasă casă din toată Anglia... Ce-i, Jade, de ce clatini din cap? Nu găseşti că e grandioasă?

– A, da, Nathan, era o casă foarte grandioasă.

Fratele ei o privi surprins.

– Era, spui?

– Mă tem că am o veste care te va dezamăgi, Nathan.

– Cum mă va dezamăgi? întrebă el, aplecîndu-se înainte.

– Păi, ştii, a fost un foc...

– Un foc?

Vorbea de parcă s-ar fi înecat cu ceva. Colin abia se stăpîni să nu-l bată pe spate.

– Un foc... destul de mare, Nathan...

Din voce îi răzbătea o asemenea compasiune, încît Nathan se strîmbă.

– Cît de mare, Jade?

– Casa ta cea grandioasă a ars pînă-n temelii.

În timp ce Nathan mormăia un şir de obscenităţi, Jade se întoarse spre Caine:

– Ţi-am spus eu c-o să fie dezamăgit.

Nathan arăta puţin mai mult decît dezamăgit.

Părea gata să omoare pe cineva. Caine, care se simţise cam la fel cînd îi fuseseră distruse grajdurile cele noi, îl înţelegea perfect.

După ce trase adînc aer în piept, Nathan se întoarse spre Colin şi spuse, aproape ca un scîncet:

– Şi tocmai terminasem naibii ultima afurisită de cameră...!

– Chiar aşa! îi ţinu isonul Jade. Ultima afurisită de cameră. Cred că au încercat să distrugă scrisorile. De vreme ce nu le-au găsit cînd au scotocit casa, i-au...

– Mi-au scotocit casa? Cînd?

– Cu o zi înainte să ia foc. Vai de mine, abia acum mi-am amintit! Am minţit cînd am spus c-am căzut pe scară! Da, am...

Caine închise ochii.

– Şi în legătură cu ce-ai mai minţit?

– Nu e nevoie să-mi vorbeşti pe tonul ăsta, domnule. Am mai spus doar o singură minciună – cînd am dat de înţeles că asistasem la o crimă. A fost tot ce mi-a venit în minte, pe moment. Cel puţin, cred că în legătură cu

nimic eva n-am mai minţit.

Nathan oftă prelung, atrăgîndu-le din nou atenţie spre el.

– Cînd totul se va sfîrşi, am s-o reconstruiesc. Cu grajdurile cum e, Jade? Au rămas nevătămate?

– A, da, grajdurile sînt intacte, Nathan. Nu-ţi face griji în legătură cu ele.

– Mare păcat, cu casa, comentă Colin.

– Da, răspunse Nathan, dar grajdurile n-au pătit nimic. Colin, să-mi vezi caii. Am unul, în special, un armăsar arab minunat pe care-am plătit o avere, dar a meritat cu prisosinţă. L-am botezat Fulger.

– Fulger? zîmbi Colin. Pare-mi-se că a contribuit şi Harry la alegerea numelui.

– Într-adevăr, recunoscu Nathan cu un surîs ironic. Totuşi, i se potriveşte. Fuge ca vîntul. Numai Jade şi cu mine îl putem încăleca. Stai numai să-l vezi...

Încetă să se mai laude, cînd observă că Jade iar clătina din cap.

– Ce mai e, Jade? Nu eşti de acord că Fulger e iute ca vîntul?

– A, ba da Nathan, Fulger era iute ca vîntul. Nathan păru gata să izbucnească în plîns.

– Era?

– Mă tem că mai am o mică veste cam

dezamăgitoare pentru tine, Nathan. A avut loc un accident, şi minunatul tău cal a fost împuşcat drept între frumoşii lui ochi căprui.

Caine se aplecă din nou înainte.

– Vrei să spui că nici în legătură cu asta n-ai mințit?

Jade clătină iar din cap.

– Ce naiba! strigă Nathan. Cine l-a împuşcat pe Fulger?

Îl privi încruntată pe Caine.

– Ți-am zis eu că va fi dezamăgit? mormăi ea încă o dată.

– În nici un caz n-a fost vina mea, bombăni Caine, aşa că nu te mai strîmba la mine.

– Caine l-a împuşcat? răcni Nathan.

– Nu, se repezi Jade, doar că nu credea că vei fi chiar atît de dezamăgit. Pe-atunci, nici măcar nu-l cunoscusem încă pe Caine.

Fratele ei căzu cu spatele pe pernele canapelei şi-şi trînti o mînă peste ochi.

– Nu mai există nimic sfînt pe lumea asta? mugi el.

– Se pare că Fulger nu era, interveni sec Caine.

Nathan îl privi crunt.

– Era un cal al naibii de bun.

– Nu mă îndoiesc. Jade, dacă despre asta mi-ai spus adevărul, înseamnă că...

– Ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă nu m-ai mai insulta, Caine, se răsti ea.

– Jade spune întotdeauna adevărul! o apără Nathan.

– Serios? replică tărăgănat Caine. Latura asta încă nu i-am cunoscut-o. De cînd a apărut înaintea ochilor mei, mi-a turnat la minciuni cu nemiluita – nu-i aşa, iubito? Toate astea au să se schimbe de-acum încolo, da?

Jade refuză să-i răspundă.

– Scumpo, de ce nu-i dai lui Nathan şi restul de veşti proaste?

– Restul? Dumnezeule, mai sînt şi altele?

– Doar cîteva, nu mai multe. Mai ţii minte trăsura aia a ta nouă şi frumoasă...

– Trăsura nu, Jade... protestă Nathan, cu un geamăt vlăguit. Nu şi trăsura...

Jade se întoarse spre Colin, în timp ce Nathan îşi lua de la capăt lista de înjurături.

– S-o fi văzut, Colin. Era splendidă. Atît de spaţioasă şi confortabilă... Nathan tapiţase canapelele cu piele neagră, moale...

Colin încerca să se arate impresionat.

– Era? întrebă el.

– Cineva i-a dat foc, anunţă Jade.

– Bine, şi de ce să vrea cineva să distrugă un vehicul atît de bun?

– Sora ta a omis un detaliu important, inter-

veni Caine. Întîmplător, cînd a luat trăsura fo era şi ea înăuntru.

La această afirmaţie, primul care reacţio fu Colin.

– Dumnezeule, Jade! Spune-ne ce s-a tîmplat.

– Păi tocmai ţi-a spús Caine.

– Nu, vrem să auzim toate amănuntele, sistă Colin. Puteai să mori.

– Asta au şi vrut; replică ea, exasperată. A încercat să mă omoare. După ce ţi-a fost d trusă casa, trăsura a fost pregătită, iar eu a pornit spre Londra. Voiam să te găsesc, N than...

– Cîţi oameni ai luat cu tine? întrebă Cain

– Hudson a trimis doi.

Caine clătină din cap.

– Parcă-mi spusesesi că erai la Londra d două săptămîni.

– Păi, de fapt, venisem mai de mult.

– Cît de mult?

– De două luni, recunoscu ea. În legătur cu asta am fost nevoită să mint.

– Mi-ai fi putut spune adevărul!

Începea să se înfurie, dar Jade era pre enervată ca să-i mai pese.

– Nu zău? Şi m-ai fi crezut dacă-ţi spuneam că eu eram Pagan şi că tocmai îl răpisem pe

Winters, i-l dădusem pe mînă lui Nathan şi eu încercam să... Of, ce rost are? Oricum nu m-ai fi ascultat.

– Ia stați o clipă, interveni Nathan. Cine-i Hudson, Jade, ăla care-a trimis doi oameni cu tine?

– Valetul pe care ți l-a angajat Lady Briars.

Nathan dădu din cap.

– Şi pe urmă ce s-a întîmplat? întrebă el.

– Tocmai ajunseserăm în apropierea Londrei, cînd trei oameni ne-au prins într-o capcană. Au blocat drumul cu crengi groase. Cînd am auzit strigătele, m-am aplecat pe fereastră să văd ce se întîmplase. Atunci, cineva m-a lovit în cap, de m-a ameţit de-a binelea. Cred că am leşinat, deşi mi-e cam ruşine să recunosc aşa ceva.

Se întoarse spre Caine.

– Nu-mi stă deloc în fire să leşin.

– Jade, te îndepărtezi de subiect, o atenționă Caine.

Îl privi nemulțumită, apoi reveni către fratele ei.

– Interiorul trăsurii era făcut ferfeniță. Sfîrtecase cu cuțitele toată pielea aia scumpă. Am simți miros de fum şi, bineînțeles, am coborît.

– Căutau scrisorile? se interesă Colin.

– Ai deschis uşa şi ai ieşit, aşa, simplu?

întrebă în acelaşi timp Nathan.

– Da şi nu. Da, cred că se aşteptaseră să ascuns scrisorile în tapiţerie, şi nu, Nathan, n-am deschis deloc simplu uşa. Ambele uşi seseră blocate cu alte crengi. M-am strecu afară pe fereastră. Slavă Domnului că rama era atît de rezistentă pe cît crezuseşi tu. fapt, Nathan, acum, că stau să mă gînde cred că ai plătit mult prea mult pentru trăsu aia. Balamalele nu erau deloc solide, şi...

– Jade.

– Caine, nu ridica tonul la mine!

– Ai scăpat ca prin urechile acului, comen Colin.

– Eram foarte speriată, şopti ea, întorcî du-se spre Caine. Nu e nimic ruşinos în a rec noaşte că mi-a fost frică.

Caine dădu din cap.

Tonul lui Jade sugera că-l provoca s-o con trazică.

– Nu, nu e nici un motiv de ruşine.

Păru mai uşurată.

Oare avea nevoie de aprobarea lui? Cain se gîndi un moment la această posibilitate, apoi remarcă:

– Acum ştiu de unde ai vînătăile alea de p umeri. Ţi le-ai făcut cînd te-ai înghesuit prin fereastră, nu?

– De unde naiba ştii tu că are vînătăi pe umeri? urlă Nathan.

– Le-am văzut.

Nathan i-ar fi sărit la beregată, dacă nu-l ia drumul Colin, cu braţul.

– Mai tîrziu, Nathan, îl temperă el. Puteţi să vă reglaţi conturile cu altă ocazie. Se pare că vom fi mult timp musafiri în casa asta.

Prietenul său arăta de parcă tocmai i s-ar fi spus că iar trebuia să înoate printre rechini.

– Dacă plecaţi, o să fiţi în pericol, spuse şi Jade. Ar fi prea riscant.

– Trebuie să rămînem împreună, confirmă Colin.

Fără tragere de inimă, Nathan dădu din cap.

– Caine? întrebă Colin. Cînd ai pornit pe urmele lui Pagan, te-ai pus în pericol. Ceilalţi membri ai Tribunalului nu-şi puteau permite riscul să-l găseşti pe pirat.

– Exista şi posibilitatea ca Pagan să te convingă că nu era vinovat de moartea fratelui tău. Nu, era prea periculos pentru ei.

– Aşa că aţi trimis-o pe Jade la mine.

– N-am trimis-o noi. A fost planul ei, de la început şi pînă la sfîrşit, iar noi am fost informaţi abia după ce plecase. N-am avut nici un cuvînt de spus. Nu ne-am putut opune. Asta e!

– Cum vom scăpa de dulăii care te urmăresc? întrebă Colin. Nu ne poți ajuta să-i găsim pe făptaşi, atîta vreme cît eşti vînat.

Oftă prelung, apoi mormăi:

– La dracu', ce încurcătură... Cum Dumnezeu o să-i găsim pe ticăloşii ăia? N-avem absolut nimic de la care să pornim.

– Te înşeli, Colin, spuse Colin. Avem destule informații, pentru început. Ştim că Hammond, directorul Tribunalului, era un şef de departament legitim. Cei trei oameni pe care l-a recrutat erau Ice, Fox şi Prince. Acum, doi dintre unul sau doi mai sînt în viață, corect? Şi unul dintre ei, sau amîndoi, sînt directorii lui Willburn. Apropo, cred că Willburn are o viață dublă. Lucrează atît pentru guvern, cît şi pentru Tribunal.

– Cum ai ajuns la concluzia asta? întrebă Nathan.

– Cînd am fost anunțați despre moartea voastră, tatăl meu şi cu mine am primit dosare cu fapte eroice dar minore pe care voi, chiar rile, le săvîrşiserăți pentru Anglia. Willburn îşi acoperea spatele, Colin, şi nici unul dintre dosare nu conținea informații substanțiale, care să poată fi verificate. Susținea că din motive de securitate, desigur. Apropo, amîndoi ați primit medalii de merit.

– De ce s-au deranjat?

– Ca să ne liniştească. Tatăl vostru e duce, Colin. Willburn nu te putea lăsa să dispari aşa, fără o vorbă. S-ar fi pus prea multe întrebări.

– Şi Nathan? întrebă Colin. De ce s-au osteni să-l decoreze după moarte? Tatăl lui era deja mort, şi nu mai exista nici un Wakersfield cu titlu nobil. Voiau s-o liniştească pe Jade?

Caine clătină din cap.

– Uiți toate celelalte titluri ale lui Nathan. Mai e şi Marchiz de St. James, îți amintești? Probabil Tribunalul a ținut seamă de toate ramificațiile, dacă ar fi băgat la bănuieli facțiunea nla barbară.

– Am uitat de cei din familia St. James, recunoscu Colin, întorcîndu-se spre prietenul său, cu un zîmbet. Nu vorbeşti prea mult despe ml tăi, Nathan.

– Tu ai vorbi? replică sec acesta.

Colin rîse.

– Nu e momentul pentru fleacuri, obiectă Jade. Şi-n plus, sînt sigură că toate acele istorii despre cei din familia St. James sînt simple oxagerări. Pe sub toate aparențele lor aspre, sînt de fapt nişte oameni foarte buni. Nu-i aşa, Nathan?

Fu rîndul lui Nathan să rîdă.

– Vezi să nu! replică el.

Jade se încruntă la el în semn de repro pentru că era atît de sincer. Apoi reveni sp Caine.

– Te-ai dus la ceremonia de onorare a l Colin şi Nathan? A fost frumos? S-au ad flori? A venit multă lume...?

– Nu, n-am fost la ceremonie, răspuns Caine.

– Ruşine să-ţi fie! Să lipseşti de la oma gierea propriului tău frate...

– Jade, eram prea furios, o întrerupse e N-aveam chef să ascult discursuri şi să pr mesc medalii pentru Colin. Am lăsat totul î seama tatălui meu. Eu voiam...

– Răzbunare, completă Colin. La fel c atunci cînd te-ai dus să-i baţi pe fraţii Bradley.

După ce rosti aceste cuvinte, Colin se în toarse spre Nathan, ca să-i povestească inc dentul.

Jade începu iar să-şi piardă răbdarea.

– Aş dori să revenim la subiect, anunţă ea. Ai găsit vreo soluţie, Caine?

Acesta dădu din cap.

– Cred că am un plan destul de sigur ca să scap de şacali. Merită să încercăm, oricum, dar ăsta nu-i decît unul dintre pericole. Trebuie să ne gîndim şi la Jade.

– Ce vrei să spui? întrebă Colin.

– Colin, avem de-a face cu două probleme separate. Trebuie să presupunem că se aştaptă să nu renunţ la căutarea lui Pagan, ţapul lor ispăşitor.

– Dar ce legătură are asta cu Jade? N-au habar unde să ştie că ea e Pagan.

Caine oftă prelung înainte de a răspunde.

– S-o luăm de la început. E clar că ceilalţi doi membri ai Tribunalului ştiau că Fox păstrase scrisorile. De vreme ce nu le-au putut găsi, au făcut următorul lucru care le-a venit la îndemînă. S-au folosit de omul lor, Willburn, ca să te recruteze pe tine, Nathan. Era cea mai sigură cale de a sta cu ochii pe fiul lui Fox.

Nu-l aşteptă pe Nathan să răspundă, continuînd:

– Cred că odăile tale de la Oxford au fost percheziţionate – şi nu o dată, nu-i aşa?

Nathan dădu din cap. Caine urmă:

– Trebuia să fie destul de siguri că scrisorile erau la tine. O vreme, tu ai fost singurul candidat logic. Sora ta era prea mică, iar Harry o luase deja cu el. Ei, şi nimeni nu putea crede că Fox îi încredinţase lui Harry scrisorile. Simpla lui înfăţişare era de ajuns pentru ca oricine să tragă concluzia asta. N-aveau de unde să ştie nici că Fox îl cunoştea de mai mult timp pe Harry.

Jade oftă uşurată. Caine vorbea extrem d logic.

Avea senzaţia că tocmai le luase tuturor povară de pe umeri.

Din expresia de pe chipul fratelui lui, înţ lese că şi Colin se simţea la fel de uşurat.

– Şi? insistă Naţhan, cînd Caine rămase t cut.

– Au aşteptat, răspunse Caine. Ştiau c pînă la urmă scrisorile vor ieşi la suprafaţă. S tocmai asta s-a întîmplat. Harry i le-a dat l Jade. Ea ţi le-a arătat ţie, iar tu i-ai spus l Colin.

– Ştim toate astea, se răsti Nathan.

– Taci, Nathan, şopti Jade. Acum Caine o i metodic. Nu trebuie să-i stricăm concentrarea.

– Cînd Colin i-a spus lui Willburn despr scrisori, Willburn s-a adresat Tribunalului, de sigur.

– Aşa că am fost puşi sub sancţiune, înţe- lese Colin. M-am încrezut în cine nu trebuia.

– Da, ai avut încredere în omul cel mai ne- potrivit.

– Încă mai caută scrisorile, spuse Nathan.

Caine dădu scurt din cap.

– Exact.

– Iar acum, interveni Colin, cînd pe noi ne cred morţi, nu mai poate exista decît o singură

persoană care ar putea să aibă probele incriminatoare.

Se întoarse spre Jade.

– Ştiu că sînt la tine.

– Nu pot fi siguri, susţinu ea. Altfel, m-ar fi omorît. De-asta continuă să caute, de-asta l-au distrus şi ţie casa, Nathan, şi trăsura...

– Jade, alte locuri unde să le caute n-au. Nu le-a mai rămas decît o singură direcţie, spuse Nathan.

– Vor încerca s-o răpească, prezise Colin.

– Într-adevăr, fu Nathan de acord.

– N-am să las pe nimeni să se apropie de mai anunţă Caine. Dar nu-s convins că sînt siguri că are scrisorile. Oricare dintre voi ar fi putut să le ascundă înainte de a fi atacaţi. Cred că-şi ies din minţi, aşteptînd ca scrisorile să iasă iar la iveală. Începe să-i ajungă disperarea.

– Şi-atunci ce facem? întrebă Colin.

– Toate la timpul lor, răspunse Caine.

Se întoarse spre Jade.

– Mai ţii minte ce mi-ai cerut cînd ai venit la taverna, în noaptea aia.

Jade dădu încet din cap.

– Ţi-am cerut să mă omori.

– Ce-ai făcut?! răcni Nathan.

– Mi-a cerut s-o omor, repetă Caine, fără

să-şi ia privirea de la Jade.

– Dar el mi-a refuzat cererea, explică ea. Cum mă şi aşteptasem, desigur. Şi ce legătură are asta cu planul tău?

În obrazul lui Caine apăru din nou gropiţa cînd îi zîmbi.

– O legătură foarte simplă, iubito. M-am răzgîndit. Am hotărît să te servesc.

Capitolul 13

– Pagan trebuie să moară, declară încet, emfatic, Caine. E singura cale.

În timp ce vorbea, îl privea pe Nathan. Fraţele lui Jade se grăbi să încuviinţeze din cap.

Jade sări de pe scaun.

– Nu vreau să mor! ţipă ea. Nu-ţi dau voie, Caine!

– Ei, Jade... începu Nathan.

– La pirat se referă, o lămuri Colin. Doar n-o să te omoare cu adevărat, scumpo.

Jade se încruntă la el.

– Ştiu foarte bine ce vrea să spună, se răsti ea. Dar tot nu accept. Aveţi idee de cîţi ani am avut nevoie ca să-mi construiesc reputaţia? Cînd mă gîndesc...

Ceilalţi nu-i mai dădeau atenţie, aşa că re-

nunță şi se aşează la loc, privindu-l încruntat pe Caine.

– Dacă nu te luai tu după Pagan, nimic din toate astea n-ar fi fost necesare acum. Numai tu eşti de vină, Caine.

– Jade, e singura cale, susținu Nathan. Dacă Pagan moare – sau, mai bine zis, dacă lumea îl crede mort, Caine va trebui să renunțe la urmărire, nu-i aşa? Tribunalul ştie că-l consideră pe Pagan vinovat de moartea fratelui lui, mai ştii?

Fără tragere de inimă, Jade dădu din cap.

– Atunci au să-l lase pe Caine în pace, nu aşa? Va fi din nou în siguranță?

Zîmbind, Nathan se întoarse spre Caine.

– Planul ăsta al tău rezolvă mai multe probleme, remarcă el, aruncînd o privire grăitoare în direcția surorii lui.

Caine dădu din cap.

– Jade, va trebui să schimbi cîteva lucruri. După ce Pagan va muri, n-ai să mai poți să...

– E munca mea! strigă ea. La asta mă pricep cel mai bine!

Caine închise ochii.

– La ce anume te pricepi atît de bine?

Îi răspunse Nathan:

– Harry se ocupa cu pirateria. Jade era mereu la bord, dar pe-atunci el conducea. Ei îl

reveneau loviturile date pe uscat. Are un talent deosebit, Caine. Nu există cufăr blindat pe care să nu-l poată deschide, nici încuietoare căreia să nu-i vină de hac.

– Cu ale cuvinte, e o hoaţă foarte îndemînatică, spuse tărăgănat Caine, privind-o încruntat pe Jade.

Tonul şi opinia lui o întărîtară din nou.

– Nu-mi pasă ce crezi despre mine, Caine. Înşelătoria s-a terminat şi n-ai să mă mai vezi niciodată, aşa că puţin mă interesează...

Îşi întrerupse tirada cînd îi ajunse la urechi răgetul lui Harry, urmat îndeaproape de ţipătul ascuţit al unei femei. Jade presupuse că unchiul ei o teroriza pe una dintre servitoare.

– Mă scuzaţi un moment?

Fără să le aştepte răspunsul, se repezi afară din cameră. Imediat ce uşa se închise în urma ei, Caine se întoarse spre Nathan.

– Va înţelege totul destul de repede, anunţă el. Sper însă ca pînă atunci să înscenăm moartea lui Pagan, şi să fie prea tîrziu.

Colin dădu din cap.

– Da, îşi va da seama că au aflat că-i la mine, iar uciderea lui Pagan n-ar mai rezolva nimic. Amîndoi sînteţi în pericol. Ciudat, dat Jade e de obicei mult mai ageră la minte. Cît crezi că va trece pînă să se prindă?

Îi răspunse Nathan:

– Ş-a şi prins, Colin. N-ai văzut ce uşurat era? S-a zărit doar o clipă, dar nu începe nici îndoială. În adîncul sufletului ei, cred că şi e doreşte ca totul să se termine.

– Tu n-ai vrea? îl întrebă Caine pe Coli Cum aţi mai putea dori, oricare dintre voi, să întoarceţi iar pe ocean? Jade nu poate gîn foarte logic, în mometul de faţă. Crede că tr buie să-şi reia fostele... îndatoriri, şopti el. Ca cale de a-şi dovedi vrednicia, poate. Totu acum nu mai contează care sînt motivele Are nevoie de cineva care să-i ia din mîini pos bilitatea asta, care să-i ceară să se lase.

– Iar ăsta eşti tu, Caine? întrebă Colin.

– Da.

Chiar atunci, Jade reveni în salon. Natha se întoarse spre ea.

– Jade? Nu cred c-ar fi bine să pleci acum cu Jimbo şi Matthew. Aşteaptă pînă rezolvăm problema.

– Adică să aştept pînă găsiţi Tribunalul? întrebă ea, copleşită. Nu mai pot sta aici, după ce...

Caine o fulgeră cu privirea, făcînd-o să uite de orice protest. Venind spre el, Jade se opri lîngă fotoliu, cu mîinile împreunate în faţă.

– Cu Harry cum va fi? îl întrebă Caine pe

Nathan. N-o să ne creeze probleme?

– De ce-ar face-o? replică fratele său, cu un mascat. S-a retras din activitate. Cu siguranță, nu observat că de mult timp n-au mai avut loc jafuri piratereşti.

– Am observat, confirmă Caine. Totuşi, s-ar putea să se supere c-o să-i ardem corabia.

– Nu!

Jade era atît de copleşită de această sugestie, încît trebui să se aşeze.

Nathan, în schimb, era mai înțelegător.

– „*The Emerald*" a fost căminul lui Jade, spuse el. Poate găsim altă corabie, o facem să semene cu „Smaraldul" şi-i dăm foc. Harry ar crede-o pe cea adevărată ascunsă într-un loc sigur.

Caine dădu din cap.

– Se poate ocupa de treaba asta? Trebuie să existe martori care să vadă corabia scufundându-se şi să confirme moartea lui Pagan.

– Dacă i se explică totul clar, da.

– Dacă poartă ochelarii, zîmbi şi Colin.

– Mă duc să vorbesc acum cu el, anunță Caine.

Nathan se ridică înaintea lui.

– E timpul să te odihneşti şi tu puțin, Colin.

Înainte ce acesta sau Caine să-i ghicească intenția, îl luă în brațe şi porni spre uşă.

Colin începu imediat să protesteze.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Nathan, l să-mă jos! Nu-s un ţînc!

– N-aş fi crezut, replică Nathan.

Jade îi privi cum ieşeau din cameră, ap şopti:

– Nathan a avut mare grijă de fratele tă Caine.

Caine se întoarse s-o privească.

– Şi tu la fel, Jade.

Fără să răspundă la acest complimen Harry continuă:

– E un om foarte blînd, fratele meu. De ce mai multe ori, se ascunde prefăcîndu-se furio Are spatele brăzdat de cicatrice de la bătăile p care le-a primit, Caine. N-a fost tot timpul pl cat la şcoală. Nu vrea să vorbească despr perioadele îndelungate cînd lipsea, şi nu ştiu unde se ducea atunci. Ştiu numai că a fos implicată o femeie. Probabil a iubit-o foart mult, iar ea l-o fi trădat, pentru că acum în cearcă să fie cinic şi rece tot timpul. Colin, însă a reuşit să-i atingă inima. Fratele tău îşi dăruie şte prietenia fără reţineri. L-a salvat pe Nathan de mai multe ori. N-are încredere în mulţi oa meni, dar Colin e o excepţie.

– În tine are încredere?

Întrebarea o surprinse.

– A, da! se repezi ea să răspundă.

Îi văzu expresia tandră din ochi şi se întrebă anume o cauzase. Apoi schimbă subiectul:

– Colin n-ar fi reuşit să urce singur scara. Nathan ştia. Fratele meu nu i-a dat timp să-şi simtă mîndria ştirbită.

– S-ar putea ca tot să fie puţin ştirbită, comentă Caine, în timp ce amîndoi continuau să audă obiecţiile lui Colir.

Jade zîmbi ezitant.

– Din moment ce încă nu pot părăsi Anglia, cred c-am să-i trimit o scrisoare lui Lady Briars, cerîndu-i permisiunea să stau la ea.

– Nu.

– Nu? De ce?

– Jade, m-am săturat să mă tot repet. Ai să stai cu mine.

– Lady Briars m-ar primi cu plăcere la ea în casă. Şi ţie ţi- ar fi mult mai uşor dacă aş pleca.

– De ce?

– Fiindcă ai să te gîndeşti bine la toate, cu mintea aia a ta logică, şi atunci vei ajunge la concluzia că n-ai să mă poţi ierta niciodată – de-asta!

– Vrei să te iert?

– Nu cine ştie ce.

– Iar minţi.

– Are vreo importanţă?

– Da, Jade, are foarte mare importanț Ți-am spus că te iubesc. Asta nu contează c nimic?

– Ba contează, şopti ea.

Cînd Caine se apropie cu un pas, Jade s îndepărtă de fotoliu, începînd să se retragă sp uşă.

Expresia de pe chipul lui o îngrijora.

– De ce te uiți aşa la mine?

– M-ai înşelat, m-ai manipulat, m-ai jucat p degete – dar de-acum încolo toate astea au s se schimbe, nu?

– Deci, în sfîrşit începi să înțelegi? replic ea, retrăgîndu-se cu încă un pas. Dacă-ți apli logica, sînt sigură că vei înțelege că n-am făcu decît să te protejez pe tine şi pe fratele tău. M întîi trebuie să-ți treacă furia... apoi, să-ți învin şi mîndria.

– Serios?

– Caine, într-o zi, curînd, cred c-ai să-mi mulțumeşti pentru toată înşelătoria asta. Şi-n plus, acum gata, s-a terminat.

Încet, Caine clătină din cap, zîmbind. Jade nu ştiu ce să înțeleagă din reacția lui.

– S-a terminat, repetă ea, cu voce nesigură.

– Ba nu, iubito, abia a început.

Mîinile lui se rezemară de perete, încadrîndu-i fața.

– Vorbeşti despre căutarea Tribunalului, nu?

Caine se aplecă încet.

– Nu, vorbesc despre tine şi mine. M-ai lăsat să te ating fiindcă mă protejai?

– Ce întrebare ridicolă, mormăi Jade.

– Răspunde-mi.

– Nu, în nici un caz, recunoscu ea în şoaptă, privindu-i pieptul.

– Ai făcut-o fiindcă te simţeai vinovată că mă înşelai?

De astă dată, ţipă de-a binelea:

– Nu!

Îşi dădu seama că părea speriată şi schimbă tonul imediat:

– Niciodată nu mă simt vinovată că mint. Ştiu s-o fac foarte bine. Sînt mîndră de talentul meu, nu mi-e ruşine cu el.

Caine închise ochii şi se rugă să nu-şi plardă răbdarea.

– Atunci, de ce m-ai lăsat să te ating?

– Ştii foarte bine de ce.

– Spune-mi tu.

– Fiindcă voiam să mă atingi, şopti ea.

– De ce?

Jade clătină din cap, apoi încercă să-i dea mîna la o parte. Caine nu se clinti.

– Nu ieşi din camera asta pînă nu-mi spui

tot adevărul. S-a terminat cu minciunile, Jade.

Acum îi privea bărbia.

– Îmi ceri prea mult.

– Îți cer numai ceea ce-ți pot da şi eu îți schimb, replică el. Şi-o să stăm aici toată ziua dacă nu...

– Of, bine! se enervă Jade. Am vrut să mă atingi fiindcă erai un om aşa de bun şi blînd şi-mi dădusem seama cît de mult... țineam la tine.

În sfîrşit, îl privi în ochi, dornică să vadă dacă rîdea de ea sau nu. Jura că, la cel mai mic semn de amuzament, i-ar fi dat un pumn.

Caine nu se amuza. Arăta mulțumit de măr turisirea ei, arogant de mulțumit, dar Jade concluse că avea dreptul la atîta lucru.

– Caine, nu semănai deloc cu omul despre care citisem în dosar. Nici chiar directorul tău nu te cunoaşte, pe tine, cel adevărat.

– Mi-ai citit dosarul?

Îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să-i spună, cînd mîinile lui o apucară de umeri, începînd iar să i-i strîngă dureros.

– Da, ți l-am citit. Mi-a luat aproape o noapte întreagă. Ai un trecut foarte interesant.

Caine clătină din cap. Era mai mult uimit decît furios.

– Jade, dosarul ar fi trebuit să fie sigilat...

încuiat, cu toate numele şterse.

– A, păi aşa a şi fost, Caine. Era chiar foarte bine păzit. Toate uşile aveau încuietori solide...

– Nu destul de solide, e clar, mormăi el. Dumnezeule, şi nici măcar eu nu l-am citit!

– De ce să-l citeşti? Ai trăit fiecare eveniment. Dosarul conţine numai misiunile pe care le-ai îndeplinit, despre viaţa ta personală nu scrie mare lucru. Incidentul cu fraţii Kelly nici măcar nu era menţionat.

– Ai citit totul? Ştii tot ce-am făcut.

Încet, Jade dădu din cap.

– Mă doare, Caine. Dă-mi drumul, te rog.

Caine îşi propti iar mîinile de perete, blocîndu-i din nou ieşirea.

– Şi totuşi, ştiind toate astea... ai venit să mă cauţi. Nu ţi-a fost frică?

– Ba puţin frică mi-a fost, recunoscu ea. Trecutul tău e foarte... colorat. Şi eram îngrijorată, da, dar după ce te-am cunoscut, am început să mă îndoiesc de exactitatea...

– Nu, o întrerupse el. Nu era nimic exagerat.

Asprimea din glasul lui o făcu să se înfioare.

– Ai făcut ceea ce trebuia să faci, şopti ea.

Caine nu era absolut sigur că o credea.

– Care era numele meu operativ?

– Vînătorul.

– La dracu'.

– Caine, încearcă să-mi înțelegi situația. Era necesar să aflu tot ce puteam despre tine.

– De ce era necesar?

– Erai în pericol.

– Şi nu ți-a trecut prin minte că puteam face şi singur pericolelor?

– Ba da. Mi-a trecut prin minte. Totuşi, îi făcusem o promisiune fratelui tău şi eram datoare să te țin în siguranță.

– Cuvîntul tău de onoare e foarte important pentru tine, Jade, nu-i aşa?

– Sigur că da.

– Şi tot nu înțeleg de ce ai considerat necesar să-mi citeşti dosarul.

– Aveam nevoie să-ți descopăr... punctele vulnerabile. Nu te uita aşa la mine. Oricine are un tendon al lui Ahile, Caine, chiar şi tu.

– Şi ce-ai găsit? Care e cusurul meu?

– La fel ca tatăl tău, ai reputația de a fi apărătorul celor slabi. Nu e neapărat un defect, dar m-am folosit de trăsătura asta a ta de caracter în avantajul meu.

– Prefăcîndu-te că erai în pericol? Jade, erai cu adevărat în pericol. Acele evenimente avuseseră loc în realitate. Fuseseşi...

– M-aş fi putut descurca şi singură, se lăudă ea. După ce-am scăpat din trăsura lui Nathan,

m-am dus la Shallow's Wharf. Jimbo şi Matthew erau acolo, aşteptîndu-mă. Am fi putut rezolva problema toţi trei, singuri.

– Poate, spuse Caine.

Văzînd cît de înţelegător devenise, Jade încercă să se strecoare pe sub braţul lui. Caine se apropie şi mai mult, oprind-o.

– M-ai crezut slabă şi, prin urmare, ai devenit apărătorul meu – îngerul meu păzitor.

– După cum a reieşit, şi tu mi-ai fost mie înger păzitor, remarcă el.

– Şi asta-ţi lezează mîndria?

– Nu. Faptul că am fost manipulat mi-a vătămat-o deja destul.

– Eşti destul de arogant ca să suporţi lovitura asta măruntă, şopti ea, zîmbind. Ţi-ai fi dat şi viaţa ca să mă aperi. Te- am auzit promiţîndu-mi-o în şoaptă, cînd credeai că dormeam.

– La naiba, Jade, a existat măcar un singur moment cînd nu m-ai dus de nas?

Nu-i răspunse.

– Jade, ţi-am acordat protecţia mea. Tu ştii ce mi-ai dat în schimb?

– Minciuni.

– Da, minciuni, dar şi altceva.

Îşi dădu seama după roşeaţa din obrajii ei că înţelesese la ce se referea.

– Ce altceva mi-ai mai dăruit?

– Păi, a fost.. aia... şopti ea. Eram fe-cioară...

– Mi-ai dăruit dragostea ta, Jade.

Jade clătină din cap negativ. Caine dădu din cap afirmativ.

– Nu-i adevărat, Caine.

– Ba da. Mai ţii minte ce ţi-am spus în prima seară cînd am făcut dragoste?

– Nu, răspunse ea.

– Iar minţi, Jade. Ai talentul special de a memora tot ce citeşti sau auzi.

– Numai ce citesc, murmură ea, începînd să se zbată, cuprinsă dintr-o dată de panică.

Caine se apropie, pînă-i atinse coapsele cu ale lui.

– Atunci, lasă-mă să-ţi amintesc, şopti el. Ţi-am spus că-mi vei aparţine mie. Acum şi pentru totdeauna, Jade.

– N-ai vorbit şerios! strigă ea. N-am să te ţin legat de o promisiune atît de necugetată, Caine.

Închise ochii, amintindu-şi cum făcuseră dragoste.

– Nu e momentul să... Caine, termină, se repezi, cînd el o sărută pe frunte. Te-am păcălit, te-am minţit, şi-n plus... în plus, nu ştiai că eu sînt Pagan. Trebuie să uităm tot ce-ai spus în noaptea aia.

– Eu nu vreau să uit.

– Caine, nu pot să rămîn cu tine. Nici măcar nu-ți plac. Sînt o hoață, ai uitat?

– Nu, iubirea mea, ai fost hoață. Dar toate alea s-au terminat. Vor avea loc niște schimbări, Jade.

– Imposibil. Niciodată n-ai fi în stare să faci atît de multe schimbări, Caine. Ești prea rigid.

– La tine mă refeream! strigă el. Tu ai să faci schimbările astea!

– N-am să le fac!

– Ba da! Ai să renunți la toate, Jade.

– De ce?

– Fiindcă nu-ți dau eu voie, de-asta!

Jade refuza să înțeleagă.

– Nu te privește ce fac eu. Oamenii mei se bazează pe mine, Caine. N-am să-i abandonez.

– Atunci, va trebui să se bazeze pe altcineva! mugi el. Zilele tale de hoție au luat sfîrșit.

Lui Jade îi țiuiau urechile, dar era prea furioasă și speriată ca să-și mai bată capul și cu asta.

– După ce plec de-aici, n-ai să mă mai vezi niciodată. Nu-ți face griji, n-am să mă întorc să te jefuiesc.

Hotărîtă să pună capăt discuției, se smulse de lîngă Caine, apoi îi văzu pe Nathan și Black

Harry în uşă, privind- o. Presupuse că auziseră cea mai mare parte din conversaţie. Strigase aproape la fel de tare ca şi Caine – şi, oricum, numai el era de vină. Făcuse din ea o scorpie.

– De ce-ţi pasă ce face şi ce nu? întrebă Nathan.

De hatîrul lui Jade, Caine rămase cu o expresie blajină, stăpînită.

– Nathan, cred că e timpul ca noi doi să avem acea mică discuţie. Jade, aşteaptă-ne în sufragerie, cu Harry. Sterns? Ai grijă să nu ne întrerupă nimeni.

Black Harry păru să fie singurul care înţelese pe deplin ce avea să se întîmple.

– Un moment, băiatu' meu, îi spuse el, intrînd pe lîngă Nathan..

Se repezi prin salon, înhăţă bolul de argint de pe consolă, apoi reveni grăbit.

– Ar fi păcat să-l faceţi praf, nu-i aşa? Îl iau cu mine, adăugă el, cînd Jade vru să protesteze. Caine e de acord să-l iau, fato, aşa că nu te mai încrunta.

Nathan intrase şi el în salon. Şoptindu-le succes, Sterns o trase pe Jade din cameră şi închise uşile.

– Despre ce au de vorbit? îl întrebă Jade pe Black Harry. Nici măcar nu se cunosc.

Prima bubuitură o lămuri.

– Dumnezeule, au să se omoare! țipă ea. Harry, fă ceva!

Încercă să-l dea pe Sterns la o parte din drum, dar Harry se grăbi s-o ia de umeri.

– Hai, fată, îi mîncau palmele să se ia la păruială din clipa cînd s-au văzut prima oară. Lasă-i în pace. Vino cu mine în salon. Bucătarul o să ne servească desertul.

– Harry, te rog!

– Hai, hai, o îmbie bătrînul. Oamenii mei mă așteaptă.

Renunță cînd Jade începu să strige. Gălăgia nu-l deranja prea mult, pe lîngă hărmălaia care se auzea din salon.

– Întotdeauna ai fost o gîgîlice încăpățînată, fato, mormăi el, pornind spre sufragerie, cu vasul de argint sub braț.

La ușa din față începură să se audă bubuituri, chiar cînd Harry dispăru în sufragerie.

– Dacă mi'lady e așa de bună să vadă cine bate! strigă el, ca să se poată face auzit peste tot tărăboiul.

Stătea rezemat de ușile salonului, cu brațele încrucișate. Jade veni lîngă el, imitîndu-i poziția.

– O să păzească mi'lady ușile astea, în timp ce dumneata te duci să vezi cine e.

Valetul clătină din cap.

– Pe mine nu mă trageţi pe sfoară, Lady Jade. Vreţi să intraţi înăuntru, la marchiz.

– Sigur că vreau să intru! recunoscu Jade. Caine se bate cu fratele meu. Au să s omoare!

Un alt trosnet asurzitor zgîlţîi pereţii. Sterns presupuse că unul dintre ei dăduse cu cana peaua de perete. Îi spuse lui Jade, care clătină din cap.

– Părea mai degrabă un trup omenesc Sterns. Hai, te rog...

Nu se osteni să mai continue, cînd valetu clătină iar din cap. Dintr-o dată uşa din faţă se deschise. Jade şi Sterns se întoarseră spre cei doi vizitatori care intrau.

– Sînt Ducele şi Ducesa de Williamshire şopti Sterns, copleşit.

Atitudinea lui Jade se schimbă pe dată.

– Să nu-ndrăzneşti să te mişti de lîngă uşile astea, Sterns!

Apoi se repezi prin hol şi făcu o reverenţă în faţa părinţilor lui Caine. Ducele de Williamshire îi zîmbi. Ducesa abia dacă-i dădu atenţie, privind ţintă spre intrarea în salon. Prin uşi tocmai răsunase încă o blasfemie sonoră. Mama vitregă a lui Caine scoase un mic ţipăt.

– I-ai răpit inocenţa, canalie împuţită!

Ecoul acuzaţiei răcnite de Nathan răsună

prin tot holul. Lui Jade îi venea să zbiere. Dintr-o dată, speră ca fratele ei să fie omorît de Caine. Apoi își aminti de musafiri.

– Bună ziua...! bîigui ea.

Fu nevoită să strige, pentru ca ducele şi ducesa s-o audă. Se simțea ca o năroadă.

– Ce se întîmplă aici? întrebă ducesa. Sterns, cine e această doamnă?

– Numele meu este Lady Jade, se prezentă ea, încurcată. Fratele meu şi cu mine sîntem prieteni de-ai lui Caine...

– Dar ce se petrece în salon? insistă Gwenoth.

– O mică dispută. Caine şi Nathan, fratele meu, înțelegeți, au o discuție cam aprinsă despre...

Se uită la Sterns, în aşteptarea unui ajutor.

– Recoltă! strigă Sterns.

– Despre recoltă? repetă Ducele de Willamshire, nedumerit.

– Dar e ridicol! declară ducesa, cu buclele scurte şi blonde mişcîndu-i-se cînd clătină din cap.

– Da, despre recoltă, insistă Jade. Caine consideră că orzul şi grîul trebuie să fie plantate din doi în doi ani, iar Nathan e de părere că nici un cîmp nu trebuie să fie lăsat pîrloagă. Nu-i aşa, Sterns?

– Da, mi'lady! strigă Sterns.

Se strîmbă, cînd răsună un zgomot de st spartă, apoi adăugă:

– Mi'lord are păreri foarte ferme în legătu cu chestiunea aceasta.

– Da, îi dădu Jade dreptate, foarte ferme.

Ducele şi ducesa o priveau cu ochi ma neîncrezători, crezînd-o pesemne nebun Jade îşi lăsă umerii să se înmoaie, învinsă.

– La etaj, vă rog.

– Mă scuzi? replică ducesa.

– Vă rog să poftiţi la etaj.

– Doreşti să mergem la etaj?

– Da. Vă aşteaptă cineva. Cred că e în c mera a doua, pe dreapta, deşi nu sînt sigură.

Fu nevoită să strige ultimele cuvinte, că zarva din salon devenise iar asurzitoare. Du cele de Williamshire se trezi din stupoare apucă strîns mîinile lui Jade.

– Binecuvîntată să fii, draga mea. Mă bucu atît de mult că te revăd! Te-ai ţinut de cuvî adăugă el. Nici o clipă nu m-am îndoit...

Îşi dădu seama că vorbea cam fără şir.

– Vino, Gweneth. Jade vrea să mergem sus.

– O cunoşti pe această femeie, Henry?

– Vai de mine, m-am dat de gol? o întreb el pe Jade.

Jade clătină din cap.

– I-am spus deja lui Caine că v-am făcut o vizită.

Henry dădu din cap, apoi se întoarse spre mama lui.

– Am cunoscut-o pe această tînără şi încîntătoare lady azi- dimineaţă.

– Unde? întrebă Gweneth, refuzînd să se îndrepte trasă spre scară. Vreau să-mi explici în clipa asta, Henry.

– Mi-a făcut o vizită, în cabinetul meu. Tu dormeai încă. Hai, iubito, vino. Ai să înţelegi după ce...

– Henry, are părul roşu!

– Da, draga mea, îi dădu el dreptate, în timp ce o îndemna spre scară.

Gweneth începu să rîdă.

– Şi ochi verzi, Henry, strigă ea, ca să se audă auzită. I-am observat imediat ochii verzi.

– Ce spirit de observaţie ai, Gweneth!

Jade se uită după părinţii lui Caine pînă ajunseră în holul de la etaj.

– Grăsimea a ajuns în foc, nu-i aşa, Sterns?

– Cred că aţi făcut o evaluare foarte corectă, mi'lady, fu Sterns de acord. Dar aţi observat ce binecuvîntare, că a încetat gălăgia?

– Am remarcat. S-au omorît îmtre ei.

Sterns clătină din cap.

– Stăpînul meu nu l-ar omorî pe frat dumneavoastră. Cred c-am să le aduc celor gentlemeni carafa de brandy. Îmi închipu sînt morți de sete.

– Morți da – dar nu de sete! se tîngui Ja Sînt morți amîndoi!

– Ei, mi'lady, e bine să vedem întotdeau partea bună a lucrurilor.

– Asta-i partea cea mai bună, mormăi Of, du-te şi adu-le brandyul atunci. Eu am păzesc uşile.

– Am încredere c-o să vă țineți de cuvînt.

Cînd Sterns reveni cu carafa de crista două pahare, Jade îi deschise uşa. Se opri amîndoi la vederea dezastrului.

Fermecătoarea cameră era devastată. N o mobilă nu mai părea intactă. Sterns îi găsi cei doi înaintea lui Jade, aşezați pe jos, un lîngă altul, cu spinările rezemate de perete.

Nici unul nu părea învingător. Caine avea tăietură pe frunte, deasupra sprîncenei drept care-i sîngera pe obraz, dar nu părea să pese. Dimpotrivă, zîmbea ca scos din minți.

Nathan arăta la fel de doborît. Era răni adînc în colțul gurii şi-şi ținea deasupra o ba tistă, dar şi el zîmbea. Ochiul stîng începus deja să i se umfle.

Jade fu atît de uşurată să vadă că nici unul

părea în pragul morții, încît începu să tremure. Apoi, fulgerător, uşurarea i se transformă în furie turbată.

– V-ați rezolvat disputa, domnilor? se interesă Sterns.

– Da, răspunse Caine.

Se întoarse spre Nathan, apoi îi trînti un pumn în falcă.

– Nu-i aşa, Nathan?

Nathan îi dădu şi el un pumn, înainte de a răspunde.

– Da, ne-am lămurit.

Glasul îi era de o veselie scrîşnită.

– Ar trebui să vă trimit în camerele voastre, copii! se răsti Jade, cu vocea tremurîndu-i.

Amîndoi o priviră, apoi se uitară unul la altul şi izbucniră în rîs.

– Fratele tău loveşte ca un copil, asta-i sigur, remarcă tărăgănat Caine.

– Pe dracu'! replică Nathan. Dă-mi brandy-ul, Sterns.

Valetul se lăsă într-un genunchi şi le oferi paharele, apoi turnă în fiecare cîte o porție mare de alcool.

– Sterns, te gîndeşti cumva să-i îmbeți? întrebă Jade.

– Ar fi un progres marcant, mi'lady, răspunse sec valetul.

Se ridică, făcu o plecăciune, apoi privi în jur distrugerile din jur.

– Cred că am avut dreptate, Lady Jade. Cal napeaua a lovit peretele.

Jade privi tăcută rămăşiţele unui cărucior pentru servitul ceaiului.

– Sterns, lasă sticla aici, îl instrui Caine.

– Cum doriţi, mi'lord. Vreţi să vă ajut să vă ridicaţi în picioare, înainte să plec?

– Întotdeauna e aşa de cuviincios? se interesă Nathan.

Caine rîse.

– Cuviincios, Sterns? Niciodată! Dacă întîrzii un minut la cină, îmi mănîncă porţia.

– Încă n-am reuşit să vă învăţ să fiţi punctual, mi'lord, declară Sterns.

– Mai bine ajută-l să se ridice, spuse Nathan. E slab ca un... copil.

Izbucniră iar în rîs.

– Mai bine ajută-l pe el, Sterns, ripostă Caine. A primit mai multe lovituri decît mine.

– Nu te laşi niciodată, nu-i aşa, Caine? îl întrebă Nathan. Ştii foarte bine că eu am cîştigat.

– Pe dracu, îl contrazise Caine. Abia dacă m-ai zgîriat.

Jade auzise destul. Se răsuci pe călcîie, hotărîtă să plece cît mai departe de cei doi tăn-

Mai. Caine întinse mîna şi o apucă de poala rochiei.

– Stai jos, Jade.

– Unde? ţipă ea. Aţi făcut praf toate scaunele şi fotoliile din camera asta.

– Jade, noi doi o să avem o mică discuţie. Nathan şi cu mine am ajuns la o înţelegere.

Se întoarse spre Nathan.

– O să fie dificilă.

– Întotdeauna a fost.

Caine îşi puse paharul pe podea, apoi se ridică încet în picioare.

– Nathan? spuse, privind-o pe femeia care se încrunta la el atît de drăgălaş. Crezi că poţi să te tîrăşti afară de-aici ca să ne laşi singuri cîteva minute?

– Pe dracu', să mă tîrăsc, bombăni Nathan, ridicîndu-se şi el, împleticit.

– Nu vreau să rămîn singură cu tine, obiectă Jade.

– Păcat, i-o întoarse Caine.

– Părinţii tăi sînt sus, îi spuse, cînd încercă s-o cuprindă în braţe.

Îi aşteptă reacţia şi văzu nemulţumită că nu părea deloc impresionat.

– Au auzit toată hărmălaia, adăugă ea. Sterns le-a spus că vă certaţi în legătură cu recolta.

– Cu recolta? îl întrebă Caine pe Sterns.

Valetul dădu din cap, apoi se întoarse să iasă din cameră, cu Nathan alături.

– Cu rotația recoltelor, ca să fiu mai concret, mi'lord. Altceva nu mi-a trecut prin minte.

– Nu l-au crezut, şopti Jade, ca şi cum ar fi mărturisit un păcat de moarte.

– Nici nu mă aşteptam, răspunse şoptind şi Caine, observînd că era în pragul lacrimilor. Din asta te-a necăjit, Jade?

– Nu, nu asta m-a necăjit! strigă ea.

Era atît de furioasă pe el, încît nu găsea nici măcar o insultă potrivită.

– Mă duc sus, în camera mea, şopti. Am nevoie să stau cîteva minute singură.

îl găsi pe Harry în sufragerie, examinînd cu atenție serviciul de argint. Cînd îl strigă, unchiul ei îşi vîrî o furculiță sub cingătoare, apoi se întoarse, zîmbindu-i.

– Iau toată argintăria cu mine, fată. Caine vrea să mi-o dăruiască pentru colecție.

– Da, sînt sigură, replică ea. Unchiule? Vreau să vorbim între patru ochi, te rog.

Ceilalți ieşiră imediat în hol. Jade se aşeză lîngă unchiul ei, îl luă de mînă şi-i spuse încet ce avea de gînd. Îi mai povesti şi despre ultimele două săptămîni, deşi omise intenționat să menționeze coşmarurile, ca şi momentele

de intimitate cu Caine. N-ar fi făcut decît să-l tulbure pe Harry, şi oricum nu putea s-o ajute cu nimic.

Pe parcursul explicaţiilor, unchiul ei bombăni de cîteva ori, dar în cele din urmă îi dădu dreptate.

— Am să te-aştept acasă, îi promise el. Păzeşte-ţi spatele, fato. Şobolanii atacă pe furiş. Nu uita de McKindry.

Jade dădu din cap. Harry se referea la piratul care-i însemnase spinarea cu biciul. Fusese un şobolan şi se strecurase pe la spatele ei.

— Am să ţin minte, promise ea.

Îşi lăsă unchiul să facă în continuare inventarul lucrurilor lui Caine şi se duse în camera ei să-şi împacheteze bagajele.

Jimbo şi Matthew o aşteptau în hol. Jimbo îi dădu cadoul de rămas-bun după care Jade îl rugase pe Harry să-l trimită.

— Venim şi noi cu tine, nu-i aşa? întrebă în şoaptă Matthew.

Jade dădu din cap.

— Ne întîlnim în spate.

— Mă duc să pregătesc caii lui Caine pentru drum, şopti Jimbo.

— Hoţii de cai se pedepsesc cu spînzurătoarea, interveni Matthew zîmbind, semn că o

găsea sentința cea mai potrivită.

– Caine n-o să spună la nimeni, susținu Jimbo, luînd traista lui Jade şi pornind după el. Mare păcat. Cum o să mai păstrăm aparențele, dacă nimeni nu...

Cuvintele i se pierdură după ce dădu colțul, iar Jade urcă în dormitorul lui Caine, unde puse trandafirul alb, cu coadă lungă, pe cuvertură.

– Eu sînt Pagan, şopti ea.

Terminase. Se întoarse să plece, apoi văzu halatul negru al lui Caine pe spătarul unui scaun, lîngă fereastră. Pradă unui impuls, îl împături şi-l luă sub braț. Mirosul lui Caine era imprimat în halat, slab dar prezent, şi dorea să aibă ceva de care să se țină, care s-o consoleze, în nopțile următoare, în timpul coşmarurilor negre.

Sosise timpul să plece.

Caine şi Nathan credeau că se odihnea în camera ei. Caine voise să vină după ea, dar Nathan îl convinsese că sora lui avea nevoie să stea un timp singură, ca să se calmeze.

– Poate încă n-ai observat, Caine, dar Jade nu-i femeia care să primească uşor ordine, îi explicase el.

Întrucît o observase cu prisosință, Caine nu se osteni să comenteze.

Apoi, discuția se îndreptase spre proble-

mele cele mai urgente. Harry fusese chemat de la inventarul lui, ca să-şi spună părerea. Bombăni auzind că trebuia să dea foc unei corăbii.

– Asta-i o risipă de lemn bun, protestă el. Totuşi, se putea şi mai rău. Dacă trebuia s-o ard pe frumoasà mea „*The Emerald*"?

Spre surprinderea lui Caine, acceptă imediat ca Jade să-şi părăsească actuala ocupație.

Trecură două ore pînă îşi puseră la punct planurile. Apoi, Harry reveni în sufragerie.

– E hotărît să-ți înfulece toată mîncarea, şi să-ți fure totul, zîmbi Nathan. Lui Harry îi place să păstreze aparențele.

– Poate să ia orice vrea, răspunse Caine. Jade a avut destul timp să se calmeze, Nathan. E timpul ca sora ta şi cu mine să stăm de vorbă.

– Dacă te-apuci să-i ții predici, n-ai să reuşeşti decît să...

– N-am să-i țin nici o predică, îl întrerupse Caine. Vreau doar să-i spun ce aştept de la ea.

– Mie asta-mi sună a predică.

Intrară în hol tocmai cînd ducesa cobora scara. Zîmbea şi se ştergea la ochi cu batista de dantelă. Se vedea clar că plînsese.

Cînd îl văzu pe Nathan, Gweneth aproape că-şi pierdu echilibrul. Dar îşi reveni repede şi coborî mai departe. În hol, trecu lîngă Caine.

– El e piratul cu care-i prieten Colin? îl întrebă, în şoaptă.

Nathan o auzi.

– Nu sînt piratul Pagan, doamnă, dar sînt prieten cu fiul dumneavoastră.

Presupuse că vorbise cam prea aspru, cînd ducesa îl luă pe Caine de braţ, refugiindu-se mai aproape de el, dar păstrîndu- şi totuşi zîmbetul pe buze.

– Arăţi foarte mult ca un pirat, declară ea.

– Aţi văzut mulţi, doamnă? întrebă Caine.

– Nu, n-am văzut niciodată piraţi, recunoscu Gweneth. Deşi acest domn corespunde, cu siguranţă, imaginii din mintea mea. Cred că prin lungimea părului, explică ea, după ce-l privi din nou pe Nathan. Şi datorită cicatricii de pe braţ, desigur.

– Mai e şi plin de sînge, remarcă alene Caine.

– Şi asta, recunoscu mama lui vitregă, cu o expresie atît de serioasă, încît era clar că nu înţelesese că glumea. Piraţilor le place să se bată, adăugă ea dînd din cap.

– Doamnă, Colin, nu v-a explicat că...

– Fiul meu insistă ca adevărata identitate a lui Pagan să rămînă secretă, îl întrerupse ducesa. Totuşi, nu-s complet obtuză, preciză ea, cu o privire semnificativă în direcţia lui Nathan.

Am umblat destul prin lumea asta, ca să ştiu cine e Pagan, adăugă, dînd din cap. Şi Henry ştie.

– Henry? întrebă Nathan.

– Tatăl meu, îl lămuri Caine.

– Henry nu greşeşte niciodată, dragii mei.

Nathan dădu din cap.

– Înseamnă că eu trebuie să fiu Pagan, conchise el cu un zîmbet. Dacă Henry nu greşeşte niciodată...

Uşurința cu care-i dăduse dreptate o făcu pe Gweneth să zîmbească.

– Nu vă faceți griji, domnule, am să vă păstrez secretul. Ei, dar unde e acea fermecătoare domnişoară cu care m-am purtat atît de îngrozitor, Caine?

– Dumneavoastră nu vă purtați îngrozitor niciodată, doamnă, replică el.

– Nici măcar nu m-am prezentat cum se cuvine. Unde e?

– Sus, se odihneşte, răspunse Nathan. De ce întrebați?

– Ştiți foarte bine de ce.

– Serios?

– Trebuie să-i prezint scuze pentru comportamentul meu, dar şi să-i mulțumesc, după tot ce-a făcut pentru familie.

– Nathan e fratele lui Jade, spuse Caine.

– Ştiu. L-au dat de gol ochii lui verzi, desigur.

Ducesa se apropie de omul despre care credea că era faimosul pirat.

– Apleacă-tẻ, băiete dragă. Trebuie să te sărut pentru că eşti un prieten atît de credincios.

Nathan fu puţin deconcertat. Mama lui Caine îi vorbea pe tonul unui comandant militar. Dintr-o dată, se simţi încurcat ca un şcolar – şi n-avea nici cea mai vagă idee de ce.

Totuşi, se supuse.

Gweneth îl sărută pe obraji.

– Trebuie să te speli de sînge, dragul meu. Apoi, Henry îţi va ura bun venit în sînul familiei aşa cum se cuvine.

– O să-l sărute şi el, doamnă? întrebă într-o doară Caine, care se distra de minune la vederea stînjenelii lui Nathan.

– În nici un caz, răspunse mama lui vitregă.

– De ce să-mi ureze bun venit în familie? întrebă Nathan.

Ducesa zîmbi, dar nu se deranjă cu explicaţiile. Se întoarse spre Caine.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că Lady Aisley n-are nici o şansă.

– Cine este Lady Aisley? se interesă Nathan, încercînd să prindă şirul conversaţiei.

– Un mănunchi de zulufi, răspunse Caine.

Ducesa îi ignoră sarcasmul.

– Henry a observat de îndată. Din pricina ochilor verzi, înțelegi. Şi a părului roşcat, desigur.

Îşi bătu uşor cu palma buclele blonde, privind peste umăr spre Nathan.

– Henry nu greşeşte niciodată.

Din nou, Nathan îi dădu dreptate, deşi n-avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea, dar îi găsea absolut onorabilă loialitatea față de soțul ei.

– Henry e infailibil, spuse Caine.

– Băiatul meu este îngrozitor de slăbit, remarcă ducesa. Şi slab ca un țîr.

Porni spre sufragerie.

– Mă duc să-l caut pe Sferns. Colin are nevoie de o masă caldă.

Fiind atît de grăbit să ajungă la Jade, Caine uitase de Henry şi oamenii lui. Nathan se gîndi să-i spună, apoi se hotărî să mai aştepte. În plus, Caine era deja pe scară, iar ducesa dăduse coltul.

Nathan începu dă numere. Ajunsese abia la cinci, cînd se auzi un zbieret ascuțit.

Caine încremeni. Se întoarse şi-l văzu pe Nathan rezemat de tocul uşii, cu un zîmbet larg pe buze.

– Ce naiba...

– Harry, răspunse alene Nathan.

– La dracu'! exclamă Caine, pornind înapoi spre sufragerie. Harry.

Dincolo de uşă, ducesa ţipa ca scoasă din minţi.

– Fir-ar să fie, Nathan! mugi Caine. Puteai să-mi aminteşti!

– Da, fu Nathan de acord, puteam.

Tocmai cînd Caine ajunse la parter, tatăl lui apăru în capul scării.

– Ce Dumnezeu se întîmplă aici? strigă el. Cine face-atîta gălăgie?

Nathan se întoarse spre el înaintea lui Caine.

– Soţia dumneavoastră, domnule.

Caine se încruntă la Nathan, apoi se întoarse iar spre duce. Nu ştia dacă să se ducă în ajutorul mamei sale vitrege, sau să-şi împiedice tatăl să omoare pe cineva.

Expresia din ochii lui Henry îl convinse să se ocupe de el mai întîi. Cînd tatăl său ajunse în hol, îl luă de braţ.

– Tată, nu e nici o problemă, serios.

Henry nu părea deloc convins.

– Soţia dumneavoastră tocmai a făcut cunoştinţă cu Black Harry, interveni Nathan.

Tatăl lui Caine îşi smulse braţul din strîn-

oarea fiului său, chiar cînd uşile sufrageriei se dădeau deperete. Toţi se întoarseră spre oamenii cu înfăţişare dubioasă care ieşeau în şir.

Black Harry era ultimul din procesiune. O trăgea după el pe ducesă. Nathan începu să rîdă. Caine clătină din cap. Henry îl privea ţintă pe uriaşul cu un dinte de aur care mergea fălos spre uşa din faţă, cu un platou mare de argint sub braţ. Cu un răget, Henry porni înainte. Nathan şi Caine îi tăiară drumul.

– Tată, lasă-mă pe mine să rezolv, te rog, îi ceru Caine.

– Spune-i să ia mîna de pe soţia mea! răcni ducele.

– Henry, fă ceva! ţipă Gweneth. Acest... om crede că merg cu el.

Nathan făcu un pas înainte.

– Ei, Harry, doar nu poţi s-o iei...

– La o parte, fiule, se răsti tatăl lui Caine.

– Tată, Harry ne e prieten, replică el. Este unchiul lui Jade. Îi eşti dator pentru că l-a ajutat pe Colin.

Henry îşi privi neîncrezător fiul.

– Iar Gweneth e plata pentru achitarea datoriei?

– Lasă că rezolv eu, îi ceru din nou Caine.

Înainte ca tatăl lui să-l mai contrazică, se întoarse spre ceilalţi, strigînd:

– Harry!

Black Harry se răsuci în loc, trăgînd-o pe ducesă lîngă el. Caine îi observă expresia: îndîrjită, dar şi licărirea din ochi. Aparenţele, îşi spuse el. Şi mîndria. Amîndouă aveau nevoie de susţinere.

– O iau cu mine! îi anunţă Harry pe toţi, iar oamenii lui dădură afirmativ din capete. Caine mi-a spus că pot s-o iau.

– Aiurea, răspunse Caine. Pune-ţi pofta-n cui!

– Eşti neospitalier, băiete?

– Harry, nu se poate s-o iei cu tine.

– E un schimb cinstit, declară Harry. Eşti hotărît s-o iei pe fata mea, nu?

Caine dădu din cap.

– Într-adevăr.

– Păi atunci, eu o iau pe-asta.

– Harry, e luată deja.

Se întoarse spre mama lui, spunîndu-i:

– Doamnă, nu mai ţipa. Şi-aşa mi-e destul de greu să mă tîrguiesc cu piratul ăsta încăpăţînat. Nathan? Dacă nu termini cu rîsul, iar îţi dau sîngele pe nas!

– Ce ţi-e ţie femeia asta, Caine? întrebă Harry. Aud că-i zici doamnă. Ce naiba-nseamnă asta?

– E soţia tatălui meu.

– Da' nu-i mămică-ta?

– E mama mea vitregă.

– Păi atunci ce contează pentru tine dacă o Hau sau nu?

Caine se întrebă ce urmărea cu adevărat Harry.

– Mi-a fost ca o mamă, spuse el.

Harry se încruntă, apoi se întoarse spre drăgălaşa lui prizonieră.

– Îi zici fiule?

De pe faţa ducesei se şterse expresia indignată, în timp ce clătina încet din cap.

– N-am crezut că ar vrea să-i spun fiule, răspunse ea.

– Nu-i favoritu' tău! declară Harry.

Ducele de Williamshire începu să se relaxeze, cu un uşor zîmbet pe buze.

În sfîrşit, înţelegea despre ce era vorba, căci îşi amintea instrucţiunile lui Jade în legătură cu iubirea egală pentru toţi fiii şi fiicele sale. Probabil că-i pomenise despre asta şi lui Harry.

– N-am nici un copil favorit! ţipă Gweneth. Mi-i iubesc pe toţi la fel!

– Da' el nu-i al tău.

– Cum să nu fie al meu?! se răsti ea.

Nu mai părea speriată – doar furioasă.

– Cum îndrăzneşti să sugerezi...

– Păi acuma, dacă-i ziceai fiule, spune Harry tărăgănat, şi dacă el îţi spunea mamă, atuncea n-aş fi putut să te mai iau cu mine, nu-i aşa?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Gweneth, spune-i lui Caine fiule! strigă Henry, încercînd să se prefacă revoltat. În sinea lui, era atît de mulţumit de acea întorsătură surprinzătoare, încît îi venea să rîdă.

– Fiule! exclamă Gweneth.

– Da, mamă? răspunse Caine.

Îl privi pe Harry, în aşteptarea replicii următoare. Harry îi dădu drumul ostaticei. Chicoti gros şi se întoarse, ieşind pe uşă.

În timp ce Gweneth se arunca în braţele soţului ei, Caine îl urmă pe Harry afară.

– Bine, Harry, ce-ai urmărit cu asta?

– Reputaţia mea, răspunse tărăgănat Harry, după ce oamenii lui plecară. Sînt pirat, dacă mai ţii minte.

– Şi altceva?

– Fata mea era îngrijorată că fiul favorit e Colin, recunoscu în sfîrşit Harry.

Această afirmaţie îl ului pe Caine.

– De unde i-a venit ideea asta?

Harry ridică din umeri.

– Nu contează de unde i-a venit. Nu vreau să-şi facă griji, oricare-ar fi pricina. Va trebui să

l-o ceri, să ştii. Şi trebuie s-o faci cum se uvine, cu oamenii de faţă. Altfel n-ai s-o ca-ţi, fiule.

Făcu o pauză, zîmbindu-i, apoi adăugă:

– Sigur, mai întîi va trebui s-o găseşti.

Pe Caine îl cuprinse un sentiment de roază.

– Ce naiba, Harry, nu-i sus?

Harry clătină dincap.

– Dar atunci unde e?!

– Degeaba strigi, fiule. Şi nu pot nici să-ţi pun unde-i, adăugă el.

Le făcu semn oamenilor săi să se îndepăr-ze, apoi adăugă.

– Ar fi neloial.

– Dumnezeule, să nu care cumva...

– Mă-ntreb cum de n-ai observat că lipsesc Matthew şi Jimbo, îl întrerupse Harry. Asta pune ceva, nu?

– Încă mai e în pericol.

– O să se descurce.

– Spune-mi unde e! îi ceru Caine.

– Fuge de tine, cred.

Caine nu-şi mai pierdu vremea cu Harry. Se răsuci pe cîlcîie şi deschise uşa, mai-mái s-o smulgă din ţîţîni.

– Un-te duci, băiete?

În glasul bătrînului se simţea o undă clară

de amuzament. Lui Caine îi venea să-l omoare.

– Să-i iau urma, Harry.

– Te pricepi?

Caine nu se osteni să-i răspundă.

– Te-a dus frumos de nas, nu-i aşa? Trebuie să zic c-a reuşit să te impresioneze! mai strigă Harry, pe urmele lui.

– Unde vrei să ajungi, Harry? întrebă Caine, întorcîndu-se.

– Păi, socot eu în sinea mea că-i timpul s-o impresionezi şi tu puţintel – dacă eşti în stare, desigur.

Caine urcă treptele cîte două, spre dormitor. Tocmai îşi scotea cămaşa, cînd Nathan îl ajunse din urmă:

– Acum ce s-a mai întîmplat?

– Jade a dispărut.

– La naiba, mormăi Nathan. Şi te duci după ea.

– Da.

– Vin şi eu cu tine.

– Nu vii nicăieri.

– O să ai nevoie de ajutorul meu.

– N-am nevoie de nimic, se răsti Caine, continuînd să-şi schimbe hainele. Am s-o găsesc singur.

Fără tragere de inimă, Nathan dădu din cap.

– Te pricepi să iei urma?
– Mă pricep.
– Ţi-a lăsat un mesaj.
– L-am văzut.

Nathan se apropie de patul lui Caine şi ridică de pe pernă trandafirul alb. Îi inspiră mireasma, apoi se duse la fereastră să se uite afară.

– Te iubeşte? întrebă el.

– Da, răspunse Caine, pe un ton mai îmblînzit. Numai că încă nu ştie.

Nathan aruncă trandafirul la loc pe pat.

– Aş zice că şi-a luat rămas-bun de la tine, cînd ţi-a lăsat trandafirul.

– Nu cred.

– S-ar putea să-ţi aducă aminte cine e, Caine.

– Şi asta, răspunse Caine, trăgîndu-şi cizmele, după care porni spre uşă.

– Şi altceva? întrebă Nathan, urmîndu-l.

– Harry are dreptate.

– Cu ce?

– Încearcă să mă impresioneze.

Nathan rîse.

– Da, şi asta, fu el de acord.

În timp ce cobora scara, Caine strigă după Sterns. Valetul apăru în uşa salonului.

– Lyon ni-l va găsi pe Richards, spuse

Caine. Cînd sosesc, să mă aştepte, oricît de mult voi întîrzia.

– Şi dacă prietenul tău nu-l găseşte pe Richards? se interesă Nathan.

– O să-l găsească el. Probabil n-am să mă întorc pînă mîine dimineaţă. Ai grijă de toate în lipsa mea, Sterns. Ştii ce ai de făcut.

– La paznici vă referiţi, mi'lord?

Caine pornise spre uşă, dar la auzul întrebării se opri din nou, dînd din cap.

– Unde vă duceţi, mi'lord?

– La vînătoare.

Uşa se trînti în urma lui.

Capitolul 14

Matthew şi Jimbo păreau la fel de obosiţi ca Jade, cîndd ajunseră la destinaţie. Hotărîseră să înnopteze în hanul izolat pe care-l frecventa Harry cînd era pe fugă. Jade insistase să meargă acolo pe un drum ocolit, mai lung cu două ore, ca măsură de prevedere în caz că erau urmăriţi.

Hangiul era prieten cu Black Harry, cu o reputaţie cam dubioasă şi el, aşa că nu punea niciodată întrebări de prisos. Dacă i se părea ciudat că o lady bine îmbrăcată călătorea cu doi oameni ce păreau în stare să-i taie cuiva gîtul pentru cîţiva gologani, nu comentă nimic.

Jade primi dormitorul din mijloc, deasupra scării. Jimbo şi Matthew luară camerele dintr-o parte şi cealaltă. Întrucît pereţii erau subţiri ca

hîrtia, nimeni nu se temea că le-ar putea pene-tra cineva fortăreaţa provizorie. Treptele erau atît de vechi şi şubrede, încît pînă şi un şoa-rece ar fi făcut zgomot.

Jade făcu o baie fierbinte, apoi luă pe ea halatul lui Caine şi se duse la culcare. Rana de pistol i se vindecase aproape complet, dar încă o mai ustura, ceva de speriat.

Adormi rugîndu-se să nu aibă coşmaruri în noaptea aceea, de teamă că ţipetele ei i-ar fi alarmat pe Matthew şi Jimbo.

În timpul nopţii se făcu mai frig, iar Jade se înfofoli cu pătura. Nu-l simţi pe Caine cînd se strecură în pat, lîngă ea.

Pe ferestruică intra lumina lunii. Caine zîmbi cînd văzu că avea pe ea halatul lui. I-l scoase încet, apoi îi luă cuţitul de sub pernă şi, în sfîr-şit, începu s-o sărute uşor pe gît.

Jade se trezi încet.

– Caine? şopti ea, cu vocea îngreunată de somn.

– Da, iubito? răspunse în şoaptă Caine, îna-inte de a-şi strecura limba în urechea ei. Jade începu să se înfioare.

Îşi coborî mîna peste pieptul ei, îi încercui ombilicul, apoi urcă din nou spre un sîn.

Jade oftă din nou. Caine era atît de cald, mirosea atît de frumos şi, o, cît de uşor alunga

frigul! Continuă s-o mîngîie, aşteptînd-o să-şi dea seama unde era. Dacă încerca să strige, era pregătit să-i acopere gura.

Deşteptarea se produce fulgerător. Palma lui Caine îi reteză ţipătul.

– Iubito, dacă strigi, va trebui să-i atac pe Matthew şi Jimbo, cînd se vor repezi aici, şopti el, întorcînd-o pe spate şi acoperind-o cu trupul lui. Şi nu vrei asta, nu-i aşa?

Jade clătină din cap. Încet, Caine îşi retrase mîna de pe gura ei.

– Eşti gol.

– La fel ca tine. Convenabil, nu-i aşa?

– Nu.

– Ba da. Şi e o senzaţie foarte plăcută, nu?

Era o senzaţie minunată, dar Jade nu putea s-o recunoască, desigur.

– Cum ai ajuns aici?

Drept răspuns, o sărută pe bărbie. Ea îl înghionti în umăr.

– Caine, ce faci aici?

– Te impresionez, iubito.

– Ce...?

– Mai încet, o preveni el. Să nu se trezească băieţii.

– Nu sînt băieţi... se bîlbîi Jade, cu răsuflarea tăiată. Mă impresionezi, Caine...? Nu înţeleg ce vrei să spui.

– Ba sigur că înțelegi, iubito, replică el, sărutînd-o pe rădăcina nasului. Doamne, ce-mi mai plac pistruii tăi!

– Ai venit să-ți iei rămas-bun? îl întrebă, într-o şoaptă răguşită.

– Nu, răspunse Caine, hotărît să nu se înfurie. Am venit să fac dragoste cu tine.

Inima lui Jade începu să bată cu putere. Nu se putu abține şi-şi frecă degetele de la picioare de gambele lui.

– Într-o zi, iubito, vei înțelege cît de mult țin la tine. Eşti lumina mea, căldura mea, cealaltă jumătatea mea. Nu mă simt viu decît cînd sînt cu tine. Te iubesc.

O sărută din nou, apoi şopti:

– Într-o zi, ai să-mi spui şi tu că mă iubeşti. Deocamdată, mă mulțumesc şi să aud că mă doreşti.

Jade clătină din cap. În ochi i se citeau teama şi deruta. Caine zîmbi tandru, în timp ce-i îndepărta picioarele şi se instala între coapsele ei mătăsoase.

– Mă doreşti, iubito.

Cu un oftat care-o dădu de gol, Jade închise ochii.

Caine începu să-i muşte uşor buzele, pînă îşi deschise gura, iar atunci îşi împinse limba înăuntru, ca să se dueleze cu a ei.

– Caine, ce faci...?

O amuți cu încă un sărut lung, apoi şopti:

– Eşti a mea, Jade. Cu cît înțelegi asta mai curînd, cu atît va fi mai bine pentru tine.

– Şi pe urmă, Caine?

O privi în ochi, unde vedea frica şi vulnerabilitatea.

– Vei învăța să ai încredere în mine. Şi vom trăi fericiți pînă la adînci bătrîneți.

– Nimeni nu trăieşte fericit pînă la adînci bătrîneți.

– Noi, da.

Jade clătină din cap.

– Dă-te jos de pe mine, Caine. Eşti...

– Solid, iubito, o întrerupse el. Şi statornic. N-am să te părăsesc.

– Sigur că n-ai să mă părăseşti, se prefăcu ea că nu înțelegea. Am să te părăsesc eu pe tine.

– Te iubesc, Jade.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– Ai să te saturi de mine. N-am să mă schimb, nici pentru tine, nici pentru altcineva.

– În regulă.

Îl privi mirată.

– În regulă?

Caine dădu din cap.

– Dacă vrei să rămîi hoață, aşa să fie. N-am

să mă satur de tine, orice-ai face. Şi niciodată nu te voi părăsi.

– N-o să ai încotro.

O sărută pe frunte, apoi spuse:

– Văd că voi avea nevoie de cîtva timp ca să te conving. Îmi acorzi măcar două luni?

– Caine, nu cred...

– Îmi eşti datoare, Jade.

– Datoare? repetă ea, scandalizată. De ce-ţi închipui că-ţi datorez ceva?

– Fiindcă m-ai înşelat. Şi mi-ai cauzat griji nemărginite. Eu îmi vedeam de treburile mele, în noaptea aceea la tavernă, cînd tu ai...

– Ţi-am salvat şi fratele, îl întrerupse ea.

– Şi pe urmă, mai e şi problema orgoliului meu rănit, continuă Caine. Nici un bărbat nu trebuie făcut să simtă că e manipulat.

– Caine, pentru numele lui Dumnezeu!

– Promite-mi că mai stai cu mine două luni, sau am să fac atîta gălăgie încît Matthew şi Jimbo vor veni aici în fugă!

Această ameninţare odioasă îi captă pe deplin atenţia. Expresia lui hotărîtă îi spunea că vorbea serios.

– Ar trebui să-ţi fie ruşine!

– Promite-mi, Jade. Acum!

Ridicase tonul, iar Jade îi acoperi gura cu mîna.

– Îmi explici şi mie cum ai ales două luni, în loc de una, sau trei, sau...

– Şi-n astea două luni, continuă Jade, prefăcîndu-se iritată, probabil ai să mă tîrăşti la tine-n pat în fiecare noapte, nu-i aşa?

– Într-adevăr, zîmbi el. Ştii că, ori de cîte ori mă uit la tine, mă întăresc?

Îşi schimbă poziţia, lipindu-se de ea.

– Simţi cît de mult te doresc?

– N-ar trebui să spui asemenea lucruri, şopti Jade. Iar eu n-ar trebui să le ascult.

– Îţi place, replică el, acoperindu-i gura cu a lui.

Jade nu protestă. Îl dorea prea mult ca să se mai oprească. Se frecă de el, apoi încremeni, cînd patul scîrţîi zgomotos.

– Nu putem... gemu ea.

– Ba putem, insistă Caine, cu glasul ca o mîngîiere senzuală.

Îi înăbuşi obiecţiile cu încă un sărut, aţîţînd-o pînă cînd uită complet despre Matthew şi Jimbo. O făcea să ardă toată şi nu se mai putea concentra decît asupra eliberării de acea dulce tortură. În noaptea aceea, nu mai avu coşmaruri.

Pe la amiază, erau înapoi în casa lui Caine. Matthew şi Jimbo nu ştiau cum să plece mai

repede la Shallow's Wharf. Amîndoi erau copleşiţi de neglijenţa din timpul nopţii. Era clar că-l subestimaseră pe marchiz.

Imediat ce ajunseră acasă, Jade îşi schimbă rochia, apoi se duse în cabinetul lui Caine să scrie cópii după scrisori. Îl ascultă în timp ce-i explica planul. Argumentă cu aprindere împotriva ideii de a avea încredere în Richards, dar se învoi că lui Lyon îi puteau face confidenţe.

– Cînd îl vei cunoaşte pe Richards, o să-ţi placă la fel de mult ca Lyon, o asigură Caine. Şi vei avea la fel de multă încredere şi în el.

Jade clătină din cap.

– Da, Caine, îmi place Lyon, dar nu de asta îmi inspiră încredere, ci pentru că i-am citit dosarul. În comparaţie cu el, tu ai avut o viaţă de ministrant.

Caine clătină din cap.

– Eu în locul tău, nu i-aş spune că i-am citit dosarul.

– Într-adevăr, cred că s-ar burzului la fel ca tine, cînd ţi-am spus. Şi dosarul lui e tot atît de voluminos ca al tău, dar el nu avea un nume special.

Caine părea enervat de-a binelea.

– Jade, cîte dosare ai citit?

– Doar cîteva. Acum, te rog, trebuie să mă

concentrez asupra scrisorilor. Nu mă mai întrerupe.

Uşa bibliotecii se deschise, şi intră Nathan.

– Cum de n-a încercat nimeni să te atace, Caine, de cînd eşti aici? Casa e-al dracului de izolată, şi m-aş fi aşteptat...

– Au încercat să-l atace în ziua cînd am sosit, Nathan, spuse Jade fără să ridice privirea.

În continuare, Caine îi povesti toate amănuntele.

– Şi de-atunci încoace? întrebă Nathan încruntat, începînd să se plimbe prin încăpere ca ún tigru în cuşcă.

– Au mai încercat şi de-atunci, răspunse Caine, rămînînd rezemat de marginea biroului.

– Ce? Cînd?

– Nu-i adevărat, îl contrazise Jade. Aş fi ştiut.

– În ultimele zece zile, au mai încercat de patru ori.

– Şi? insistă Nathan.

– Şi n-au reuşit.

– Eu de ce n-am fost informată? întrebă Jade.

– N-am vrut să-ţi faci grjii.

– Înseamnă că ai ştiut că Matthew şi Jimbo erau aici, spuse Nathan.

– Într-adevăr. Şi i-am lăsat în pace, pînă mi-au dat foc grajdurilor. Atunci, am avut o mică discuţie cu ei. Nu puteaţi găsi alt plan ca să mă ţineţi ocupat?

Se ambala din nou. Jade înţelese că încă nu-i trecuse furia.

– Ar fi trebuit să-i dau instrucţiuni mai precise lui Matthew, recunoscu ea. Totuşi, a obţinut rezultatul dorit.

– Ţi-ai asumat un risc inutil, ducîndu-te aşa, singură, se răsti Caine. la naiba, Jade, puteai să mori!

– Am avut mare grijă, şopti Jade, încercînd să-l împace.

– Ai avut pe dracu'! strigă el. Doar un noroc chior ai avut, atîta tot!

Jade se hotărî să schimbe subiectul.

– Dacă nu mă lăsaţi în pace, n-am să mai termin în veci scrisorile astea. Ce-ar fi să vă duceţi să vedeţi ce mai face Colin. Sînt sigură că i-ar plăcea să aibă companie.

– Haide, Caine. Tocmai am fost concediaţi.

– Promite-mi că n-ai să mai rişti niciodată fără rost. Altfel nu plec.

– Îţi promit.

Furia i se risipi pe dată. Dădu din cap, apoi se aplecă s-o sărute. Jade încercă să se ferească.

– E Nathan aici, şopti ea.

– Nu-l lua în seamă.

Cînd terminară, era roşie la faţă, iar mîinile îi tremurau.

– Te iubesc, şopti Caine, înainte de a se ridica, pentru a-l urma pe Nathan afară din cameră.

Tocmai terminaseră cina, cînd la uşa din faţă se auziră bătăi. Nu peste mult, Sterns anunţă:

– Au sosit Sir Richards şi Marchizul de Lyonwood. My lord cere brandy, şi să veniţi în bibliotecă.

– Atît de curînd? întrebă Jade, surprinsă. Nu eram gata să mă întîlnesc cu nimeni.

Sterns zîmbi.

– Arătaţi minunat, mi'lady. Iar vizitatorii au să vă placă. Sînt oameni cumsecade.

– A, pe Lyon l-am şi cunoscut, replică ea. Şi sînt sigură că şi Sir Richards îmi va plăcea la fel de mult.

Totuşi, în timp ce pornea pe uşă, pe faţă i se aşternu teama.

– N-aveţi de ce să vă faceţi griji, mi'lady.

Jade afişă un zîmbet radios.

– Nu-mi fac nici un fel de griji, Sterns. Mă pregătesc doar.

– Poftiți? se miră valetul, urmînd-o. Şi pentru ce vă pregătiți, mi'lady?

– Să mă prefac îngrijorată, rîse ea. Şi să par slabă, desigur.

– Desigur, oftă Sterns. Sînteți bolnavă, Lady Jade?

Din uşă, Jade se întoarse spre el.

– Aparențele, Sterns.

– Da...?

– Trebuie să fie salvate. Să fac ceea ce se aşteaptă de la mine, înțelegi?

– Nu, mi'lady, nu înțeleg.

Jade zîmbi din nou.

– Am să-i înapoiez lui Jade mîndria, şopti ea.

– Nu ştiam că şi-a pierdut-o.

– Nici eu, pînă nu mi-a spus. Şi-n plus, nu-s decît bărbați, la urma urmei.

Trase adînc aer în piept, apoi îşi înclină capul şi-şi împreună mîinile în față.

Sterns fu atît de surprins de schimbare, încît rămase cu gura căscată.

Cînd Caine o strigă, Jade tresări vizibil, ca şi cum ordinul lui ar fi avut efectul de a o înspăimînta, apoi intră încet în cabinet.

Cel dintîi se ridică în picioare vizitatorul numit Richards. Era un bărbat vîrstnic, cu păr cărunt, zîmbet binevoitor şi burtă rotofeie. Avea şi

ochi blînzi. Jade se prezentă, făcînd o reverență ireproşabilă.

Apoi se întoarse să-l salute pe Lyon.

– Mă bucur că te revăd, Lyon, murmură ea, cu vocea ca o şoaptă tremurătoare.

Lyon înălță o sprînceană, nedumerit. Ştia că era timidă, dar credea că trecuse peste sfiala față de el.

Richards îşi drese glasul, ca să le atragă tuturor atenția. Privind-o pe Jade, începu:

– Nu pot să nu observ, draga mea, cît de îngrijorată pari. Am citit scrisorile pe care le-a pus deoparte tatăl tău, dar înainte de a-ți pune vreo întrebare, vreau să fie cît se poate de clar că nu te desconsider deloc din cauza faptelor tatălui tău.

Jade continua să arate ca o căprioară prinsă în capcană, dar reuşi să dea timid din cap.

– Vă mulțumesc, Sir Richards, replică ea într-o şoaptă abia auzită. Sînteți foarte bun că nu-mi găsiți vreo vină. Mă temeam să nu mă condamnați.

Caine îşi dădu ochii peste cap. Richards, un om rareori dedat afecțiunilor, strîngea mîinile lui Jade într-ale lui. Jade părea foarte vulnerabilă. Dintr-o dată, Caine îşi aminti că avusese aceeaşi expresie pe față şi cînd îl privise prima

oară, în tavernă. Oare acum ce urmărea?

– Nici unul dintre noi nu te condamnă, interveni Lyon, rezemîndu- se cu coatele pe genunchi. Ai trecut printr-o perioadă grea, Jade.

– Într-adevăr, fu Sir Richards de acord.

Caine făcu un efort să nu zîmbească. Atît superiorul cît şi prietenul lui intraseră sub vraja lui Jade. S-ar fi aşteptat ca Lyon să fie mai puţin naiv.

– Te simţi în stare să ne răspunzi la cîteva întrebări? se interesă Sir Richards.

Jade dădu din cap.

– N-ar fi mai bine să vă răspundă Nathan? Bărbaţii sînt mult mai logici. Probabil că eu am încurca totul.

– Jade... îi rosti Caine numele, pe un ton de avertisment.

Se întoarse spre el, cu un zîmbet tremurător.

– Da, Caine?

– Fii cuminte.

Richards se întoarse spre Caine, încruntat. Apoi reveni cu atenţia spre Jade.

– Îl vom întreba şi pe Nathan, mai tîrziu. Dacă nu ţi-e prea greu să povesteşti, te rog să ne spui tot ce ţi s-a întîmplat din momentul cînd te-ai întors la Londra.

Jade dădu din cap.

– Desigur. Vedeți, totul începe cu scrisorile. Unchiul Harry a primit un pachet de scrisori de la tatăl meu. Peste doar două zile, tata a fost omorît. Atunci, Harry m-a luat pe corabia lui. A salvat scrisorile şi, cînd a considerat că sosise momentul potrivit, mi le-a dat mie. Eu le-am citit, după care i le-am arătat şi lui Nathan. Fratele meu lucra pe-atunci cu Colin, şi i s-a confesat lui. După cum probabil Caine v-a spus, Colin şi Nathan au fost... atacați. Banditii au crezut că reuşiseră să-i omoare şi... Pagan s-a hotărît să-i lase să se întoarcă la Londra, ca să raporteze succesul.

– O decizie înțeleaptă, comentă Richards.

– Într-adevăr, fu Jade de aceeaşi părere.

Se întoarse spre Caine, încruntată.

– Planul era foarte simplu. Pagan a răpit un medic ca să le trateze rănile şi s-a luat hotărîrea ca, după ce Colin se înzdrăvenea destul ca să poată călători, să-i spună fratelui său, Caine, despre scrisori, şi să-i ceară ajutorul.

– Şi ce s-a întîmplat de s-a stricat acest plan? se interesă Sir Richards.

Jade se încruntă din nou la Caine.

– El l-a stricat, declară ea. Pagan devenise țapul ispăşitor pentru morțile lui Nathan şi Colin, cum ştiți, iar Caine s-a hotărît să se răzbune. Nici n-ar fi putut alege mai prost

momentul. Membrii rămaşi ai Tribunalului nu-şi puteau permite riscul ca pînă la urmă Caine să-l găsească pe pirat şi să discute cu el. Aşa că, involuntar, Caine s-a pus în pericol.

– N-a fost involuntar, interveni Caine.

– Colin l-a pus pe Pagan să promită că nu va spune lui Caine nimic. Ştia că... ar fi dat buzna, înțelegeți, iar Colin voia să-i explice el totul. De fapt, cred că n-a gîndit foarte rațional, dar avea nişte dureri îngrozitoare şi părea obsedat de dorința de a-l proteja pe Caine. Pagan a fost de acord, doar ca să-l liniştească pe Colin.

– Iar rolul tău care a fost? vru să ştie Lyon.

– Nathan e fratele meu. M-am întors în Anglia şi m-am dus să locuiesc pe moşia lui de la țară. Cîțiva dintre oamenii lui Pagan mă însoțeau. Îl supravegheau pe Caine cu rîndul. Duşmanii noştri au făcut mai multe încercări de a-l ataca, şi atunci s-a hotărît să găsesc o cale de a-l face pe Caine să abandoneze vînătoarea. Cu două zile înainte de plecarea mea, au avut loc cîteva incidente. În prima dimineață, cînd îmi făceam plimbarea, am văzut trei oameni care săpau la mormintele părinților mei. Am strigat la ei, furioasă. Unul dintre bandiți a tras asupra mea. Atunci, am fugit acasă la Nathan ca să chem în ajutor.

– Oamenii lui Pagan continuau să te păzească? întrebă Sir Richards.

Jade clătină din cap.

– Era nevoie de ei ca să-l protejeze pe Caine. I-am chemat pe valetul lui Nathan, Hudson, şi ceilalţi servitori să mă ajute.

– Şi pe urmă ce s-a întîmplat? interveni Lyon.

– Era prea întuneric pentru ca servitorii să se ducă la mormînte. S-au hotărît să aştepte pînă dimineaţa. In noaptea aceea, casa a fost spartă. Eu dormeam adînc şi n-am auzit nimic. Pînă şi dormitorul meu a fost întors pe dos.

– Probabil ţi s-a dat un somnifer, presupuse Sir Richards.

– Nu văd cum au reuşit. În orice caz, a doua zi dimineaţa, am luat un cal de-ai lui Nathan şi m-am dus la morminte, ca să văd dacă rămăsese vreo urmă. Înţelegeţi, valetul lui Nathan, Hudson, nu mă prea credea, şi voiam să-l conving. N-am ajuns la morminte. Bandiţii mă aşteptau pe drum. Au omorît calul lui Nathan. Eu am căzut la pămînt.

– Dumnezeule mare, puteai să mori din căzătură, se cutremură Sir Richards.

– Am avut mare noroc, nu m-am ales decît cu vreo cîteva vînătăi, explică ea. M-am întorc acasă în fugă şi i-am spus lui Hudson ce se

întîmplase. El a trimis oamenii pe urmele banditilor. Cînd s-au întors, mi-au spus că nu găsiseră nici o urmă. Calul dispăruse. Nu-mi dau seama cum au făcut. Caine a spus că era nevoie de mai mult de trei oameni ca să-l ridice în căruță și să-l ducă.

Ridică din umeri, apoi continuă:

– M-am hotărît să mă duc la Londra cît mai repede, și imediat am ordonat să mi se pregătească trăsura. Dar, imediat ce-am trecut de prima colină, vizitiul a strigat că undeva ardea un foc. Se vedea fumul. M-am întors acasă tocmai la timp ca să văd incendiul. Casa bietului Nathan a ars pînă-n temelii. Atunci, le-am ordonat lui Hudson și celorlalți servitori să se ducă la reședința lui Nathan din Londra, și am pornit iar la drum.

– Încotro? întrebă Lyon. Tot spre casa din oraș a lui Nathan?

– Nu, mă duceam la o tavernă numită *„Ne'er Do Well"*. Aveam un plan, înțelegeți, ca să-l fac pe Caine să abandoneze vînătoarea.

Lyon dădu din cap.

– Nu înțeleg, obiectă Sir Richards. În ce consta planul? Caine nu-i omul pe care să-l păcălești cu una, cu două, draga mea.

– Am să explic eu mai tîrziu, interveni Caine. Lăsați-o să termine.

– În drum spre Londra, trăsura a fost atacată, iar eu am primit o lovitură în cap. Am leşinat, şi cînd m-am trezit, am văzut că trăsura fusese devastată. M-am strecurat afară pe fereastră, după ce am lărgit rama cu tocul botinei.

– Şi pe urmă? întrebă Richards.

– Am luat-o pe jos.

– Pînă la Londra?

– Nu, nu tot drumul. Am reuşit să... împrumut un cal, de la popas. Nu era nimeni acolo. Probabil proprietarul se afla înăuntru, la cină.

Directorul era vizibil zguduit de relatarea ei. Se rezemă de spătar, clătinînd din cap.

– Ştiţi cumva cine sînt ceilalţi doi membri ai Tribunalului? îl întrebă Jade.

– Nu.

– Dar l-aţi cunoscut pe Hammond, nu-i aşa? Am înţeles că începuserăţi împreună.

– Da, am început împreună. Totuşi, draga mea, după mai mulţi ani, am primit divizii diferite în cadrul Departamentului de Război. Hammond avea pe-atunci mulţi tineri în subordine. Conducea propria lui secţie. Am cunoscut şi eu cîţiva, dar nu pe toţi.

– Avem mai multe indicii, interveni Lyon. N-ar trebui să ne ia prea mult ca să aflăm adevărul.

– Prima scrisoare era semnată de un anume William, spuse Caine. Încă nu-şi primiseră numele operative. La naiba, ăsta-i cel mai comun nume din Anglia. Cîţi Williami lucrează la Departamentul de Război?

– În dosarele lui Hammond erau numai trei, îi răspunse Jade.

Toţi se întoarseră s-o privească.

– Pagan a citit dosarele, şopti ea, roşind, apoi adăugă: a fost necsear. Figurau acolo William Pryors, William Terrance şi William Clayhill. Toţi trei lucrau pentru departamentul dumneavoastră, Sir Richards. Doi mai sînt în viaţă, deşi s-au retras, dar William Terrance a murit acum patru ani.

– Eşti sigură de toate astea? întrebă Lyon.

– Cum a ajuns Pagan la dosarele noastre? se interesă Sir Richards, vizibil deconcertat. Pe toţi sfinţii, nimeni nu poate trece de sistemul nostru de pază.

– Pagan a reuşit, spuse Caine.

În continuare, le explică mai amănunţit cum plănuise piratul să-l protejeze.

Cînd termină, nimeni nu scoase nici o vorbă, multă vreme.

Jade îşi frămînta mîinile. Acum nu se mai prefăcea; era cu adevărat agitată, căci îşi amintise iar de rechini.

– Trei tineri entuziaşti, porniți să salveze lumea, şopti Richards. Dar pofta de putere a devenit mai importantă.

Kojak dădu din cap.

– Ați observat, domnule, că primele scrisori erau încheiate cu formula „pentru binele Angliei", dar cu timpul, pe măsură ce deveau tot mai îndrăzneți, au schimbat-o?

– Am observat, mormăi Sir Richards. „Pentru binele Tribunalului", aşa îşi încheiau scrisorile. Iar asta spune tot, nu-i aşa? Aici nu mai e loc de interpretări.

– Tatăl ei a fost omorît de ceilalți doi, cînd a refuzat să meargă mai departe cu planurile lor; după care a fost asasinat şi Hammond, precizează Caine.

Richards dădu din cap.

– Trebuie să-i găsim pe cei doi, murmură el. Doamne, sînt atîtea date noi...

Oftă obosit, apoi spuse:

– Ei bine, slavă Domnului că Pagan pare să fie de partea noastră. Cînd mă gîndesc cît rău ar putea face cu dosarele alea, îmi îngheață sîngele-n vene.

– A, Pagan e un om foarte onorabil! se repezi Jade. Majoritatea hoților sînt aşa, domnule. Nu trebuie să vă temeți că informațiile vor cădea pe mîini greşite.

– Ticălosul ăla a citit şi dosarul meu? vru să ştie Lyon.

Caine nu-i răspuse.

Nu avea nici un motiv să-i împărtăşească prietenului său adevărul. N-ar fi făcut decît să-l irite şi mai mult.

– Aţi terminat cu întrebările? se interesă Jade.

– Te-am obosit, nu-i aşa, draga mea? replică directorul. Îmi dau seama cît de mult te tulbură toate astea.

– Vă mulţumesc, şopti ea.

Se ridică în picioare, şi nu protestă cînd Sir Richards o îmbrăţişă.

– Îi vom găsi pe vinovaţi, îţi promit.

Jade îşi ascunse mîinile în faldurile rochiei, apoi se duse la Lyon.

– Îţi mulţumesc, Lyon, pentru că ne-ai ajutat. Te rog să-i transmiţi Christinei toată afecţiunea mea. Abia aştept s-o vizitez din nou.

Apoi îl îmbrăţişă şi pe ~~Richards~~ Lyon.

– Am uitat să vă mulţumesc şi dumneavoastră.

Făcu o plecăciune şi se întoarse spre uşă.

– Mă duc să-i trimit aici pe Colin şi Nathan, anunţă ea, înainte să iasă.

Caine se întoarse spre Lyon.

– Ei? Acum ce părere ai despre ea?

Prietenul său îşi turnă brandy în pahar, înainte de a răspunde:

– E al naibii de frumoasă, dar îmi spun din nou că e prea timidă. Probabil pentru că stă prin preajma ta.

Caine rîse.

– Iar o găseşti timidă?

– Îmi scapă ceva, Caine? replică Lyon, nedumerit. Ce te amuză aşa?

– Lăsaţi discuţiile despre femei, ordonă Richards. Fiule, trebuie să-mi promiţi ceva.

– Domnule? întrebă Caine.

– L-ai cunoscut pe acest Pagan?

– Da.

– Cînd se va termina totul, trebuie să găseşti o cale de a-mi face şi mie cunoştinţă cu el.

Caine se rezemă de spătar. Jade avusese dreptate. Îşi regăsise mîndria.

– Trebuie să-l cunosc pe Pagan, ceru din nou Sir Richards.

Dînd din cap, Caine răspunse:

– Sir Richards, tocmai l-aţi cunoscut.

Çapitolul 15

– Jade, vino înapoi aici! strigă Caine, pe cînd cei doi prieteni ai săi încercau să asimileze vestea pe care tocmai le-o dăduse.

Cum Jade nu răspunse, Caine îl chemă pe Sterns. Probabil valetul stătuse chiar lîngă uşă. căci intră imediat.

– Doriți ceva, mi'lord?

– Ad-o pe Jade aici.

– Cred că v-a auzit răgetul, mi'lord, replică Sterns pe tonul lui trufaş, dar a refuzat invitația. Altceva mai doriți?

Lui Caine îi venea să-l strîngă de gît, dar alungă ideea.

– Adu-o la mine. Ia-o pe sus dacă n-ai încotro, dar vino cu ea aici. Asta vreau, Sterns.

Valetul dădu din cap şi ieşi.

Caine se întoarse spre ceilalți doi. Enervarea îi mai trecu, cînd văzu zîmbetul lui Lyon. Prietenul său părea să primească vestea identității lui Pagan mult mai uşor decît directorul. Sir Richards încă mai era complet stupefiat.

– La naiba, Caine, ar fi trebuit să ghicesc, spuse Lyon. Era aşa de timidă... dar, ar fi trebuit să-mi dau seama. Nu eşti tu omul pe care să-l atragă... iar Christina a spus că ar trebui să mă uit dincolo de...

– Fiule, îl întrerupse Sir Richards, nu e momentul pentru glume. Avem o problemă serioasă aici.

Jade deschise uşa în mijlocul protestelor lui Sir Richards.

– Mă dusesem să-i chem pe Nathan şi Colin, Caine. Ce vrei de la mine?

– Dă-le înapoi, Jade.

Glasul său suna ca nişte focuri de pistol. Jade se prefăcu nevinovată.

– Despre ce vorbeşti? întrebă ea dînd din gene, cu mîna la piept.

– Ştii al dracului de bine despre ce vorbesc! răcni Caine. Dă-le înapoi.

– Caine, nu e politicos să ridici tonul la mine în fața musafirilor...

– Ştiu cine eşti.

– Ştiu...?

Se apropie de el şi-l privi încruntată, cu mîinile în şolduri.

– Şi ce ştiu, mă rog?

– Că eşti Pagan.

Jade scoase o exclamaţie.

– Şi de ce n-o anunţi şi-n ziare? strigă ea. Atunci n-ar trebui să pierzi atîta vreme...

– A trebuit să le spun, o întrerupse Caine.

– Puteai aştepta pînă plecam.

– Din moment ce nu pleci nicăieri, nu prea puteam.

– Dumnezeule, chiar e adevărat? interveni Sir Richards.

Jade îl privi peste umăr, încruntată.

– Nu, se răsti ea, nu-i adevărat.

– Ba da, ripostă Caine, e adevărat.

– La naiba, Caine, tu chiar nu eşti în stare să păstrezi un secret?

– Ţi-am spus să le dai înapoi.

– De ce?

– Întîmplător, oamenii ăştia sînt prietenii mei. De-aia.

– Caine, dacă nici de la prieteni nu poţi fura, atunci de la cine *poţi* să furi?

La asta, Caine nu mai avu ce să-i răspundă.

– Ai spus că pot să-mi continui munca, îl aminti ea. Îţi calci cuvîntul.

Se întoarse spre Lyon.

– Eu, cînd îmi dau cuvîntul, nu mi-l calc niciodată, declară ea.

Caine trase aer adînc în piept, privind-o lung, feroce.

Jade îi înfruntă privirea.

Cu degetul îndoit, Caine o chemă spre el. Cînd ajunse alături, îi spuse:

– Am vorbit serios cînd am spus că-ţi poţi continua munca.

Îl privi nedumerită.

– Atunci, de ce faci atîta caz pentru...

– Poţi continua să furi, i-o reteză el. Dar de fiecare dată cînd iei cîte ceva, eu am să dau acel lucru înapoi.

– Nu se poate!

– Ba se poate.

– Dar e... ridicol... se bîlbîi ea. Nu-i aşa?

Caine nu-i răspunse. Jade îl privi pe Lyon, în aşteptarea unui ajutor. Zîmbetul lui o preveni să nu conteze pe el.

Sir Richards încă mai arăta prea buimăcit ca să intervină.

Era singură, la fel ca întotdeauna.

– Nu.

– Ba da.

Parcă i-ar fi venit să plîngă. Caine nu se lăsă.

– Şi acum, dă-le înapoi...

-- Le-am inversat, anunţă ea. Acum pot să plec?

Caine dădu din cap. Cînd Jade ajunse la uşă, strigă în urma ei:

– Jade, poţi să ieşi din cameră, dar să nu care cumva să părăseşti casa asta. Altfel, am să vin după tine.

Nu-i răspunse. Uşa aproape zbură din balamale cînd o trînti după ea.

– E cam nervoasă, comentă Caine, zîmbind. Ţi-ai revenit, Richards?

– Aproape, răspunse directorul.

– Dar nu te-ai gîndit niciodată că...

– Nu.

Caine dădu din cap, satisfăcut.

– Mă bucur să văd că superiorul meu şi-a găsit naşul. Cred că mîndria mea s-a refăcut pe deplin.

Nathan şi Colin intrară în bibliotecă. Colin mergea sprijinindu-se în baston şi de braţul lui Nathan.

– Nu te mai purta cu mine de parc-aş fi un plod, mormăi Colin, în timp ce Nathan îl ajuta să se aşeze.

– Eşti un plod, răspunse tărăgănat prietenul său, proptindu-i piciorul pe un taburet.

Caine făcu prezentările.

Nathan le strînse mîinile celor doi, apoi se

aşează pe braţul fotoliului lui Colin.

– Jade mi-a cerut să vă întreb ce oră e, spuse el.

Directorul păru nedumerit, apoi ridică din umăr.

– Aproape nouă, aş zice – nu, Lyon?

Lyon era mai perspicace. Scoase ceasornicul din buzunarul vestei, şi izbucni în rîs.

– Cred că ăsta-i al tău, Richards. Al meu e la tine. Ne-a îmbrăţişat pe amîndoi.

Richards era impresionat de-a binelea.

– E clar că am judecat-o greşit, spuse el. Ai văzut-o cînd le-a inversat, nu-i aşa, Caine? De-asta ai chemat-o înapoi.

Caine clătină din cap.

– Nu, dar mi-am dat seama că ticluia ceva. De obicei, nu e atît de afectuoasă cu străinii.

– Într-adevăr, îi dădu dreptate Nathan.

– Femeia asta mă joacă pe degete, îi spuse Caine lui Lyon. E hotărîtă să mă scoată din minţi.

– Aş zice că a şi reuşit, remarcă alene Nathan.

– Cunosc sentimentul, răspunse Lyon. Şi pe mine m-a jucat Christina pe degete. Ia spune-mi, Caine – tu ce-ai făcut în timpul ăla?

– La fel ca tine: m-am îndrăgostit de ea.

Lyon dădu din cap.

– De-acum, să te-ajute Dumnezeu, prietene. N-o să-ți fie mai uşor nici după ce te însori cu ea. Apropo, cînd faceți nunta?

– Da, Caine, cînd? întrebă şi Nathan.

– Va fi o nuntă, mai mult ca sigur, declară Colin, privindu-şi încruntat fratele.

– Da, confirmă Caine. Va fi o nuntă.

– Pare-mi-se că nu ai de ales, fiule, observă Sir Richards. Ai să-ți rosteşti jurămintele cu pistolul la tîmplă?

– Dacă e nevoie de un pistol, va fi îndreptat spre tîmpla lui Jade, nu a mea. Încă mai trebuie s-o conving că nu glumesc. La naiba, probabil va trebui să stau în genunchi chiar şi în fața oamenilor ei.

Această imagine îl făcu pînă şi pe Nathan să zîmbească. Caine pufni.

– Jade n-o să te pună să îngenunchezi în fața ei.

– Nu, dar Black Harry mai mult ca sigur c-o s-o facă.

– Cine-i Black Harry? se interesă Sir Richards.

– Nathan, explică tu, îi ceru Caine. Eu mă duc după Jade.

– A plecat? întrebă Nathan.

Caine porni spre uşă.

– Sigur c-a plecat. Niciodată nu fac aceeaşi

reşeală de două ori. Am să mă-ntorc curînd.

Se duse direct la ocolul cailor. Iapa lui roată lipsea.

– Cîți oameni ai trimis pe urmele ei? îl întrebă el pe grăjdarul şef.

– S-au luat după ea trei, răspunse servitorul.

Caine puse frîul armăsarului, dar nu mai pierdu vremea şi cu şaua. Îl înhăță de coama neagră şi încălecă dintr-un salt.

Îi luă urmele pînă la coliba de la marginea proprietății. Jade stătea lîngă rîu, adăpîndu-şi calul.

Caine se repezi printre copaci, apoi îşi mînă armăsarul la galop. La auzul copitelor, Jade vru să fugă în pădure. Fără să încetinească goana, Caine se aplecă şi o ridică în braţe, apoi îşi întoarse calul spre casă.

Nu-i spuse o vorbă, nici ea lui, şi nici nu încetini pînă la destinație.

Sterns aştepta la uşa din față. Caine o tîrî pe Jade după el, pe treptė.

– Încui-o în camera ei! mugi el. Şi pune doi paznici sub ferestre şi doi la uşă!

Nu-i dădu drumul lui Jade decît după ajunse în casă şi zăvorî uşa în urma lui.

Rămase cu aceeaşi expresie fioroasă pe chip pînă cînd intră în bibliotecă. Abia o dată ce

se aşează iar la birou, îşi îngădui să zîmbească.

– Cred că ai găsit-o, spuse Nathan.

– Într-adevăr. Şi am impresionat-o teribil. Acum, pune-mă şi pe mine la curent cu ce le-ai spus prietenilor mei.

Discuția reveni la scrisori, şi cei cinci nu-şi terminară de formulat planurile decît după ora unsprezece.

Richards şi Lyon primiră camere în aripa de miazănoapte.

Directorul insistă să- şi ia cu el copiile scrisorilor.

– Mai sînt informațiile de scos la iveală, spuse el.

Caine se duse direct în camera lui Jade. Expedie gărzile, descuie uşa şi intră.

Jade citea în pat. Nu se uită la el, rămînînd cu privirea în carte.

– O să ai nevoie de mai multă lumină; dacă vrei să citeşti, o anunță Caine. Şi focul trebuie să fie aţîţat. E-al dracului de frig aici.

Nu-l învrednici nici cu o privire.

– E ridicol să te porți ca şi cum n-aş exista, spuse el, vizibil exasperat.

– La fel de ridicol ca a da înapoi tot ce iau? replică Jade, cu privirea în pagină.

Caine mai puse două lumînări pe noptieră, apoi se duse să răscolească jăraticul.

– Ai citit dosarelor celor trei Williami ai noştri? o întrebă.

– Nu sînt Williamii noştri.

– Ai de gînd să-mi răspunzi?

– La ce să-ţi răspund?

– Pari preocupată.

– Nu sînt.

– Ţi-e somn?

– Deloc.

– Atunci, răspunde-mi la întrebare. Ai citit dosarele...

– Da, îl întrerupse ea. Vrei să le auzi, nu?

– Exact. Mai ai nevoie şi de altceva?

– Nu. Bine, Caine, am să-ţi spun...

Îi întrerupse o bătaie în uşă. Caine se întoarse, tocmai cînd Nathan arunca o privire înăuntru.

Cînd îl văzu aşezîndu-se în fotoliu, fratele lui Jade se încruntă.

– Ce cauţi aici, Caine?

– Stau de vorbă cu Jade. Tu ce vrei?

– Nu puteam dormi, răspunse Nathan.

Veni spre şemineu şi se rezemă de el. Era desculţ şi fără cămaşă. Caine îi văzu cicatricele de pe spate.

Nu spuse nimic, deşi se întreba cum putuse supravieţui unei asemenea bătăi.

– Ia-ţi pe tine halatul lui Caine, Nathan,

spuse Jade, arătînd spre scaunul din cealaltă parte a patului. Ai să răceşti.

Nathan îmbrăcă halatul, apoi se aşează în fotoliu.

– Du-te la culcare, Nathan, îi ordonă Caine.

– Vreau să-i pun surorii mele cîteva întrebări.

Lăsase uşa deschisă, aşa că Sir Richards nu ciocăni. Era îmbrăcat într-un halat albastru care-i ajungea pînă la glezne. Văzîndu-i pe cei trei adunaţi laolaltă, nu-şi ascunse încîntarea.

Jade se acoperi cu pătura pînă sub bărbie, privindu-l pe Caine, în aşteptarea reacţiei.

Părea resemnat.

– la loc, Sir Richards, îl invită el.

– Cu plăcere, răspunse directorul.

Apoi îi zîmbi lui Jade.

– N-aveam somn, înţelegi, aşa că m-am gîndit să arunc o privire şi...

– Şi dacă era trează, să-i pui cîteva întrebări, completă Caine.

– Ştiu că nu se cuvine, spuse Sir Richards, trăgîndu-şi un scaun lîngă pat. Nathan? Vrei să-l chemi şi pe Lyon? Sînt sigur că pînă la ora asta şi lui i-au venit în minte cîteva întrebări pe care să le pună.

– Poate că doarme, spuse Jade.

– L-am auzit plimbîndu-se prin cameră. Tri-

bunalul ăsta ne-a răvăşit pe toţi, draga mea.

Nathan se întoarse cu Lyon. Dintr-o dată, Jade se simţi ridicol. Era în pat doar cu cămaşa de noapte pe ea, înconjurată de patru bărbaţi.

– De ce nu mergem să discutăm jos, în bibliotecă, propuse ea. Am să mă îmbrac, şi...

– E bine şi aici, o întrerupse Caine. Lyon, Jade o să ne spună ce-a citit despre cei trei Williami.

– Trebuie să reproduc cuvînt cu cuvînt, Caine? întrebă ea. O să dureze zile întregi.

– Începe doar cu esenţialul, propuse Richards. Lyon şi cu mine ne întoarcem mîine la Londra. Acolo, vom citi dosarele din scoarţă-n scoarţă.

Jade ridică din umeri.

– Atunci, voi începe cu Terrance, anunţă ea. Cel care a murit.

– Da, mortul, confiră Lyon, cu un zîmbet încurajator.

Rezemîndu-se de perne, Jade îşi începu recitarea.

Lyon şi Richards erau impresionaţi. După ce le trecu uimirea, începură s-o întrerupă pe rînd, cerînd detalii despre anumite misiuni în care fusese implicat William Terrance. Jade termină cu dosarul abia pe la ora două. Căsca întruna, semn că era frîntă de oboseală.

– E timpul să ne culcăm, declară Sir Richards. Dimineață, vom continua.

Jade fu uşurată să rămînă singură cu Caine. Dădu pătura la o parte şi bătu cu palma în pat.

– Noapte bună, Jade, îi ură el.

Se apropie şi o sărută, îngrozitor de cast, apoi stinse lumînările, în drum spre uşă.

– Vise plăcute, iubito.

Uşa se închise. Lui Jade nu-i venea să creadă că plecase.

N-o mai dorea. Gîndul era atît de respingător, încît îl izgoni.

Nu, era doar furios pe ea, fiindcă iar trebuise s-o urmărească... şi mai era şi obosit. Avuseseră o zi grea şi istovitoare.

La naiba, ar fi trebuit să rămînă cu ea!

Nu avu deloc vise plăcute. Se îneca în beznă, simțea monştrii dîndu-i tîrcoale, în timp ce se scufunda în jos, tot mai jos...

Toți stăteau aşezați la masa lungă din sufragerie, inclusiv Sterns. Cu excepția lui Colin, se ridicară cînd Jade intră în încăpere. Caine veni la ea şi o sărută pe frunte.

– Ia-ți mîinile de pe ea, Caine! îl repezi Nathan.

– Nu cu mîinile o ating, ci cu gura, replică

alene Caine, sărutînd-o mai departe, doar ca să-l provoace.

Cu un oftat, Jade se aşează.

– Ei bine, începu Sir Richards, trebuie să ajungem în arhiva dosarelor. Dacă cer cheile în timpul programului, trebuie să mă înscriu în registru.

– Vor să intrăm noaptea, îi spuse Colin lui Jade. Fără chei.

– Spuneai că ai intrat o dată în clădire, şi ai citit dosarele, îi reaminti Richards.

– Nu o dată, precizã Jade, ci de trei ori.

Directorul făcu o mutră de parcă ar fi fost gata să izbucnească în plîns.

– Deci avem o pază atît de jalnică? îl întrebă el pe Lyon.

– Aşa se pare, replică acesta.

– A, nu, interveni Jade. Paza era foarte bună.

– Atunci, cum...

– Ea e şi mai bună, Richards, îl întrerupse Caine.

Complimentul o făcu pe Jade să roşească.

– Sir Richards, vă înţeleg nevoia de discreţie. Nu vreţi ca membrii Tribunalului să afle că sînteţi pe urmele lor, dar cred că ei o ştiu deja. Au trimis oameni aici. Cu siguranţă, v-au văzut cînd aţi venit cu Lyon şi au raportat.

– Nimeni dintre cei trimişi de Tribunal nu s-a mai întors să raporteze, replică Lyon.

– Dar cum...

– A avut Caine grijă de ei.

Jade făcu ochii mari, întorcîndu-se spre Caine.

– Cum ai avut grijă de ei?

– Nu e nevoie să ştii.

– Nu cumva i-ai omorît? şopti ea, speriată.

– Jade? interveni Colin, distrăgîndu-i atenția. Cînd ajungem la Londra, poți sta la Christina şi Lyon. Caine va locui în casa lui din oraş, desigur...

– Nu, îl întrerupse Caine, o să stea la mine.

– Gîndeşte-te ce scandal ar ieşi... încercă fratele lui să obiecteze.

– E aproape vară, Colin. Lumea bună pleacă din Londra.

– Ajunge doar un martor... mormăi Colin.

– Am zis nu. O să stea cu mine.

Sterns îi atrase atenția lui Jade, făcînd un semn arogant cu ceaşca goală. Jade se duse imediat să mai aducă un ceainic.

Imediat ce ieşi, Sterns se întoarse spre Caine.

– Vizitatorii trebuie să sosească într-o jumătate de oră.

– Ce vizitatori? se interesă Colin.

– N-avem timp de aşa ceva, interveni şi Nathan. Caine, tocmai acum ţi-ai găsit să inviţi...

Caine îl privea lung pe Sterns.

– N-am invitat pe nimeni, murmură el, cu un uşor zîmbet. Cine vine, Sterns?

Toţi se uitau la valet, ca şi cum i-ar fi crescut o pereche de coarne.

– Mi-am îngăduit să-i invit pe părinţii dumneavoastră, pe unchiul lui Jade şi oamenii lui, şi încă un musafir în plus.

– De ce naiba? se răsti Nathan.

Sterns se întoarse spre el, zîmbind.

– Pentru ceremonie, desigur.

Privirile tuturor se îndreptară spre Caine, dar expresia acestuia nu le spunea nimic.

– Licenţa, Sterns? întrebă el blazat.

– S-a rezolvat a doua zi după ce aţi semnat cererea.

– Omul ăsta nu e valetul tău, Caine? întrebă Sir Richards.

Caine nu avu timp să răspundă, căci Nathan interveni:

– O să facă un scandal...

Colin era de acord.

– Cred că Jade încă nu s-a împăcat cu ideea propriului ei viitor.

– Am s-o conving eu, anunţă Caine. Bine lucrat, Sterns. Te felicit.

– Sigur că am lucrat bine, se lăudă valetul. M-am ocupat de toate.

– Aşa? întrebă Nathan. Atunci, spune-ne cum o s-o convingă Caine pe Jade.

Drept răspuns, Sterns îşi scoase de la centură pistolul descărcat şi-l puse în mijlocul mesei.

– Cred că ați sugerat ca pistolul să țintească tîmpla lui Lady Jade – sau n-am înțeles eu bine?

Izbucni un val de hohote asurzitoare. Jade se opri în uşă, cu ceainicul în mîini, aşteptîndu-i să se potolească.

Era pregătită să discute în continuare planurile, dar spre surprinderea ei, Caine îi propuse să se ducă în cameră.

– Trebuie să-ți împachetezi lucrurile.

Jade dădu din cap.

– Nu vrei decît să continui cu glumele tale, declară ea, în timp ce ieşea.

Cînd îşi termină bagajele, auzi o bătaie timidă în uşă, după care apăru Black Harry, cu un buchet de trandafiri albi.

– Pentru tine, fată, anunță el, punîndu-i florile în mîini.

– Mulțumesc, unchiule, dar ce-i cu tine aici? Parcă era vorba să mă aştepți acasă...?

Harry o sărută pe creştet.

– Arăți.minunat, Pagan. Caine ar trebui să se îmbrace cu hainele mele, în ziua asta solemnă.

– De ce să se îmbrace cu hainele tale?

– Deoarece cămaşa mea are chiar aceeaşi culoare cu rochia ta, îi explică Harry.

Jade nu mai înțelegea nimic. Niciodată nu-şi văzuse unchiul atît de nervos şi îngrijorat.

– Ce legătură are...

– Toate la timpul lor.

O îmbățişă, strivind trandafirii cu acel prilej, apoi făcu un pas înapoi.

– Caine mi te-a cerut de nevastă, fată.

– Şi ce i-ai spus, unchiule?

– Te-a cerut ca la carte! se repezi Harry. A zis că se pune şi-n genunhi, numai să-i dau permisiunea. În fața oamenilor mei a zis-o, în gura mare, zău aşa!

– Dar tu ce i-ai răspuns?

– Am zis că da.

După ce-i spuse acest lucru, Harry făcu un pas grăbit înapoi. Dar, spre surprinderea lui, Jade nu făcu decît să ridice din umeri, punînd buchetul de trandafiri pe pat.

– Nu te înfurii, fată? întrebă el, frecîndu-şi bărbia. Caine a zis că s-ar putea să ai obiecții. Nu eşti supărată?

– Nu.

– Atunci, ce e? Ţii la omul ăsta, nu?

– Da.

– Păi, şi-atunci?

– Mi-e frică, unchiule.

Vorbise într-o şoaptă abia auzită. Harry o auzise, dar era atît de şocat, încît nu ştiu ce să răspundă.

– N-are de ce să-ţi fie frică... se bîlbîi el.

– Şi totuşi, mi-e.

– Pîn-acum, nu ţi-a fost frică de nimic, nicio dată. Ce s-a schimbat?

– Mi-e frică fiindcă va trebui să-mi încetez activitatea.

– Ştii bine că a sosit sorocul, acum, cînd şi eu mă retrag, replică el. M-am ascuns de oameni, fată, da' ochii mei, ei bine... nu mai văd ca înainte. N-o să le convină să urmeze un pirat orb.

– Atunci, pe cine-l vor urma?

– Pe Nathan.

– Pe Nathan...?

– Vrea „Smaraldul". A fost al lui taică-său, la urma urmei, şi mai are de rezolvat şi treburi şoara aia. O să fie un pirat bun, fată. A învăţat cum.

– Da, ar fi un bun pirat. Dar, unchiule Harry, eu nu pot fi genul de femeie pe care şi-o doreşte Caine.

– Eşti femeia pe care şi-o doreşte.

– Nu ştiu să dansez...

– Ai să-nveți, prezise Harry. Dacă vrei să-nveți.

– O, da... recunoscu ea. Dintotdeauna mi-am dorit...

Tonul îi devenise nostalgic. Harry nu ştia ce îi se petrecea în minte.

– Ce? întrebă el. Ce ți-ai dorit dintotdeauna?

– Să am un loc al meu.

Expresia de pe chipul lui arăta că nu înțelegea la ce se referea.

– Ai fi preferat să i te dau lui Lady Briars? Te-ar fi luat, fato. A luptat ceva de speriat, ca să te înfieze. Din cauza ei am şters-o aşa de repede, imediat după înmormîntarea lui taică-tău. Cred că voia să vină cu autoritățile şi să-ncerce să mi te ia cu forța. Nu eram tutorele tău legal, dacă mai ții minte. Totuşi, taică-tău voia să pleci din Anglia.

– Ți-ai ținut cuvîntul față de el. Erai foarte onorabil.

– Şi-acum vrei să nu fi fost?

Jade clătină din cap. Pentru prima dată de cînd îl cunoştea, observa vulnerabilitatea lui Harry.

– Nu-mi pot imagina viața fără tine, Harry.

Niciodată n-aş vrea ca lucrurile să fi stat altfel. M-ai iubit ca şi cum aş fi fost propria ta fiică. Lady Briars m-ar fi învăţat toate regulile societăţii, da, dar nu m-ar fi putut iubi la fel ca tine. Şi-n plus, tu m-ai învăţat lucruri mult mai importante. M-ai învăţat cum să supravieţuiesc.

Harry se învioră imediat.

– Că bine zici, zîmbi el. Totuşi, aveai şi stofă. De cînd mă ştiu, n-am văzut o minciunoasă mai dibace. Sînt mîndru de tine, fato.

– Mulţumesc, unchiule, răspunse ea, roşind.

– Îl iubeşti pe Caine? El zice că da.

Jade ocoli răspunsul.

– Dacă se satură de mine? O să mă părăsească, Harry, şopti ea, ştiu că aşa va face.

– N-o să se sature.

– Are nevoie de timp ca să-şi dea seama...

Se opri în mijlocul frazei.

– Asta e, Harry! Dacă-mi face curte destul de multă vreme, poate va înţelege că a greşit. Iar dacă n-a greşit, între timp pot învăţa şi eu tot ce va fi nevoie. Da, unchiule, asta-i soluţia. Caine se poartă foarte onorabil, încearcă să facă ceea ce se cuvine...

– Ei, fată, ascultă, o întrerupse Harry. În legătură cu curtea astă prelungită...

– Harry, e singurul răspuns! insistă ea. Am să-i cer un an. Fac rămăşag că va accepta.

Era atît de încîntată, încît se repezi din cameră fără să mai aştepte. Harry îşi potrivi ochelarii pe nas, luă sub braţ buchetul de trandafiri şi porni grăbit după ea.

Cînd deschise uşile salonului şi văzu lumea adunată înăuntru, Jade se opri brusc. Harry o ajunse din urmă şi o luă de braţ.

– O să ne purtăm cum se cuvine, fată, şopti el.

– Ce-i cu toţi oamenii ăştia?

Îi recunoştea pe toţi, în afara bărbatului scund şi cu început de chelie care stătea lîngă glasvand. Ţinea o carte în mînă şi era adîncit în conversaţie cu Ducele şi Ducesa de Williamshire.

Caine stătea de vorbă cu Lyon, lîngă şemineu. Probabil îi simţise prezenţa, căci se întoarse brusc spre ea.

Avea o expresie solemnă.

– N-am avut timp să-i explic pînă la capăt... începu Harry.

– Observ, răspunse Caine. Jade, iubito, o să ne...

– Las' că-i zic eu, insistă Harry. N-o să-ţi facă un an de zile curte, fată.

Jade îl privea în continuare, cu aceeaşi expresie inocentă, angelică. Harry o strînse şi mai tare de braţ.

– În schimb, o să te ia de nevastă.

Începea să înțeleagă, ghici el, cînd văzu că ochii-i dobîndeau din nou culoarea smaraldelor.

– Şi cînd va avea loc nunta? întrebă ea, într-o şoaptă răguşită.

Harry se strîmbă înainte de a răspunde:

– Acum.

Jade deschise gura să strige, dar Caine trecu între ea şi ceilalți.

– O putem face cu binele, Jade, sau cu răul. Cum preferi.

Îl privi încruntată, dar Caine îşi dădu seama cît de speriată era. Tremura vizibil.

– Cu binele, înseamnă să vii cu mine în fața pastorului şi să-ți depui jurămintele.

– Şi cu răul...? îngăimă Jade.

– Te duc eu acolo, tîrîndu-te de păr. Oricum, tot eu cîştig. O să ne căsătorim.

– Caine...

Spaima din vocea ei îi frîngea inima.

– Hotărăşte-te, ordonă el aspru. Cu binele, sau cu răul?

– N-am să te las să mă părăseşti! îi şopti ea. N-am să te las! Am să te părăsesc eu înainte.

– Ce tot îndrugi acolo, fată? întrebă Harry.

– Jade? Ce alegi? o zori din nou Caine, ignorîndu-i protestele.

Umerii ei se înmuiară.

– Cu binele...

Caine dădu din cap.

– Am s-o conduc eu pînă la -predicator, anunță Harry. Nathan, tu poți veni după noi!

– Într-o clipă, îi reținu Caine.

În timp ce Jade tremura de frică, iar Harry îi ot arunca priviri pofticioase ducesei, Caine se duse la pastor şi-i spuse cîteva cuvinte. La sfîrşit, îi dădu o hîrtie.

Totul era gata. Colin veni lîngă fratele său, sprijinindu-se de brațul lui. Jade stătea lîngă Caine. Trebuia să se sprijine de Harry.

Jade îşi repetă jurămintele prima, încălcînd tradiția, aşa cum insistase Caine. Acesta îşi privi mireasa în timp ce-şi rostea fiecare jurămînt. O lăsă să stea cu ochii în jos pînă la sfîrşitul litaniei, cînd îi ridică bărbia, silind-o să-l privească.

Pastorul închise cartea, despături hîrtia pe care o primise de la Caine şi începu să citească:

– Promiți să stai cu soția ta cîte zile vei avea? Îți dai cuvîntul, în fața lui Dumnezeu şi a tuturor acestor martori, că niciodată n-ai s-o părăsești, pînă cînd moartea vă va despărți?

Jade făcu ochii mari. Se uită spre pastor şi-i văzu hîrtia din mîini.

– Jur, şopti Caine. Şi acum, ultima.

– Asta nu-i deloc în regulă, şopti pastorul.

Apoi se întoarse spre Jade.

– Iar tu, promiţi să-i spui soţului tău că-l iubeşti, azi înainte de apusul soarelui?

Pe faţa ei apăru un zîmbet radios.

– Jur! declară ea.

– Mirele poate să sărute mireasa, anunţă pastorul.

Caine fu încîntat să se conformeze. Cînd îşi retrase capul, spuse:

– Acum eşti a mea.

Capitolul 16

Cînd ajunseră la periferia Londrei, tocmai apunea soarele. Jade era epuizată de pe drum. Tocmai adormea, cînd opriră în faţa casei.

Caine intră primul, concedie scurt servitorii pentru noaptea aceea, apoi o duse pe Jade în bibliotecă.

În aer încă se mai simţea mirosul de fum, iar pereţii erau în mare parte înnegriţi, dar servitorii înlăturaseră resturile. Casa era aproape locuibilă.

După ce Lyon şi Richards li se alăturară lui Jade şi Caine, directorul spuse:

– Vom pleca imediat ce se înserează complet.

– Ar fi mai sigur să aşteptăm pînă la miezul nopţii, propuse Jade. Înainte, sînt doi paznici.

– Şi ce se întîmplă la miezul nopţii? întrebă Sir Richards.

– De-atunci şi pînă înainte de crăpatul zorilor, rămîne doar un singur paznic. Se numeşte Peter Kently şi întotdeauna intră în schimb pe jumătate beat. Dacă aşteptăm pînă la douăsprezece şi jumătate, îşi va termina ultima sticlă şi-o să adoarmă buştean.

Directorul părea să aibă mare nevoie de o încurajare. Jade îi lăsă pe bărbaţi să discute planurile, şi se duse la bucătărie. Reveni cu cîteva platouri de mîncare, şi se ospătară cu mere, brînză, friptură rece de oaie, pîine veche de o zi şi bere brună. Apoi, Jade se descălţă, îşi strînse picioarele sub ea şi adormi în fotoliu.

Peste cîteva ore, cînd se trezi, văzu că proaspătul ei soţ tocmai recitea scrisorile pe care le copiase.

Avea o expresie concentrată şi nedumerită, iar cînd zîmbi pe neaşteptate, rezemîndu-se de spătar, Jade avu impresia că rezolvase o mare problemă.

– Ai tras vreo concluzie, Caine? îl întrebă.

– Ajung şi acolo, răspunse el, pe un ton de-a'dreptul vesel.

– Eşti logic şi metodic, nu-i aşa?

– Într-adevăr. Le luăm pe toate pas cu pas, Jade.

– E un om foarte raţional, le spuse ea lui Lyon şi Sir Richards. Şi foarte încrezător. N-are încotro.

– Încrezător? rîse Lyon. Nu poţi vorbi serios, Jade. Caine e unul dintre cei mai cinici oameni din Anglia.

– O trăsătură pe care de la tine am învăţat-o, replică tărăgănat Caine.

Jade îi lăsă cu discuţiile lor şi se duse să se schimbe. În timp ce ieşea, observă că soţul ei îl privea încruntat pe Lyon. Luă pe ea mantaua neagră, cu glugă, ca să-i acopere părul roşcat în lumina felinarelor.

Clădirea Oficiului de Război era în partea opusă a oraşului, dar străbătură doar jumătate din distanţă cu o birjă. Îşi continuară drumul pe jos, iar cînd ajunseră pe aleea din spatele clădirii de cărămidă, Jade trecu lîngă Caine şi-l luă de mînă, privind spre ultimul etaj.

– E ceva în neregulă, Caine.

– Ce anume? întrebă Sir Richards, din spate. Ţi-o spune instinctul, draga mea, sau...

– La a treia fereastră din dreapta arde lumina.

– Poate că paznicul de la intrare...

– Intrarea e în partea cealaltă. Iar lumina e aprinsă în birou, nu în antecameră.

Caine se întoarse spre Lyon.

– Dacă e cineva acolo şi umblă prin dosare, va ieşi pe uşa din spate.

– Îl lăsăm să treacă, hotărî Sir Richards, iar eu am să-l urmăresc.

– Vrei să vin şi eu? întrebă Lyon. Dacă sîntem doi...

Directorul clătină din cap.

– De tine e nevoie aici. Ne reîntîlnim acasă la Caine, indiferent la ce oră.

Se retraseră în umbră, la o oarecare distanţă, şi rămaseră în aşteptare. Şoaptele li se opriră imediat ce uşa din dos se deschise scîrţîind.

Sub privirile lor, ieşiră pe furiş doi oameni. La lumina lunii, Caine le văzu clar feţele. Nu-şi putu stăpîni o exclamaţie, Caine îi acoperi gura cu mîna.

După ce indivizii dădură colţul, iar Sir Richards porni pe urmele lor, Jade se întoarse spre Caine.

– Paza e jalnică, şopti ea.

– Într-adevăr. I-ai recunoscut, nu?

Jade dădu din cap.

– Sînt doi dintre cei trei care au atacat trăsura lui Nathan. Cel înalt m-a lovit în cap.

Expresia de pe chipul lui o îngrozi.

– Caine, te rog să fii raţional. Nu te poţi lua după ei acum.

– Bine, am să aştept. Dar după ce totul se termină...

Fără să ducă fraza pînă la capăt, o luă de mînă şi porniră spre uşă.

Cu şperaclul special pe care-l primise cadou de la Harry de ziua ei, cînd împlinise zece ani, Jade descuie cît ai clipi. A doua încuietoare cedă şi ea peste cîteva minute.

Paznicul nu dormea în post. Era mort. Jade văzu prăselele cuțitului ieşindu-i dintre umeri şi făcu repede un pas înapoi. Caine îi acoperi iar gura. Probabil credea că avea să țipe.

Prin geamul uşii, văzură două umbre. Caine o trase pe Jade în colț, îi făcu semn să rămînă acolo, apoi îl urmă pe Lyon în birou. Se mişcau fără nici un sunet. Jade era impresionată. Ar fi fost doi hoți grozavi.

Rămase rezemată de peretele rece, frîngîndu-şi mîinile, nervoasă. Întîrziau prea mult: Dacă i se întîmpla ceva lui Caine? Dumnezeu s-o ajute, avea nevoie de el!

Nu-şi dădu seama că-şi ținea ochii strîns închişi, pînă cînd simți mîna lui Caine pe umăr.

– Haide, acum sîntem singuri.

– Dar oamenii dinăuntru? şopti ea. Şi, pentru Dumnezeu, vorbeşte mai încet.

Imediat ce intră, îi văzu pe cei doi căzuți într-un colț şi scoase o exclamație.

– Sînt morți?

– Nu, răspunse Caine, trecînd în fața ei ca să-i blocheze vederea. Jade, oamenii tăi niciodată n-au...?

– În nici un caz, îl întrerupse ea. Le-aş fi luat pielea. Uciderile nu sînt permise. Şi acum, lasă vorba, Caine, Trebuie să te grăbeşti. Dacă se trezesc, au să dea alarma.

– N-au să se mai trezească multă vreme de-acum încolo, răspunse Caine, trăgîndu-i un scaun. Stai jos. O să cam dureze.

– Să mă odihnesc la muncă? Niciodată! protestă ea, revoltată.

– Dosarul lui Terrance lipseşte, anunță Lyon, aplecat peste un sertar. Interesant, n-ați spune?

– Cred că şi lampagiilor li se pare interesant, se răsti Jade. Nu mai vorbi aşa de tare, Lyon.

– Da, este interesant, confirmă Caine.

– Deci, putem pleca?

– Jade, de ce eşti aşa de nervoasă? Ai mai fost de cîteva ori în camera asta.

– Atunci lucram cu profesionişti.

Lyon şi Caine îşi zîmbiră.

– Din cauza noastră e îngrijorată, remarcă Lyon.

– Sigur că sînt îngrijorată. Voi nu sînteți nici

măcar ucenici. Pînă şi un nătărău ar şti că nu-i momentul să staţi la taclale. Treceţi la treabă.

– Ne insultă, spuse tărăgănat Lyon.

Începu să rîdă, dar privirea ei încruntată îl făcu să se răzgîndească.

Răsfoiră prin dosare timp de două ore. Jade nu-i întrerupse. Nu îndrăznea nici să se odihnească, fiind hotărîtă să stea de strajă în caz că venea cineva.

– Gata, am terminat, declară Caine, închizînd ultimul dosar.

Jade se duse la sertar, luă dosarul de la Caine şi-l duse la locul lui. Stînd cu spatele spre ei, reuşi să sustragă cît ai clipi dosarele groase ale lui Caine şi Lyon.

Norocul era de partea ei, căci ceilalţi ieşiseră deja în antecameră. Ascunse dosarele sub manta, stinse lumînările şi-i urmă.

Sir Richards îi aştepta pe alee.

– Avem o birjă, patru străzi mai încolo, anunţă el, luînd-o din loc.

La colţ, Jade se împiedică. Lyon o prinse şi o ridică în braţe, după care i-o dădu lui Caine. Jade se temu să nu fi simţit dosarele, apoi îşi spuse că nu observase nimic, văzînd că-i zîmbea şi trecea în ariergardă.

Adormi în trăsură, cu braţele strînse peste dosare. Cînd se trezi, era culcată în patul lui

Caine. Acesta tocmai încerca să-i scoată mantaua.

– Ceilalți aşteaptă jos? întrebă ea, în şoaptă.

– Da, iubito. Să te ajut...

– Pot să mă dezbrac şi singură.

Caine o sărută.

– Somn uşor, dragostea mea. Am să vin şi eu, imediat ce terminăm.

Jade ascunse dosarele, apoi se dezbrăcă şi se vîrî în pat. Se aştepta să aibă iar coşmarul acela oribil, dar îşi dădu seama că n-o mai îngrozea la fel de tare.

Adormi cu gîndul la promisiunea lui Caine. Niciodată n-avea să mai trebuiască să se apropie de ocean.

A doua zi, la masă, Jade întrebă:

– Caine, aţi ajuns la vreo concluzie, tu şi prietenii tăi, azi-noapte după ce eu m-am culcat?

– Omul pe care Richards l-a urmărit pînă acasă era Willburn. Lucra într-adevăr pentru Tribunal. Acum e în slujba singurului membru care a mai rămas.

Nelăsîndu-i timp să-l întrerupă, continuă:

– Sîntem destul de siguri că William Terrance era al doilea. Din moment ce şi el, şi tatăl

lău, sînt morți, mai rămîne doar unul. Richards e convins că Terrance era Prince. Mai trebuie să descoperim cine e Ice.

– Şi cum îl vom găsi pe Ice? Nu avem destule date. Scrisorile nu prea conțineau informații personale, Caine.

– Am găsit destule, replică el. Într-una dintre ele, se menționa că Ice nu a studiat la Oxford. De asemenea, Fox şi Prince au fost amîndoi surprinşi cînd l-au cunoscut pe Ice.

– Cum ai aflat asta?

– Dintr-un comentariu al tatălui tău către Prince, în a treia... nu în cea de-a patra scrisoare.

– Îmi amintesc. Numai că nu mi s-a părut semnificativ.

– Richards e de părere că s-ar putea ca Ice să fie străin.

– Iar tu ce crezi?

– Eu nu sînt prea convins. Mai există şi alte indicii importante în scrisori, Jade. Am nevoie doar de încă puțin timp ca să le adun pe toate laolaltă.

Jade avea deplină încredere în capacitatea lui de a elucida misterul. O dată ce Caine îşi punea mintea la contribuție, putea rezolva orice problemă.

– Richards l-a pus pe Willburn sub supra-

veghere, în ideea că ne- ar putea duce la Ice. E un început, dar nu mizez prea mult pe el. Mai avem şi alte variante. Şi acum, iubito, te rog să nu ieşi din casa asta, orice-ar fi, e-n regulă?

– Nici tu să nu ieşi. De acord?

– De acord.

– Oare cu ce-o să ne ocupăm timpul? întrebă ea, cu toată inocența de care era în stare.

– Cred că am putea citi o droaie de cărți, răspunse Caine tărăgănat.

O ținu ocupată toată ziua, dar imediat ce se lăsă întunericul, izbucni prima ceartă.

– Cum adică, pleci? strigă ea, văzîndu-l că-şi lua haina. Ne-am înțeles să nu ieşi din casă...

– O să am grijă, o întrerupse Caine, sărutînd-o pe frunte. Lyon şi Richards mă aşteaptă, iubito. Va trebui să ies în fiecare seară, teamă mi-e, pînă terminăm. Şi acum, nu-ți mai face griji şi spune-mi că ai să te culci înainte de a veni eu.

– N-am să mă culc pînă nu vii... murmură Jade.

– Ştiam, oftă el. Totuşi, vreau să te aud spunîndu-mi.

– Caine, dacă ți se întîmplă ceva, am să mă înfurii foarte tare.

– O să am grijă. Jade?

– Da?

– Vei fi aici cînd vin acasă, nu-i aşa?

– Va să zică, te-am făcu să te simți atît de nesigur?

– Răspunde-mi!

– Ai să mă găseşti aici.

Aceste cuvinte deveniră ritualul lor de despărțire. În fiecare seară, cînd pleca, îi spunea să se culce înainte de venirea lui, iar ea îi promitea că avea s-o găsească acasă.

Lady Briars îi trimise cîteva mesaje, invitînd-o într-o vizită. Dar Caine n-o lăsa să iasă din casă şi trimise vorbă că soția lui era indispusă.

În cele din urmă, buna prietenă a tatălui ei veni ea în vizită. Jade nu şi-o amintea decît vag, dar se simți îngrozitor de vinovată că se prefăcuse bolnavă, cînd văzu cît de bătrînă şi firavă era. Însă rămăsese tot frumoasă, cu ochi albaştri limpezi şi păr argintiu. Părea să aibă şi mintea la fel de ageră.

Jade servi ceaiul în salon, apoi se aşează lîngă Caine, pe canapea. Soțul ei părea hotărît să participe şi el la discuție.

Lady Briars îşi prezentă condoleanțele pentru moartea tragică a lui Nathan, iar Jade jucă bine rolul surorii îndurerate, deşi regreta s-o înşele, cînd vedea cît de sinceră îi era compasiunea.

– Ştiți, în parte mă simt responsabilă pentru moartea lui Nathan, spuse ea. Da, da, nu vă mirați. Dacă ar fi venit să locuiască la mine, în nici un caz nu l-aş fi lăsat să plece pe mare. E prea periculos.

– Nathan era un bărbat în toată firea cînd s-a hotărît să lucreze pentru Anglia, interveni Caine. Mă îndoiesc că l-ați fi putut ține cu forța în casă, Lady Briars.

– Totuşi, insistă ea, eu nu înțeleg de ce tatăl vostru nu mi-a lăsat mie custodia...

– Eu cred că înțeleg, replică Jade. Harry mi-a spus că tata nu mai avea Anglia la inimă.

– Nu-mi dau seama de ce. Mie mi se părea un om foarte mulțumit.

Se bătu uşor pe păr, înainte de a continua, iar Jade observă cum îi tremura mîna. Bătrînețele, îşi spuse ea, aşteptînd.

– Multă vreme îmi făcusem visuri în legătură cu tatăl tău, draga mea. Thorton era un om fermecător. Din păcate, lipsea scînteia aceea specială. Pînă la urmă am rămas buni prieteni, firește. Mă mai gîndesc la el din cînd în cînd, şi uneori mă uit la micile cadouri pe care mi le-a dăruit. Tu ai vreo amintire de la tatăl tău, Jade?

– Nu, răspunse ea. Toate lucrurile rămase de la el au ars în incendiu.

– În incendiu?

– Veţi fi dezamăgită să aflaţi, Lady Briars, dar casa aceea frumoasă pe care l-aţi ajutat pe Nathan s-o renoveze a luat foc. Tot ce era în ea a fost distrus.

– Vai, sărăcuţa de tine, şopti Lady Briars. Ai trecut prin momente foarte grele, nu-i aşa?

Jade dădu din cap.

– Caine m-a consolat, desigur. Mă îndoiesc că aş fi rezistat, de-o lună-ncoace, fără el alături.

– Da, ai avut un mare noroc, confirmă Lady Briars, punîndu-şi ceaşca de ceai pe masă. Deci, nu ţi-a mai rămas nimic de la tatăl tău? Nici măcar o Biblie de familie, un ceasornic sau o scrisoare...?

Jade clătină din cap. Caine îi luă mîna şi o strînse.

– Iubito, ai uitat de cufăr, interveni el calm.

Întoarse capul să-l privească, întrebîndu-se ce urmărea, dar fără ca pe faţă să i se citească nimic.

– A, da cufărul, confirmă ea.

– Deci, tot mai ai ceva care să-ţi amintească de tatăl tău, spuse Lady Briars.

– Desigur, n-am avut timp să ne uităm înăuntru, continuă Caine. Jade a fost atît de bolnavă în ultimele cîteva săptămîni...

Se întoarse spre ea, zîmbindu-i.

– Iubito, ce-ar fi să mergem săptămîna viitoare la casa lui Nathan? Dacă te simți în stare, desigur. Mai avem de rezolvat unele probleme, îi spuse el lui Lady Briars.

Jade credea că-şi pierduse mințile. Zîmbi totuşi, ca să-şi ascundă neliniştea, în timp ce aştepta următoarea surpriză.

Aceasta nu întîrzie.

– Poate doriți să veniți cu noi pînă la Nathan şi să ne uităm împreună în cufăr, propuse Caine.

Lady Briars refuză invitația. Insistă ca Jade să treacă pe la ea cît mai curînd. Apoi îşi luă rămas-bun. Caine o ajută să se urce în trăsură.

Cînd se întoarse, o găsi pe Jade plimbîndu-se nervoasă prin salon.

– Ce-au vrut să însemne toate astea? întrebă ea.

Caine închise uşile înainte de a-i răspunde. Cînd se întoarse, Jade îi observă zîmbetul. Părea în culmea satisfacției.

– Ei? insistă ea. Explică-mi, te rog, de ce i-ai îndrugat atîtea minciuni unei bune prietene de familie.

– Nu e nici bună, nici prietenă, replică el calm.

– Cum să nu fie? protestă Jade. Doar ai auzit-o, bărbate. A păstrat toate cadourile

acelea de la tatăl meu... L-a iubit!

– L-a omorît.

Jade nu reacţionă timp de aproape un minut. Apoi, ridică încet privirea spre ochii lui.

Caine dădu din cap. Simţi că i se înmuiau genunchii, şi se prăbuşi la pieptul lui.

– Vrei să spui... începu ea, cu voce abia auzită, vrei să spui că... Lady Briars e...

– Este Ice.

– Ice?

Clătină din cap.

– Nu poate fi Ice! strigă ea. Pentru numele lui Dumnezeu, Caine, e femeie.

– Şi femeile nu pot fi ucigaşe?

– Nu! Adică, da... vreau să zic... cred...

– Toate indiciile se potrivesc, Jade. Şi acum, stai jos şi lasă-mă să-ţi explic.

Jade era prea năucită ca să se mişte. Caine o conduse la canapea, o aşează uşurel pe perne, apoi se instală alături.

– Totul e foarte logic, începu el, cuprinzînd-o cu braţul de umeri.

Colţurile gurii ei se arcuiră într-un mic zîmbet. Îşi revenea treptat din surpriză.

– Ştiam eu c-ai să fii logic.

– Am intrat la bănuieli cînd am recitit scrisorile, desigur. Iar eu nu fac niciodată aceeaşi greşeală de două ori, iubito, mai ţii minte?

– Ţin minte că te lauzi cu asta ori de cîte ori ai ocazia, bărbate dragă. Iar acum, explică-mi care e greşeala pe care n-ai mai repetat-o.

– Crezusem că Pagan e bărbat. Nici o clipă nu m-am gîndit că ar putea fi femeie. Cînd căutam urma lui Ice, n-am mai făcut greşeala asta.

– Chiar eşti convins că Lady Briars e Ice? Cum ai ajuns la o asemenea concluzie?

– Îşi mai aduci aminte că într-una din primele scrisori, cînd li s-au atribuit numele operative, Ice a recunoscut că se înfuriase? Acest comentariu mi-a trezit curiozitatea. Puţini sînt bărbaţii cărora le-ar păsa – pe cînd o femeie...

– Unele, da.

– Există şi indicii mai substanţiale, desigur. Briars a angajat tot personalul pentru casa de la ţară a lui Nathan. Erau oamenii ei de încredere. Şi ghici unde a apărut Hudson, valetul lui Nathan?

– În casa din oraş, nu-i aşa? O păzeşte pînă o vom închide.

– Nu, e în casa lui Lady Briars. Cred că vom afla că şi casa din oraş a fratelui tău a fost întoarsă cu josu-n sus.

Jade îi ignoră zîmbetul.

– Niciodată n-am avut încredere în Hudson, afirmă ea. Tot încerca să-mi toarne ceai pe gît. Pun pariu că era otrăvit.

– Ei, Jade, nu te lăsa pradă imaginației. Apropo, toate incidentele acelea suspecte erau opera lui Hudson.

– Tot el a împuşcat şi calul?

– Nu, Willburn.

– Am să-i spun lui Nathan.

Caine dădu din cap.

– Hudson se ocupa cu ştergerea urmelor. Apropo, calul a fost luat într-adevăr cu o căruță. Trebuie să se fi opintit vreo şapte oameni puternici, ca să-l ridice.

– Cum ai aflat toate astea?

– Eşti impresionată, nu-i aşa?

– Da, Caine, sînt foarte impresionată, dar acum te rog să-mi spui.

– Oamenii mei au făcut cercetări, aşa că nu-mi pot aroga toate meritele. Calul a fost găsit într-o rîpă, la aproape două mile distanță de drum.

– Aşteaptă numai pînă-i spun lui Nathan, mormăi iar Jade.

Caine o bătu pe umăr.

– Poți să-i explici totul după ce terminăm, în regulă?

Jade dădu din cap.

– Mai ai şi altceva să-mi spui, Caine?

– Ei bine, o dată ce am ajuns la concluzia că Briars era cea mai probabilă candidată, i-am

cercetat trecutul. La prima vedere, totul părea normal, dar cu cît scormoneam mai adînc, cu atît găseam mai multe ciudățenii.

– De pildă?

– A călătorit foarte mult pentru o femeie. Ştiu că a fost în Franța de cel puțin şapte ori, şi...

– Poate are rude.

– N-are. Şi-n plus, cele mai multe voiaje le-a făcut în timpul războiului. Şi mai erau şi alte indicii.

– Cred că sînt măritată cu cel mai inteligent om din lume, îl lăudă ea. Caine, toate astea abia încep să aibă sens pentru mine. Ce-au spus Sir Richards şi Lyon despre descoperirea ta?

– Încă nu le-am spus. Voiam să fiu absolut sigur. După ce am ascultat întrebările pe care ți le-a pus Briars, nu mi-a mai rămas nici o îndoială. Le voi spune totul diseară, cînd ne întîlnim la White's.

– Ce întrebări ți-au stîrnit suspiciunile?

– De exemplu, o interesa prea mult dacă-ți rămăsese ceva de la tatăl tău...

Umerii lui Jade se înmuiară.

– Credeam că era sinceră.

– Va trebui să strîngem plasa în jurul casei din oraş a lui Nathan, continuă el. Deocamdată,

o păzesc doar doi oameni. Făcu o pauză, zîmbindu-i.

– Probabil că bietul tău frate se va trezi şi cu casa din oraş arsă pînă-n temelii, pînă să se termine toată povestea.

– Şi asta te înveseleşte? În plus, Hudson a avut timp destul ca să descopere că nu există nici un cufăr...

Scoase o mică exclamaţie.

– Mai am o dezamăgire pentru ţine, Caine. Nu-mi place că pleci de-acasă în fiecare seară. Pînă cînd va arde corabia şi se va răspîndi zvonul morţii lui Pagan, vreau să rămîi în casă. Nu se ştie niciodată...

– Într-adevăr, şi nici nu vom şti vreodată. Nu mai e nevoie să ardem corabia.

– De ce?

– Fiindcă am aflat cine e Ice. Şi nici nu va înceta să mă urmărească. Ştie că i-am luat urma.

– Harry o să se bucure că nu e nevoie să dea foc corăbiei. Trimiţi pe cineva la Shallow's Wharf, să-i spun?

– Da, aşa că trebuie să-mi spui unde e Shallow's Wharf. Este tot un nume operativ, nu-i aşa?

Jade se ghemui lîngă el.

– Ce deştept eşti, şopti ea. O să ai grijă

cînd ieşi, da? E pe urmele noastre, nici vorbă. Nu vreau să te întorci cu spatele la nimeni, Caine. Am ajuns să mă bazez pe tine.

– Şi eu am ajuns să mă bazez pe tine, replică el, cu un zîmbet grăitor.

Îşi petrecură restul zilei unul în braţele celuilalt.

Seara, Jade era atît de obosită încît dormi pînă înaintea zorilor.

Se trezi cu o tresărire, apoi se întoarse într-o parte să-l ia pe Caine în braţe.

Nu era alături. Alergă jos să se uite în bibliotecă. Încă nu venise acasă. Niciodată nu mai întîrziase atît de mult, iar Jade se alarmă imediat.

Se îmbrăcă repede, luă un pumnal în buzunar, îşi puse agrafa specială în păr, apoi se duse să-i vorbească lui Cyril, omul lăsat de Caine să păzească uşa din faţă. Poate că ştia ce era de făcut în astfel de situaţii.

Deschise uşa tocmai la timp ca să vadă un om dîndu-i lui Cyril o hîrtie şi luînd-o la fugă.

Cyril urcă treptele cîte două.

– E o scrisoare pentru dumneavoastră, anunţă el. La ora asta din noapte... Nu poate fi o veste bună, mi'lady.

– Sper că e de la Caine! izbucni ea. Intră, Cyril. Trage zăvorul după tine. S-a-ntîmplat

ceva, adăugă, în timp ce rupea sigiliul plicului. Caine n-a mai întîrziat niciodată atît de mult.

Cyril bombăni o încuviințare. Imediat ce desfăcu scrisoarea, Jade păli. Recunoscuse scrisul imediat. Era al lui Ice.

– Ce este, milady? întrebă Cyril.

– Caine are necazuri, şopti Jade. Am o oră ca să ajung într-o clădire de pe Lathrop Street. Ştii pe unde e?

– Dacă-i pe Lathrop, e o magazie. Nu-mi place, adăugă el. Miros o cursă. Ce se întîmplă dacă nu ne ducem?

– Au să-l omoare pe soțul meu.

– Mă duc să-l chem pe Alden.

Porni spre uşa din spate, dar se opri cînd Jade strigă în urma lui:

– Eu nu merg.

– Dar..

– Nu pot pleca. Trebuie să stau aici, Cyril. S-ar putea să fie o capcană, şi i-am dat lui Caine cuvîntul meu. Nu, voi rămîne aici. Ştii cumva pînă la ce oră e deschis la White's?

– De-acum, au închis, sigur.

– Caine s-ar putea să se fi dus acolo pentru a vorbi cu un om numit Willburn. Ştii unde locuieşte.

– Da, răspunse paznicul. La vreo şase, şapte străzi de-aici.

– Trimite-l pe Alden acolo. S-ar putea ca Lyon şi Caine să-i fi făcut o vizită.

– Şi dacă nu-s acolo?

– În timp ce Alden se duce acasă la Willburn, tu trage o fugă pînă la locuința lui Lyon. Dacă nu-l găseşti, du-te la Sir Richards. Ştii adresele?

– Da, dar cine vă va păzi pe dumneavoastră, în timp ce noi îl căutăm pe Caine? O să rămîneți singură.

– Am să zăvorăsc uşile, îi promise ea. Te rog, Cyril, grăbeşte-te. Trebuie să-l găsim pe Caine înainte de a trece ora. Dacă nu dăm de el, înseamnă că scrisoarea nu mințea.

– O să ne grăbim, promise Cyril, pornind spre ieşirea din spate.

Jade rămase un moment în hol, strîngînd scrisoarea în mîini, apoi se urcă în dormitorul ei şi trase zăvorul.

Bătăile la uşa din față începură peste cîteva minute. Jade ştia că nu era Caine. El avea cheie, desigur. Urmă un zgomot de sticlă spartă.

Oare le făcuse jocul? Erau atît de siguri că va trimite paznicii să-l caute pe Caine? Îşi găsi o mîngîiere în această posibilitate, căci însemna că nu căzuse prizonier, de fapt.

Scoase pistolul din sertarul noptierei, se re-

fugie într-un colț și ochi, așteptînd să spargă ușa, pentru a-l împuşca pe primul care intra în cameră.

O cuprinsese un calm de moarte. Mîna îi era sigură, fără să tremure. Nu peste mult, uşa zbură din balamale şi o siluetă întunecată umplu cadrul. Jade continuă să aştepte, pentru a se asigura că nu era unul dintre oamenii lui Caine, venit s-o salveze.

– Aprinde o lumînare! strigă un glas. N-o văd nicăieri pe cățeaua aia!

Jade apăsă pe trăgaci. Cu un urlet de durere, individul se îndoi de mijloc şi căzu la podea.

Cîştigase prima rundă, dar imediat o înconjurară alții trei. Cînd primul dădu s-o înşface, îl tăie la mînă cu cuțitul. Al doilea îi smulse arma, în timp ce al treilea o lovea cu pumnul în falcă. Jade căzu la podea, leşinată.

Cînd îşi reveni, tocmai era dusă într-o clădire întunecoasă şi umedă. În lumina unor lumînări, se vedeau nenumărate lăzi stivuite de-a lungul pereților. La capătul coridorului stătea o femeie îmbrăcat în alb. Lady Briars o aştepta.

Cînd ajunse la şefa lui, omul care o căra pe umăr o trînti la pămînt. Jade se ridică cu greu în picioare.

Îşi frecă falca îndurerată, privindu-şi adversara. Privirea din ochii aceia albaştri era înfiorătoare.

– Acum înțeleg de ce vi s-a dat numele Ice, murmură ea. Nu aveți deloc suflet, nu-i aşa, Lady Briars?

Fu răsplătită cu o palmă răsunătoare peste obraz.

– Unde-s scrisorile? întrebă Briars.

– În siguranță. Chiar credeți că dacă le luați înapoi mai aveți vreo scăpare? Prea mulți oameni ştiu ce-ați făcut. Prea mulți...

– Proasto! strigă Briars, cu o voce atît de puternică şi crudă, încît Jade avu impresia că stătea față-n față cu diavolul; îşi stăpîni imbolul de a-şi face cruce. O să pun mîna pe scrisorile alea, Jade. Sînt dovezile despre toate faptele eroice pe care le-am săvîrşit. De-acum încolo, nimeni n-o să mă mai desconsidere. Nimeni! În anii viitori, lumea va afla ce-a putut să realizeze Tribunalul meu. Am fi putut conduce Anglia, dacă preferam să continui. O, da, voi avea scrisorile. Au să stea într-un loc sigur, pînă va sosi momentul ca geniul meu să iasă la lumină.

Era nebună. Jade simțea piele-de-găină pe brațe. Încercă disperată să găsească o cale de a-i vorbi rațional, pînă înțelese că avea mințile complet rătăcite.

– Dacă vă dau scrisorile, o să-l lăsați pe Caine în pace? o întrebă.

Lady Briars rîse ascuțit.

– Dacă? N-ai idee cine sînt? Nu mi te poți pune de-a curmezişul, Jade.

– A, ba ştiu cine sînteți. Sînteți femeia care mi-a ucis tatăl. Sînteți lepădătura diavolului. Sînteți dementa...

O nouă lovitură a lui Briars îi întrerupse tirada. Jade făcu un pas înapoi, îndreptîndu-şi umerii.

– Dă-i drumul lui Caine, Briars, şi-am să-ți dau scrisorile.

Drept răspuns, Briars se întoarse spre unul dintre oamenii ei.

– Închide-o în camera din spate, ordonă ea.

Apoi se întoarse spre Jade.

– Tu vei fi momeala, draga mea, ca să-l atrag pe Caine aici. Trebuie să moară, adăugă, cu o voce melodioasă. Dar numai după ce-mi va da scrisorile, firește. Iar atunci, am să te ucid şi pe tine, micuță Jade. Tatăl tău a fost adevăratul trădător, căci s-a dezis de mine. De mine! O, cît aş fi vrut să fiu de față cînd a murit fiu-său! Va trebui să compensezi tu acest regret, dragă; dragă copilă, murind încet, de mîna mea... Duceți-o de-aici! încheie ea, cu un răcnet.

Lui Jade îi venea să plîngă de uşurare. Va să zică, nu-l prinseseră pe Caine. Avea să vină după ea, ştia, şi era în pericol... dar încă nu i se întîmplase nimic.

Zîmbi în sinea ei, pe cînd o duceau spre închisoarea improvizată. Credeau că o învinseseră. Nu trebuiau să-i lege mîinile. Începu să scîncească, pentru a-i face să creadă că era speriată. Imediat ce deschiseră uşa, se repezi înăuntru şi se trînti pe jos, în centrul camerei, începînd să plîngă.

Uşa se trînti în urma ei. Jade continuă să se tînguiască pînă cînd paşii se îndepărtară. Atunci, privi în jur.

Prin geamul murdar intra lumina lunii. Fereastra se afla la vreo cinci metri înălţime. Nu exista decît o singură mobilă, un birou vechi şi zgîriat, cu trei picioare, şi nu i-ar fi fost de ajuns ca să ajungă la fereastră.

Da, credeau că nu mai avea nici o scăpare. Jade scoase un mic oftat de satisafacţie.

Îşi scoase din păr agrafa pe care o avea anume pentru asemenea ocazii şi se apropie de broasca uşii.

Fiind atît de disperată să ajungă la Caine înaintea oamenilor lui Briars, nu se putu mişca la fel de repede ca în împrejurări mai normale. Reuşi să descuie uşa în zece minute şi ceva.

În magazie era întuneric beznă. Deşi era sigură că Briars îşi luase toți oamenii cu ea, Jade continuă să se mişte cu grijă să nu facă nici un zgomot. Cînd ajunse afară, era complet dezorientată. O luă la fugă şi abia după două intersecții îşi dădu seama că pornise într-o direcție greşită.

Era complet terorizată. Ştia că pînă acasă mai avea cincisprezece minurte. În timp ce fugea, înălță cîteva rugăciuni fierbinți. Îşi dădu cuvîntul că niciodată n-avea să mai mintă sau să mai fure, numai să scape Caine cu bine.

– Ştiu că Tu mi-ai dăruit talentele astea speciale, Doamne, iar Tu ştii că, o dată ce-mi dau cuvîntul, nu mi-l mai calc. Nici pe urmele tatălui meu n-am să păşesc. Lasă-mă doar să trăiesc atîta cît s-o pot dovedi. Te rog, Doamne, Caine are nevoie de mine.

Fu nevoită să se oprească, simțind că junghiul din coastă o durea tot mai tare.

– Dacă-mi mai dai doar puțină putere, Doamne, nici blasfemii n-am să mai rostesc.

Ciudat, dar durerea slăbi. Îşi putu trage şi respirația. Probabil că această ultimă promisiune fusese cea pe care o aştepta Creatorul.

– Mulțumesc, şopti ea, ridicîndu-şi poalele şi luînd-o iar la fugă.

Nu se mai opri pînă pe strada casei lor.

Cînd zări trei oameni căzuți în fața uşii, grăbi iar pasul. Nu mai puteau s-o oprească.

Caine venise acasă.

– Unde e?!? se auzi urletul lui, prin uşă.

Chinul care i se simțea în glas îi sfîşie lui Jade inima. Deschise uşa şi se repezi înăuntru.

Cu toții erau în salon. Lyon îl ținea pe Caine de umeri. Briars stătea în fața lor. Lîngă ea se afla Richards, iar Cyril şi Alden, în spatele lui.

– O să moară de foame pînă s-o găsiți voi! strigă Briars.

Apoi pufni într-un rîs afectat.

– Nu, n-o s-o găsiți niciodată. Niciodată!

– Ba mă vor găsi!

La auzul vocii lui Jade, Briars scoase un chirăit strident. Caine şi Lyon se răsuciră spre uşă.

Jade văzu lacrimile din ochii lui Caine şi ştiu că şi ai ei erau la fel de împăienjeniți. Lyon o privea la fel de uimit ca Richards.

– Jade... cum ai...

În timp ce răspundea, îl privi pe Caine.

– M-au încuiat.

Aproape un minut, nimeni nu reacționă. Apoi, Lyon izbucni în rîs.

– Au încuiat-o! îi spuse el lui Caine.

Jade continuă să zîmbească, în timp ce Caine venea spre ea. Cînd o atinse pe față cu

degetele, izbucni în lacrimi şi o luă la fugă pe scară.

Intră în primul dormitor, trînti uşa în urma ei şi se aruncă pe pat. Caine o urmă îndeaproape şi o luă în braţe.

– Iubirea mea, acum totul s-a terminat, şopti el.

– Nu te-am părăsit. Am stat aici pînă au intrat peste mine şi m-au luat cu forţa. Nu mi-am călcat cuvîntul.

– Taci, Jade... Nici o clipă n-am crezut...

– Caine, mi-a fost aşa de frică! se tîngui ea, la pieptul lui.

– Şi mie, murmură el.

O strînse cu putere, apoi adăugă:

– Cînd mi-a spus Cyril... am crezut că... O, Doamne, da, prin ce groază am trecut naibii!

Jade îşi şterse lacrimile de haina lui, apoi spuse:

– Nu mai poţi să spui „naiba". Nici alte blasfemii n-ai să mai foloseşti vreodată, Caine. I-am promis lui Dumnezeu.

Zîmbetul lui fu negrăit de tandru.

– Înţeleg.

– Aş fi promis orice ca să te ştiu în siguranţă, şopti ea. Am atîta nevoie de tine, Caine!

– Şi eu am nevoie de tine, iubito.

– Nu mai avem voie să furăm, nici să

minţim. Şi pe-astea i le-am promis.

Caine îşi dădu ochii peste cap.

– Ai promis şi în numele meu?

Arăta atît de sinceră, încît îşi ascunse zîmbetul, preferînd să nu-i spună că el nu furase niciodată.

– Da, sigur că am promis şi din partea ta. Doar trebuie să împărtăşim totul, nu? Caine, sîntem parteneri egali în căsnicia asta.

– Sîntem egali, fu el de acord.

– Atunci, promisiunile mele sînt şi ale tale?

– Da.

Dintr-o dată, se desprinse de ea. Pe chip i se citea o îngrijorare vizibilă.

– N-ai mai renunţat şi la altceva, nu?

Părea să-i aştepte cu groază răspunsul. Jade ghici imediat la ce se gîndea.

– La dans?

– La făcut dragoste.

Rîse, cu un hohot plin de bucurie.

– Nu e acelaşi lucru?

– Nu-i momentul pentru glume, Jade.

– Nu, Caine, n-am renunţat nici la dans, nici la dragoste. Niciodată n-aş face o promisiune pe care nu pot să mi-o ţin, adăugă, citîndu-i propriile cuvinte.

Lui Caine îi venea să smulgă hainele de pe ea şi să facă dragoste chiar atunci, pe loc. Nu

putea, desigur, căci mai erau atîtea probleme urgente de rezolvat.

În următoarele cîteva zile, nu prea avu timp să stea cu mireasa lui. El şi Lyon erau ocupaţi să-şi scrie rapoartele.

Lady Briars fusese închisă la Newgate. Se vorbea că avea să fie transferată într-un azil din apropiere, căci instanţa o declarase complet nebună. Jade era întru totul de acord.

În sfîrşit, Caine îşi găsi timp să-şi onoreze şi cealaltă promisiune pentru Jade. S-au aşezat la casa lor, pentru a trăi liniştiţi împreună.

Şi, aşa cum îi promisese, au trăit fericiţi pînă la adînci bătrîneţi.

Sfîrşit

Autoarea Julie Garwood, aflată pe lista de bestseller-uri a ziarului „*New York Times*“, duce romantismul și senzualitatea pe culmi amețitoare, în aceste aventuri de neuitat...

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL
Lei 23,80

ISBN 973-8991-02-1
9 789738 991026

821